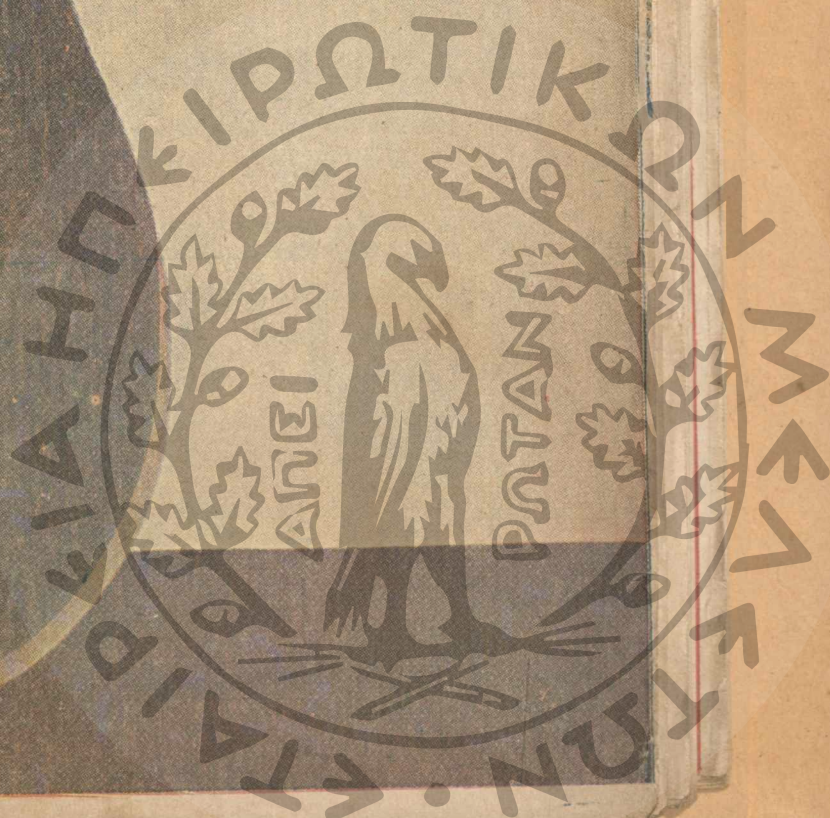

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

511

1933
ΣΕΛΙΔΕΣ

52

Crema Simon

Μην παραμελήτε το δέρμα σας

**Scherk
Face
Lotion**
(Λοσιόν για το πρόσωπο)

«Από χρόνια είχα στο πρόσωπό μου
έναν το άσχημο και ατελείωτο υπηλίκιο
και μεταχειρίζομαι διάφορα σκευάσματα,
κρέμες και άλλα παρόμοια, χωρίς απο-
τέλεσμα. Πραγματικά η διαφήμιση της
Λοσιόν προσώπου Scherk μου έδειξε
την προσοχή κατέβανε μια δοκιμή. Έπει-
τα από λίγο καιρό το υπηλίκιο εξαφανισθή-
κε, το δέρμα μου ξανθάνει λίγο και
ναός και τώρα μπορώ να πω ότι είμαι
απολύτως ευχαριστημένη και δεν θα
παραλείψω να μεταχειρίζομαι το νέον αυτό
πρόσωπο». Απόσπασμα επιστολής.

Πούδρα Mystikum, η φημισμένη
Πούδρα του Scherk.
Μεγάλο κουτί Δρ. 80. Μικρότερο Δρ. 50.

Η απροσδόκητα 58χρονη γραμματέ-
σσην εις την διάνυσιν Π. Ι. Μαγκιάτην,
Νίκης 10, λαμβάνει ένα δείγμα της Λοσιόν.

Γυναίκα Λοσιόν προσώπου Scherk μόνον
εις τα γνωστά φιαλίδια με το σήμα Scherk.

SCHERK

Φιάλη 100 γραμ. Δρ. 90. Μικρότερο Δρ. 55.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

**ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΩΝ**
Υπό την Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

**ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ**
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45
ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

**ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΩΣ**
Υπό την Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ-ΡΑΧΙΤΙΣΜΟΣ

Υπό του παιδιατρικού παθολόγου
ΑΘΗΝΑΙ Σελωμού 39 (Τηλέφ. 20-287) 8-9 και 2-5

**ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΣΠΥΡΟΥ ΜΠΑΛΛΗ**
Ειδικώς ασχοληθέντες εν ΒΙΕΝΝΗ.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Ίατρειον Ήφαιστου - Κουντουριώτου
II - 1 και 6 - 7 (Τηλέφ. 40-582)

ΖΕΡΣΕΪ

Διά γυναικεία φορέματα
Το λεπτότερο γυναικείο γούστο
Θα τα φορέση ο καλλίτερος κόσμος
Τιμαί εκτός συναγωνισμού

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΠΑΤΡΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΑΙΟΛΟΥ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1657

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΦΕΓΚΑ

ψη ένα ρούχο του και τα φυλαχτά
του και θα σκορπίση τη στάχτη
στον αέρα, λέγοντας την καθιερω-
μένη φράση «Αμόκ!», από τη στιγ-
μή αυτή είνε εχθρός όλου του κό-
σμου! Στά δικά μας τα μέρη, η
θεντέτα θρίσκει μονάχα τον ένοχο,
τον εχθρό! Στη Μαλαισία, ο αν-
θρώπος που θα φωνάξη «Αμόκ!»,
κηρύσσει τον πόλεμο εναντίον όλων
των ανθρώπων, όλων των ζώων...
Μια επιθυμία έχει μονάχα: πώς να
χύση όσο το δυνατό περισσότερο
αίμα! Τραβάει το μαχαίρι του, το
«κρίς», και σκοτώνει όποιον θρή-
μπροστά του, είτε πατέρα του εί-
νε αυτός, είτε αδελφός του!...
—Μά γιατί ο Σεμπάνγκ φώνα-
ξε «Αμόκ»; ρώτησα το Μασάρ.
Τί τού έκαναν;
—Ο Λι Βάν του έκλεψε τη γυ-
ναίκα του, που την έχει τώρα φυ-
λακισμένη κάτω στ' αμπάρι... Καί,
σαν να μη έφτανε αυτό, πήρε και
τον Σεμπάνγκ ναύτη στο καράδι
του και τον έβαζε να παρακολου-
θή κάθε θράδυ τα δρόγια που έ-
κανε εκείνος με τη γυναίκα του... Ο Σεμπάνγκ είνε τώρα ένα
αμήμερο θηρίο.

Σε λίγο θα
θράδουσε. Ο
κατακόκκινος
ήλιος άρχισε
κίχλας ν' άγ-
γίλη τα νερά

Κίτρινο Ποταμό. Τη στιγμή εκείνη, ο Σεμπάνγκ σηκώ-
θηκε βρβίσιος στή: πλήρη του καραβιού, σηκώνοντας και τα
χέρια του ψηλά, αντίκρυ στον ήλιο που θασίλευε. Κ' έμεινε
ακίνητος, μαρμαρωμένος σ' αυτή τη στάση. Οι Κινέζοι ναύτες,
που ήταν συγκεντρωμένοι στο κατάστρωμα, αποσποχόρνησαν
το μανιμάκι και ήρθαν και στάθηκαν από πίσω μας... Μονάχα
της Μαλαισιανός έμεινε κοντά στο Σεμπάνγκ, με καμπουρια-
σμένη τη ράχη, έτοιμος να χυμήσει...
Σαφινικά, ο Σεμπάνγκ έσκυψε, πήρε το μικρό μετάλλιο δο-
νάκι, στο οποίο είχε κάψει ένα ρούχο του και όλα τα φυλαχτά
του φορούσε πάνω του, και σκόρπισε τη στάχτη στον αέρα, λέ-
γοντας ένα παραπνευτικό τραγούδι, που έμοιαζε με ψαλμω-
διά. Είδα τότε το φίλο μου το Μασάρ, ο οποίος μ' έπεισε να
τον ακολουθήσω στ' ταξίδι του στον Κίτρινο Ποταμό, να θγά-
νι το περίτροφο από τη ζώνη του.

—Αν ο Σεμπάνγκ ζητήσει να μάς επιτεθή—μού ψιθύρισε ο
Μασάρ σ' αυτή—θα τον εξαπλώσω κάτω σαν σκυλί...
Τη ίδια στιγμή ο Σεμπάνγκ γύρισε προς το
πρός μας, κρατώντας στο σηκωμένο χέρι του
ένα μαχαίρι «κρίς» κ' έβγαλε μια κραυγή, που
σήλησε σαν ούρλιασμα:

—Αμόκ!...
Οι Κινέζοι ναύτες άρχισαν να τρέμουν από
το φόβο τους... Ο Μαλαισιανός που στεκόταν
κοντά στο Σεμπάνγκ, τράβηξε και αυτός ένα
μαχαίρι από τη ζώνη του, έτοιμος να υπερα-
σπισή τον εαυτό του... Μά ο ήλιος είχε ξε-
σησική πίσω από τον ορίζοντα... και ο Σε-
μπάνγκ, αντί να χυμήση επάνω μας, σωριάστη-
κε κάτω, σκεπάζοντας το κεφάλι του με τα δύο
χέρια του.

Ο Λι Βάν, ο Κινέζος ιδιοκτήτης του καρα-
βιού, ο οποίος δέχτηκε να φιλοξενήση το Μα-
σάρ και μένα, με πλησίασε και ακούμπησε το
χέρι του στον ώμο μου:

—Ως αύριο το πρωί μπορούμε να μείνουμε
εδώ! μου είπε.

—Μά τί συνέθη επιτέλους; ρώτησα το Μα-
σάρ. Δεν καταλαβαίνω τίποτα... Όλα αυτά
που έγιναν μπροστά μου, μου φαίνονται σαν
ένα όνειρο.

Ο Μασάρ—ένας Γάλλος που ζούσε είκοσι
χρόνια τώρα στη Μαλαισία, ανάμεσα στα θη-
ρία της και τους μυστηριώδεις ανθρώπους της,
που είνε πιο αιμοβόροι και από τα άγρια θη-
ρία—κούνησε το κεφάλι του και μου αποκρί-
θηκε:

—Ο Λι Βάν σου είπε ότι ως αύριο το πρωί
μπορούμε να μείνουμε ήσυχοι, γιατί στη Μα-
λαισία η εκδίκησι απαγορεύεται από τη στιγ-
μή που θα θασίλψη ο ήλιος. Οι άνθρωποι έ-
χουν το δικαίωμα μονάχα με το φως της μέ-
ρας εκδικούνται μονάχα με το φως της μέ-
ρας... Από αύριο λοιπόν το πρωί, η εκδίκησι
που Σεμπάνγκ θα ξεσπάση άγρια, τρομερή...
Από τη στιγμή που ένας Μαλαισιανός θα κά-

Τον ακολουθούσε, κρύβοντας το πρόσω-
πό της με τα χέρια της και παραπα-
τώντας σαν μεθυσμένη...

Και ο Λι Βάν, αφού έκανε υπόκλιση, χτύπησε τα χέρια του,
έκανε νόημα σε τέσσερες Κινέζους ναύτες να θάλουν μπροστά
το καράδι και έστερα πλησίασε τον Μαλαισιανό και του φιθύ-
ρισε κάτι... Ο Μαλαισιανός κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.
—Τί θα γίνη τώρα; ρώτησα μ' αγωνία τον Μασάρ.
—Κάτι υποπτεύομαι, μου αποκρίθηκε ο φίλος μου.
Στο μεταξύ, ο Μαλαισιανός πήγε και κάθησε σταυροπόδι
κοντά στο Σεμπάνγκ και άρχισε να του λέη κάτι με άρχη φω-
νή, σαν να έκανε μια προσευχή. Ο Σεμπάνγκ
την άκουγε κάμποση ώρα, χωρίς να κάνει την
παραμικρή κίνησι. Σαφινικά όμως, σηκώθηκε
και έβγαλε... Φαίνεται ότι αυτό περίμενε κ' ο Λι
Βάν, ο οποίος στεκόταν βρβίσιος σε μια άκρη
για να δώση διαταγή σ' ένα ναύτη του να
φέρη στο κατάστρωμα τη γυναίκα του Σε-
μπάνγκ... Στο διάστημα αυτό, το καράδι μας
είχε πλησιάσει σ' ένα σημείο της ακροπότα-
μιας, φυτεμένο με ψηλά δένδρα και πυκνούς
θάμνους. Μια παράξενη, θορυβία μυρωδιά ή-
ταν χυμένη στην ατμόσφαιρα.

Ο Μαλαισιανός άρχισε το Σεμπάνγκ στον
αέρα κ' εκείνος, πηδώντας από το κατάστρω-
μα, έβηκε στην ακροπόταμια, θαστάζοιμενος
από δύο Κινέζους. Ο Λι Βάν διάταξε ύστερα
δύο ναύτες να θγάλουν έξω και την γυναίκα
που ήταν παραλαβισμένη από το φόβο της και
ν' ακολουθήσουν και αυτοί τον Σεμπάνγκ.

Πάμε κ' έμεις! μου είπε τότε ο Μασάρ.
Ξέρω τώρα τί θα γίνη... Θα δής ένα από τα
πιο καταπληκτικά θέαματα που έτυχε ν' αν-
τικρύψης στη ζωή σου...

...Ούτε ένα δεν ξέρω πόση ώρα προχωρού-
σαμε στο δάσος, ανοίγοντας με κόπο δρόμο
ανάμεσα στους θάμνους και ακολουθώντας
πατίοτε τον Σεμπάνγκ, που πήγαινε μπρο-
στά, σαν αυτόματο... Ο Μαλαισιανός έξακο-
λούθουσε να ψιθυρίη διάφορα λόγια, σαν
καλωσόδιες, στο αυτί του Σεμπάνγκ, ενώ η
γυναίκα λαχάνιαζε από την αγωνία της... Το
κρύο φως της σελήνης, που περνούσε σαν
κοιμισσασμένο ανάμεσα στις πυκνές φυλλω-
σιές των πανύψηλων δέντρων, έκανε το ζωτι-
κό εκείνο τοπίο ν' ας φαίνεται σαν πραγμα-
τική φαντασμαγορία...

Και όσο πιο βαθιά προχωρούσαμε στο δά-
σος, τόσο πιο έντονη γινόταν η μυρωδιά που

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΘΡΥΛΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΕ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

Γκαμπριέλε ντ' Αννούντσιο, ο οποίος εξακολουθεί να ζει μέσα σε μία περήφανη απομόνωση και άγρια σιωπή, θεωρείται από πολλούς ως πρόσωπο θρυλικό. Η ζωή του, τα έργα του και η περιπέτεια αυτού του καταπληκτικού ανθρώπου έγιναν άφορη και με τη δαφνοστεφής ποιητής στην περιοχή του θρόνου, πριν ακόμα διαγραφεί η γήινη τροχιά του. Φαντάζομαι μάλιστα ότι ένα χρόνο μετά το θάνατό του, πολλοί θα διερωτώνται αν έζησε πράγματι ένας άνθρωπος τόσο περιέργος και τόσο... ποιητής, όπως ο ντ' Αννούντσιο...

Ένα πρόσωπο όβάλ, όχρo σαν κερί ή σαν φίλντσια, ένα μυτερό γενάκι, χείλη κατακόκκινα και καλοσχεδιασμένα, μέτωπο που έλαμπε πάντοτε από ένα εσωτερικό φως, ένα σώμα κορσέ, χέρια σκεπασμένα διαρκώς από κίτρινα γάντια... Αυτή την ανάνηψη διατήρησε από τον ντ' Αννούντσιο, όταν τον γνώρισα στο Παρίσι, λίγα χρόνια πριν από τον πόλεμο, στον ζωλόγο της ποιητικής του δόξας.

Ο 'Ιταλός ποιητής ήταν τότε το πρόσωπο της ημέρας και σ' αυτή την Παρισινή πρωτεύουσα, που δεν ξεπάζεται εύκολα. Η ιστορία των μοναχικών του, του τάγματός των... σκυλιών του, του λευκού αλόγου, που το καβαλούσε δόγλιμος για να κάνει το λουτρό του στα νερά της 'Αδριατικής, ή παραισχυρικές λεπτομέρειες της παράξενης ζωής του, αποτελούσαν τότε το μοναδικό θέμα συζητήσεων στ' αριστοκρατικά σαλόνια. 'Ολοι διατελούσαν υπό την γοητεία αυτού του μάγου. Τα μυθιστορηματά του δεν έλειπαν από κανένα μπαντινιέρ. Και εκείνη που κατόρθωνε να πάρει ένα ρόδο κ' ένα κρίνο — τ' αγαπημένα του λουλούδια — από τα χέρια του ποιητή, ήταν περήφανη για το ανεκτίμητο αυτό δώρο...

Είπε τάχα ανάγκη να πω ότι τη θρησκεία του Γκαμπριέλε την δημιούργησαν αυτές η γυναίκες; Αυτές έκαψαν πρώτες μπροστά του σμήνη και λίκανο, αυτές τον πρωτοκύνταξαν μ' έκστασι και λατρεία, αυτές τον επέβαλαν στους άνδρες... Κάθε πρωί, μόλις άνοιγε τα μάτια του ο ποιητής, έβλεπε γύρω του βουνά από γράμματα και λουλούδια, που του έστελναν μεγάλες κυρίες και άσημες θανιάστρες του. Κανέναν ποιητή, ούτε ο Γκαίτε, ούτε ο Λαμαρτίνος, ούτε και ο Μισσέ, δεν άγασθήκαν τόσο από τις γυναίκες!

Απεναντίας, οι άνδρες κράτησαν πάντοτε απέχθεια για τον «στάσι επιφυλακτική». Ο άκατος λυρισμός του ντ' Αννούντσιο δεν τους ενθουσίαζε. Ίσως μάλιστα στο βάθος να τον ζηλεύανε για τις μεγάλες του, τις αμέτρητες, ερωτικές επιτυχίες... Με δύο λόγια: Δεν μπορούσαν να χωνέψουν τον ποιητή. Μά εκείνος φαινόταν σαν να μην είχε συνείδηση τί γινόταν γύρω του, σαν να μη πρόσεχε την υποκριτική ανθρωπότητα... Πετούσε πάντα στα σύννεφα. Δεν ανέπνεε τη σκόνη της γης. Ήταν όθια της μεγαλοφυΐας του.

Σιγά-σιγά τον κατέλαβε ένας ανυπόφορος αυτοθαυμασμός, ένας ναρκισσισμός, που άγγιζε τα όρια του γελοίου. Μιλούσε με περιφρόνησι σε πρόσωπα που ήταν αξία μεγαλειότερου σεβασμού — και ιδίως από έναν άνθρωπο, που είχε καταγωγή τόσο ταπεινή, όπως ο ντ' Αννούντσιο. Μία μέρα, η κυρία Μπιζέ, χήρα του μεγάλου μουσουργού, τον κάλεσε σε μία δεξίωση. Σε μία στιγμή ο ποιητής πρόσεξε ότι η οικοδέσποινα δεν είχε χορέψει διόλου εκείνο το βράδυ. Και της είπε με μεγάλη άφελεια: —Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... Η συγκίνησης, επειδή βρίσκεται άπονη στην έσπεριδα σας ο ντ' Αννούντσιο, δεν σας αφήνει να χορέψετε...

Άλλοτε, ενώ περπατούσε μ' ένα φίλο του σε μία κεντρική λεωφόρο, είπε στο σύννοδό του, δείχνοντάς τον μερικάς μνηνιέτες: —Τι ταράχη θα έπαινε αυτά τα κορίτσια, αν ήξεραν ότι είμαι ο Γκαμπριέλε ντ' Αννούντσιο...

Η παράσταση της τραγωδίας του «Το Μυστήριο του Αγίου Σεβαστιανού», με πρωταγωνίστρια τη διάσημη Ρωσίδα καλλιτέχνηδα 'Ιδα Ρουμιντσέβιτς, υπήρξε η απόδοσις του ποιητή στο Παρίσι. Μετά τη θριαμβευτική αυτή παράσταση, ο ντ' Αννούντσιο, καταλαβαίνοντας ότι δεν έλαμπε να περιμένει απ' τους Παρισίους μεγαλειότερες εκδηλώσεις θαυμασμού και λατρείας, έφυγε από την Γαλλική πρωτεύουσα για να επιστρέψει στην πατρίδα του.

Ενώ όμως πλοούσε από το 'Αρκαόν, μία τσιγγάνα, που του έφερε τα χαρτιά, του είπε ότι θα γίνει μία μέρα... βασιλιάς! Ο Γκαμπριέλε πήρε τα λόγια της τσιγγάνας τοις μετρητοίς. Γιατί έξε άλλον να μην γίνει βασιλέας με στέμματα; Μήπως δεν βασιλευσε ήδη στον πνευματικό κόσμο... Για να πραγματοποιηθεί όμως η προφητεία της τσιγγάνας, έπρεπε να προηγηθεί ένας πόλεμος.

[*Αρβέρ του Παρισινού δημοσιογράφου κ. Ρενέ Κερντιν] πρεπε να προηγηθεί ένας πόλεμος.

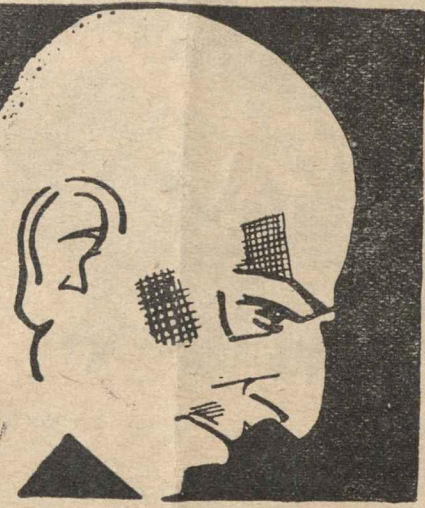
Μόλις βρόντησε το πρώτο κανόνι του πανευρωπαϊκού πολέμου, ή καρδιά του ποιητή σκίρτησε από χαρά. Μήπως είχε φτάσει επίτελος η μεγάλη στιγμή, που την περίμενε τόσο καιρό; Μήπως έφτανε να βγούν άληθινά τα λόγια της τσιγγάνας;

Την εποχή εκείνη ο ποιητής ζούσε στο Μπαρντό, Μερικά θορυβώδη σκάνδαλα — και προπαντός όρισμένα ύπερτοχα χρέη, τα οποία δεν μπορούσε να ξεπληρώσει, παρ' όλα τα μεγάλα ποσά, που κερδίζε από τις βιβλία του — τον ανάγκασαν να φύγει από την πατρίδα του και να μεταβύγει στη Γαλλία, σε μία πόλη έμπορικη, σ' ένα περιβάλλον ξένο προς την ιδιοσυγκρασία του. Ωστόσο, και μέσα στη σχετική οικονομική του κατάρπτωση, έθριψε τον τρόπο να εινε ύπερτοχος και ακατάβλητος. Τη σημασία είχε αν οι διάφοροι προμηθευτάι του τον πολιορκούσαν από τα πρωί ως το βράδυ στο σπίτι του, αν και αυτός ο διεφθαρτής του σπουδών του είχε κόψει την πίστωση; Ο Γκαμπριέλε ντ' Αννούντσιο έφυγε από όδη του, μεθούσε από τη μουσική της ποιητικής του ορμητικής και λησμονούσε τις μίζερες της καθημερινής ζωής...

Μόλις λοιπόν αντίχισε το πρώτο κανόνι, ο ποιητής κατέλαβε τις εφτασε επίτελους η ώρα της μεγάλης δράσεως. Άκουε τη φωνή της πατρίδος του να τον καλεί να παύει τον ιστορικό ρόλο του, να επέλθει την ιστορία, που τον όρισε το πεπρωμένο του. Και ο Γκαμπριέλε έσπευσε στη Ρώμη, αδιαφορώντας αν διέτρεχε τον κίνδυνο να συλληφεί από τους δανειστές του. Την εποχή εκείνη η 'Ιταλία διάταξε αν έκανε να πάει με τους Άγγλο-Γάλλους ή με τους Γερμανούς — ή μάλλον έσπευσε ξεχωριστή πρόκληση προς τους τελευταίους. Ύστερα όμως από ένα ένδοξο λόγο, που έβγαλε ο ντ' Αννούντσιο, το Μάιο του 1915, από τον εξώστη του Καπιτωλίου, η 'Ιταλία έκυριεύθη ολόκληρη από ένα παρορμήματα και, συνεπαρμένη από το χείμαρρο της ενθουσίας του ποιητή, μπήκε στον πόλεμο, στο πλευρό των Άγγλο-Γάλλων.

Ο Γκαμπριέλε δεν περιόρισε στο να έδω λώση τη μαχητικότητα του μονάχα με λόγια. Έγινε και αυτός πολεμιστής. Πολέμησε στον αέρα — στο ανοιχτό διάστημα... Τ' αεροπλάνα κατορθώνοντά του προσέγγισαν κατάληξη και θαυμασμό. Μία μέρα όμως τραυματίστηκε στα μάτια. Πέρας δύο ολόκληρους μήνες με το κεφάλι τυλιγμένο μ' επιδέσιους, χωρίς να ξέρη αν θα ξαναπαύση το φως του. Και μόλις βεβαιώθηκε ότι δεν ήθιμε τυφλός, πετύχηκε από τον τραυλισμό από το κρεβάτι του νοσηλείας κ' έτρεξε να συνεχίση τον άγωνα. Κατέλαβε τότε μόνος του σχεδόν, το Φινίκε, πραγματοποιώντας το πιο θαυμαστό στρατιωτικό κατορθώμα των νεότερων χρόνων...

Και αν δεν μπόρεσε να γίνει πραγματικός πολεμικός, είχε τοιούτισον την παρηγορία να δει την εικόνα του να βασιλεύει στην καρδιά εκατομμυρίων 'Ιταλών...

Ο Γκαμπριέλε ντ' Αννούντσιο (Σκίτσο 'Ιταλικής εφημερίδας)

δόννησε πράγματα του Μόντε Νεβόζο και στρατηγό της αεροπορίας. Ο Μουσσολίνι έδωσε διαταγή στο κρατικό ταείο να χορηγή στον ποιητή, χωρίς την παραμικρή αντίρρηση, όσα χρηματικά ποσά και αν ζητήσει εκείνος. Μά ο ντ' Αννούντσιο εινε τώρα έδδομητα ένας γόνιμος, έτοιμος άρρωστος και δυστυχής. Δεν μπορεί πια να στήρι τα πόδια του να βήξει από την επαλή του — την πολυτελή αυτή φυλακή του...

Παράξενα φαντάσματα γεμίζουν την ερημιά αυτού του ανθρώπου, που όνειροπόλησε να εινε αιώνια νέος, αιώνια όμοιος. Μορφές θιάς σδυμένες από το χρόνο, παλινές άγριες, λησιονομμένα αίσθηματα, περβαίνουν και πάλι στην μνήμη και στην καρδιά του μεγάλου φίλτου του έρωτος... Και, με το ξαναζωντανέμα αυτό, ο γόνος ποιητής ναυάει το παγωμένο αίμα τον να κελόφορη πιο ζωηρά στις φλέβες του και θα τον κυριεύει ύσφαλώς ή επιθυμία να γδύθη ολόκληρος, όπως άλλος, να καβαλλήσει ένα κάτασπρο άλογο και να τρέξει να κάνει το λουτρό του στα νερά της 'Αδριατικής — όμοιος με θαλασινό Θεό...

Μά τα πόδια του εινε πασιμένα, δεν μπορεί να κρατήσει πλέον καμιά τα χέρια του ψηλά, οι πόνοι του βρίζουν τα νεφρά και τα μάτια του δεν μπορούν να διακρίνουν καλά σ' απόστασι λίγων μέτρων...

Η μεγάλη άγάπη έκανε τον ντ' Αννούντσιο έκακο. Η μεγάλη άγάπη, τα δινάτα σαρκήματα που δοκίμασε ή καρδιά του, έκαναν συγχρόνως το σώμα του έρείπιο — ένα φθισαμένο γάλλο, που το παρασείει σιγά-σιγά ο χειμωνιάτικος άνεμος στο μαρμαί και άνοσφόρετο γρεμίο...

Μά, παρ' όλα αυτά, ο Γκαμπριέλε κατόρθωσε να μείνει θύλας... Τί άλλο θα μπορούσε να ποθήσει ο τραυλισ ποιητής...

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Επὶ Προσεχές Χριστου-γεννιάτικο—Πανηγυρικό

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

—Αρχίζει ή γνησία, ή αϋθεντική, ή άπολύτως άληθής—

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΟΥ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Επὶ τη βάσει άκριβεστάτων στοιχείων, συνεντεύξεων, έπιστολών, χειρογράφων, έκμυσθρεύσεων και έπίσημων άνακεινώσεων. Με ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ της πριγκηπίσσης ΑΣΠΑΣΙΑΣ, ευγενώς παραχωρηθέντα στο «Μπουκέτο», με πλουσίαν συλλογήν σπατιών και άγνώστων φωτογραφιών του τέσσερ σκληρώς δοκιμασθέντος βασιλικού ζεύγους, κλπ. κλπ.

ΙΔΟΥ ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Τα παιδικά χρόνια της 'Ασπασίας Μάνου και του πριγκηπός 'Αλεξάνδρου.—Τα παιγνίδια τους στο Βασιλικό Κήπο.—Η πρώτη συμπάθεια.—Η έκδρομές τους.—Η γλυκειά καρδιά της πριγκηπίσσης 'Ελένης, νυν Βασιλίσσης της Ρουμανίας.—Το είδύλλιον 'Ασπασίας - 'Αλεξάνδρου.—Η πρώτη εξομολόγησις του 'Αλεξάνδρου.—Ο πόλεμος του 1912-13.—Ο 'Αλεξάνδρος στο μέτωπο.—Ο άπεχωρισμός.—Τί είπε ο 'Αλεξάνδρος φεύγοντας στην μητέρα της δίδος Μάνου.—Η καλωσύνη της βασιλίσσης Σοφίας.—Προτιμώ να νυμφευθώ ο 'Αλεξάνδρος μία ευγενική 'Ελληνίδα κόρη.—Η τραγωδία του έμφυλιου σπαρχαμυ.—Η μέρα δακρύων και απογνώσεως.—Τα συγκινητικά λόγια του Κωνσταντίνου στον 'Αλέξανδρο.—'Αλέξανδρε, από σήμερα είμαι βασιλεύς!...—Βασιλικά δάκρυα...—Πώς έγινεν ο γάμος του βασιλέως 'Αλεξάνδρου με την 'Ασπασίαν.—Οι άδελφοί της 'Αμύνης εξανίστανται.—Ένα ταξίδι στο Παρίσι.—Ημέρες ευτυχίας και έρωτος.—Στο Τατόι.—Πώς άκριβώς άναεή το μερικό δυστύχημα στον 'Αλέξανδρο.—Η άκριβής εξιστέρσις του.—Στο κρεβάτι του πόνου.—Η τελευταίες ημέρες του 'Αλεξάνδρου.—Το ενδιαφέρον του για το μέλλον της σύζυγου του.—'Ονειρα και θλιβερά προμηνύματα.—Το έραμα του βασιλέως Γεωργίου Α', κλπ. κλπ.

Φροντίστε να ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟ“ προμηθευθήτε

Μολονότι θα τυπωθώ εις 100 χιλιάδες τεύχη, ή ζήτησις θα εινε τόσο μεγάλη, ώστε θα γίνη, άνόρπαστον!...

Είμαι γυναικί είνη που ερασταζω
τιν αγαπημείν μου εχρήδα
υότερα αίσό όμυρο ήμερο διαμονή
ομι 'Αδνία μετ 'Ασπασί
Αδνία 22.11.33

Αποκαρτεστήριον προς τον 'Ελληνικόν Λαόν· αυτόγραφον της Πριγκηπίσσης 'Ασπασίας, ευγενώς παραχωρηθέν στο «Μπουκέτο», όλίγας ήμέρας πριν αναχωρήσει διά την Βενετίαν.

ΕΛΛΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΘΕΛΗΣΙΣ

Α ὄχι, ἀγαπητέ μου, ὄχι, δὲν θὰ πᾶς, ὑποθέτω, μόνος σου σ' αὐτὸ τὸ γεῦμα... Γιατί τάχα ντρέπεσαι νὰ πάρῃς καὶ τὴ γυναῖκα σου; Σὲ ντροπιάζω μήπως; Ὑστερ' ἀπὸ εἰκοσι χρόνια ζωῇ, ποὺ κάναμε μαζὺ!... Καὶ τὸ κάτω-κάτω, δὲν ἐγέρασ' ἀκόμα. Στέκομαι πολὺ καλά, ἐλπίζω. Δὲν ἔχω οὔτε μιὰ ρυτίδα στὸ πρόσωπο. Γιὰ κίττα! Τὸ σῶμα μου εἶνε σὰν κοριτσίστικο ἀκόμα!... Γιατί λοιπὸν θ' ἀλλάζουμε τίς συνήθειές μας; Ὡς τώρα πηγαίναμε παντοῦ μαζὺ. Μᾶς βλέπανε παντοῦ καὶ τοὺς δυὸ ἀχώριστους. Τί θὰ ποῖν, ἂν σὲ ἴδουν στὸ γεῦμα μονάχο; Θὰ ποῖν: «Νὰ κ' ἄλλο ἓνα ἀνδρόγυνον, ποὺ βαρέθηκε ὁ ἑνας τὸν ἄλλο!» Αὐτὸ θὰ ποῖν. Νόχαμε παιδιά, θὰ τὸ παραδεχόμουν. Δὲν θὰ μπορούσα νὰ τ' ἀφήνω μόνον τοὺς δύο στὸ σπίτι. Μὰ παιδιά-σκυλιά δὲν ἔχουμε! Γιατί λοιπὸν θὲς νὰ πᾶς μόνος στὸ γεῦμα; Ἐν πρώτοις, δὲν μπορῶ νὰ μείνω μόνι στὸ σπίτι... Μόλις νυχτώσει, ἀρχίζω νὰ φοβάμαι...

«... Η κ. Ἑστελλά Φιλιάρο μιλῶσε... μιλῶσε... στὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς, εἶπε κ' ἄλλα ἀκόμα, εἶπε πολλά. Ἦταν μιὰ ψηλὴ γυναῖκα, καλοστεκομένη, πολὺ ἀδύνατη, μὰ γι' αὐτὸ ἴσως καὶ ὑπερβολικὰ κομψὴ κ' εὐκίνητη, μ' ὅλα τῆς τὰ σαράντα... Ὁ ἄνδρας τῆς, καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας, ἦταν βυθισμένος στὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδος, τὴν ὅποιον κρατοῦσε ἀνοιγμένη μπροστά του. Δὲν πρόσχε τι ἔλεγε ἡ γυναῖκα του, μὰ τὸ ἐμάνε. Ἦταν ἔμμενη βυθισμένος στὸ διάβασμα, σὰν τὸν μιλῶνὰ ποὺ κοιμάται ἐνῶ ὁ μῦλος τοῦ βροντᾷ. Ἀμα ἐτελείονε ἡ κ. Ἑστελλά, θὰ τῆς ἀπαντοῦσε...

Μὰ καὶ τί ἀπάντησι νὰ τῆς δόσῃ; Ἐρχαν πραγματικῶς εἰκοσι χρόνια παντρεμένοι. Μιὰ μέρα τοῦ κατέβηκε ἡ ἰδέα ν' ἀνοίξῃ σπίτι καὶ νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένεια... Ἦταν τότε ὑπάλλῃλος στὴν ἐπαρχία, ζῶσε οὐλομόναχος καὶ βαρέθηκε πειὰ τὴ μοναξιά. Ἦταν ἐξ ἄλλου καὶ φτωχὸς κ' οὔτε εὐχάριστη συντροφιά μποροῦσε νὰ ἐπιδιώξῃ οὔτε στὸ γλέντι νὰ τὸ ρίξῃ. —Πρέπει νὰ ζευγαρωθῇ κανεὶς, γιὰ νὰ ζήσῃ καλὰ, ἀρχισε νὰ λέῃ στοὺς συναδέλφους του.

—Βέβαια, βέβαια, εἶσαι ὁμοιος γιὰ γάμο! τοῦ ἀπάντησαν ἐκεῖνοι, κοροϊδεύοντάς τον.

—Καὶ γιατί ὄχι; Ὁ κ. Φιλιάρο εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του, εἶχε κάμει τὸ σχέδιό του καὶ τὸ ὅσοις ἀμέσως σὲ πράξῃ, μὲ τὸν παρὸνταστικὸ κάποιον νεᾶ μὲ κάποιον πρῶτον. Ἐνα κορίτσι ὄχι ὁμοιοφ, μὰ ὁμοιοφτικότερο νόστιμο. Τὴν ἔλεγε Ἑστελλά. Ὑποφῶνα ὄνομα!... Τὸς βασάνιζε καὶ τοὺς δυὸ ἡ μοναξιά, κ' ἔτσι ἀφοσιώθηκε ὁ ἑνας στὸν ἄλλο.

—Δὲν θὰ χωριστοῦμε ποτέ! εἶπε στὴ γυναῖκα του τὴν ἐπαύριο τοῦ γάμου τοὺς ὁ κ. Φιλιάρο.

—Ναί, ναί, θάμαστε πάντα καὶ παντοῦ μαζὺ οἱ δυὸ μας! συνεπλήρωσεν ἡ κ. Ἑστελλά. Θὰ οἰχνοῦμε τὸν ἴδιο ἴσκιον...

Ἐπὶ τὴν ἑστῆσαν τὴν ἀρχὴν εὐχάριστη μὲν ἡ γυναῖκα του δὲν τὸν ἔβλεπε νὰ κἀν βῆμα, χωρὶς νὰ πᾶν κ' αὐτὴ μαζὺ του. Ἦταν, σφιχταγκαλισμένο τὸ ζεύγος Φιλιάρο, οἰχθηκε στὸ μεγάλο δρόμο τῆς ζωῆς. Ἡ τύχη, ἡ μάλλον ἡ ὑπὸ ἀλλοτρίαν σταδιοδρομία τοῦ κ. Φιλιάρο, τοὺς ἔφερε τέλος στὸ Παρίσι, ὅπου ἔφτασαν κρατώντας ὁ ἑνας τὸν ἄλλο ἀπὸ τὸ χέρι. Μαζὺ γύρισαν ὅλα τὰ ἀξιοθέατα μέρη τοῦ Παρισιῦ. Μαζὺ ἐπῆγαν στὰ Μοναξία, στὴν Ὁπερα, μαζὺ ἐχάζονταν στίς βιτρίνες τῶν μεγάλων δρόμων.

Ὁ κόσμος, ποὺ τοὺς ἔβλεπε ἔτσι ταριασμένους, ἔλεγε: —Οἱ Φιλιάρο! Τί ἀνδρόγυνον!... Δὲν χωρίζουν καθόλου, σὰν νάναι κολλημένοι μὲ ψαρόκολλα!...

Μὰ ἓνα βράδι οἱ συνάδελφοι τοῦ κ. Φιλιάρο παρέδωκαν γεῦμα στὸν προεστῆμενόν τους, ποὺ ἀποχωροῦσε ἀπ' τὴν ὑπηρεσία.

—Δὲν μπορῶ νὰ σὲ πάρω μαζὺ μου, εἶπε δειλὰ ὁ κ. Φιλιάρο στὴ γυναῖκα του. Ἐξέρεις, θάμαστε ὁλο ἄνδρες...

—Μὰ τότε, φώναξε ἡ κ. Φιλιάρο, δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ πᾶς κ' ἐσύ... Φτάνει ποὺ μένω μόνι στὸ σπίτι ὅσες ὥρες εἶσαι στὴ δουλειά. Νὰ με παρατήσῃς κ' ὅλο τὸ βράδι!...

«Α, μὰ! Γράψε τους ἓνα γράμμα πὼς εἶσαι ἀδιδάχτος καὶ δικαιολογησού...»

Ἔτσι ὁ κ. Φιλιάρο δὲν ἐπῆγε στὸ γεῦμα.

Πέρασε στὸ μεταξὺ λίγος καιρὸς. Ἐνα βράδι ἄρχισε λίγο, γιὰ τὴν ἑστῆσαν στὸ καφεῖο μὲ τοὺς συναδέλφους του κάμωσι ὥρα. Ὁταν γύρισε στὸ σπίτι, ἡ σούπα, τὴν ὅποιον ἡ κ. Ἑστελλά εἶχε σεβρίσει

τὴν κανονικὴ ὥρα, ἦταν πειὰ παγωμένη... Μὰ καὶ ἡ σούπα τῆς γυναῖκας του τοῦ φάνηκε γεμάτη πικρὰ καὶ παρόμοιο. Καλύτερα νὰ τὸν ἐβλεπε, παρά ποὺ τὸν κίτταζε βουβὴ καὶ κακομένη.

Ὑστερὰ ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες πάλιν κάποιος συνάδελφός του, ἐκ γένους, ἐκάλεσε τὸν κ. Φιλιάρο νὰ φάνε μαζὺ τὸ βράδι. Δὲν εἶχε καμὴν ἀντίρρηση στὸ σπῆναι τοῦ ὁ ἀνδρὸς καὶ ἔρχασκε νὰ σημεῖται στὴν γυναῖκα του. Τὴν εἰδοποιῶσε νὰ μὴ τὸν περιμένῃ νὰ φάνε καὶ νὰ μὴ ἐνησυχῇ. Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ φίλος τοῦ δὲν παρέμεινε στὸ θέατρο. Κ' ἔτσι ὁ κ. Φιλιάρο γύρισε στὸ σπίτι του τὴν ἑστῆσαν μετὰ τὴν ἐστῆσαν. Φτάνοντας στὸ σπίτι του, μόλις ἔστρωσε τὴν γωνία τοῦ δρόμου, εἶδε τὸ παρὰθύρου τῆς κρεβατοκάμαράς τους ὁρῶντο καὶ τὴν γυναῖκα του κραυγάζουσα ἐξ ἄπ' αὐτὸ, νὰ τὸν περιμένῃ νὰ γυρίσῃ. Ὅταν ἀνέβηκε εἰσὶν εἶδε τὰ μάτια τῆς Ἑστελλᾶς γεμάτα δάκρυα. Περιέμενε ν' ἀκούσῃ τῆς φωνῆς. Μὰ δὲν τοῦ εἶπε τίποτα... Τσιουδιά!...

Σὲ διάστημα δυὸ ἐτῶν, τρεῖς φορὲς ὁ κ. Φιλιάρο ἔκανε τὸ ἴδιον πᾶσι καὶ καὶς φορὰ βοήθησε μπροστὰ στὴν περιασμένη σούπα τῆς γυναῖκας του, ποὺ τοῦ γέμιζε τὴν ψυχὴ πλὴν ἀβάσταχτη. Καλύτερα νὰ τὸν ἐβρίδε, νὰ τοῦ πετοῦσε μιὰ κανάτα νερὸ στὸ κεφάλι, νὰ τὸν χτυπῇ με τὸ τακούνι τῆς, παρά νὰ τὸν κίτταζῃ ἀμύλητη, σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της κ' ἀναστενάζοντας βαθεῖα!...

Τί νὰ κάμῃ; Τὸ πῆρε ἀπόφασιν. Δὲν θὰ ἐξοχώσει πειὰ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του. Ἀπὸ τότε ἡ κ. Ἑστελλά δὲν ἐξεκόλλουσε πειὰ οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς κ' αὐτὸς δὲν ἔκανε βῆμα χωρὶς ἐκείνη. Ἀπὸ τὸ γράφειν στὸ σπίτι, ἀπὸ τὸ σπῆναι στὸ γραφεῖο. Χρόνια αὐτὴ ἡ δουλειά.

Μὰ νὰ, ποὺ παρουσιάστηκε πάλιν ἓνα γεῦμα ἐργασίας, στὸ ἑστῆσαν ἀποκατεμένος ὁ κ. Φιλιάρο. Ἡ κ. Ἑστελλά δὲν ἐννοῶσε νὰ τὸν ἐφύσῃ νὰ πᾶν μόνος του. Ἀρχισε πάλιν τὰ ἴδια. Μοῦτρα καὶ κλάψες...

—Αὐτὰ τὰ γεύματα, ποὺ δὲν λαβαίνουν μέρος ἡ γυναῖκα, ποὺ ἔβγῃς, τὸ ἐφύσῃ ἀνδρὸς παραλημένο, γιὰ νὰ χαλολογῇ καὶ νὰ ἐπῇ τὴς κομπᾶς τους, χωρὶς νὰ τοὺς βλέπουν καὶ νὰ τοὺς ἀκούσῃ ἡ γυναῖκα τους...

Ὁ κ. Φιλιάρο δὲν ἀπαντοῦσε. Τί νὰ πῇ; Καὶ ἔτσι στὸ τέλος ἔγινε τὸ χατῆρι τῆς συμβίας του. Δὲν ἐπῆγε στὸ γεῦμα...

Πέρασαν ὀκτώμηνες, μῆνες, χρόνια κ' ἄλλα χρόνια... Ἡ κ. Ἑστελλά εἶχε πει πατήσι τὸ πενήντα κ' ὁ κ. Φιλιάρο ἔγινε πειὰ προεστῆσαν τοῦ γραφεῖου του. Ἐκόντε πλεόν τὰ ἐξήντα, ἡλικία, ποὺ τὰ γηρατειὰ ἀρχίζουν νὰ βαρύνουν στὴν πλάτη.

Ἡ κ. Ἑστελλά κυβερνοῦσε τὸ σπίτι αὐταρχικὰ. —Νὰ σοῦ πῶ, ἔλεγε στὸν ἄνδρα τῆς, ἐσὺ διευνθύνεις τὸ γραφεῖο σου. Ἐδῶ στὸ σπίτι εἰμ' ἐγὼ νοικοκυρὰ, ἐγὼ διευνθύνω, γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό μου καὶ τὸ δικό σου... Καὶ νὰ σοῦ πῶ, ἀνδρὸνί μου, διευνθύνω ἔτσι, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃς κανένα παρόμοιο. Ἐχεις παρόμοιο; Πές μου...

Τί νὰ τῆς πῇ; Ἀναστενάξε.

—Καλὰ! καλὰ! τῆς ἀπαντοῦσε.

Μιὰ μέρα, ποὺ τοῦ παραφορτώθηκε, τῆς εἶπε: —Δὲν ἔχω κανένα παρόμοιο! Πέρασα ζωὴ χαριζόμενη μαζὺ σου καὶ σοῦ εἶμαι ἐγγνώμων. Τὴν ἐγγνώμοσύν μου θὰ τὴν ἴδῃς γραμμένη στὴ διαθήκη μου...

—Τὶ λόγια εἶν' αὐτὰ, καλέ; Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέσι σου! Τὶ διαθήκη μοῦ κακομελετᾷς;

—Ὁχι, βρε γυναῖκα... Μιὰ διαθήκη δὲν βλάπτει. Καλὸ εἶναι νὰ λαβαίνῃ κανεὶς τὰ μέτρα του πάντοτε.

—Μπορεῖ νάχῃς καὶ δικό. Μὰ τί γράφεις στὴ διαθήκη σου, νάχῃς καὶ καλὸ ρότῃμα;

—Θὰ τὸ ἴδῃς, ἀμα ἀνοιχτῇ, μετὰ τὸ θάνατό μου...

—Κοίμηται νάναι ἡ ὥρα!...

Ἐπῆσαν ἀκόμα καμνὰ δεκαετῆς χρόνια. Πάντα μαζὺ, ἐνωμένοι. Ἐχυν πᾶσι τὸ καλοκαίρι στὴν ἐξοχὴ καὶ ὅλος ὁ κόσμος εἶχε νὰ τὴν κάμῃ: —Μωρὲ τί ἀγαπημένο ἀνδρόγυνον, αὐτοὶ οἱ Φιλιάρο! Ὅλο μαζὺ πάντε. Σαράντα χρόνια παντρεμένοι καὶ δὲν βαρέθηκαν ὁ ἑνας τὸν ἄλλο. Νὺ ἄνδρας, νὰ μάλαμα!... Δὲν κάνει βῆμα χωρὶς τὴν γυναῖκα του!...

Μὰ γυρίζοντας στὸ Παρίσι μετὰ λίγες μέρες, ὁ κ. Φιλιάρο ἔπαιε συγκοπή καὶ πέθανε ξαφνικὰ στὴν ἀρχαία τῆς γυναῖκας του.

—Διαθήκη δὲν ἔφησε ὁ μακαρίτης; ρώτησε κάποιος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς κ. Φιλιάρο.

Ἀλγῆναι, ποὺ νάχε ὁ μακαρίτης τὴ διαθήκη του, γιὰ τὴν ὅποιον πᾶσις φορὲς εἶχε μιλῆσει στὴν κ. Ἑστελλά; Ἐνῆκε στὸ γραφεῖο του, στὰ χαρτὰ του, στὰ ροῖα του καὶ βοήθησε τέλος στὴ μέρα τῆς σαρκασμοῦ, ποὺ φοροῦσε διὰ τὴν πῆναι, ἔναν φράξελο μὲ τὴν ἐννοια: «Ἡ τελευταία μου θέσις! Νὺ ἀνοίχῃς αὐτοῦς μὲ τὴν πῆναι».

—Νὰ τὴν! φώναξε ἡ κ. Ἑστελλά. Τὴν βοήθησε!...

Καὶ δίνοντάς τὴν σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς, τοῦ εἶπε: —Διὰ τὴν τῆν!...

Ἐκεῖνος ἀνοίξε τὸ φάκελο, ἐξεδίωξε τὸ χαρτὶ, ποὺ ἦταν μέσα, κ' ἐδίωξε εἰς ἐπὶ τὸν ὅλον ἑστῆσαν συγκεντρωθεὶ νὰ παραγερῇ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΒΑΛΜΥ ΜΠΕΛ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τὸ ἐθνικοκαλιστικὸν τοῦ κ. Δημ. Καμπούρογλου. Τί ἦταν ἡ «Ἀγγλικὴ κεμπούρα». Πὼς ἐξηγήθηκε τὸ μυστήριον. Ὁ ἱσχυρὸς φοιτητὴς Μιχαλάς. Πὼς ἀναστᾷ τὸ Πανεπιστήμιον. Πὼς πῆρε τὸ δίπλωμά του. Καὶ πὼς ἐπέδραμε ἐπιρροὴ στὸ ἴδρυμα!... Ἡ πετυχημένη ἀπάντησις τοῦ Ἀποστολάκη, κλπ. κλπ.

ΝΑΣ ἀπὸ τοὺς πρὸ κακογράφους λογίους μας εἶνε καὶ ὁ σοφὸς ἱστορικός κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Εἶνε τόσο κακογράφος, ποὺ πολλὰς φορὲς δὲν βγαίνει καὶ ὁ ἴδιος αὐτὰ ποὺ γράφει βιαστικά.

Ἔτσι μιὰ μέρα, ψάχνοντας στὸ σημειωματάριό του, διάβασε τίς λέξεις: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»! Κ' ἐπῆρε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βοῇ τὴν ἐστῆσαν αὐτὴ ἡ φράσις, γιατί καμνὰ κομπούρα, ὄχι μόνον Ἀγγλικὴ, ἀλλὰ καὶ Ἑλληνική, οὔτε ἔφησε οὔτε θυμιάνα...

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη μῆκε στὸ γραφεῖο του ἡ γυναῖκα του καὶ τοῦ εἶπε: —Δημητράκη, μὴν τὸ ξεχνᾷς, σήμερον γιορτάζει ἡ κομπούρα μας ἡ Ἀγγλική.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Μὰ Γαλλίς εἶχε πάρει ὡς σύγγονον ἓνα Ἑλληνα, ὅταν ἐκεῖνος σπούδαζε στὸ Μοριελί, καὶ σὺν ἡθῶναι στὴν Ἑλλάδα, ἀρχισε νὰ μαθαίνει τὴν Ἑλληνικὰ.

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Τὸς ἀμέσως βόηκε ὁ Δημητράκης τὴν ἐξήγησι τῆς... κομπούρας. ἔλεγε γράφει στὸ σημειωματάριό του, γιὰ νὰ θυμῇ, τὴν γιορτὴ τῆς κομπούρας τῶν: «Ἀγγλικὴ κομπούρα» καὶ τὸ διάβασε: «Ἀγγλικὴ κομπούρα»!...

Ὅταν νόμισε ὅτι τελειοποιήθηκε πειὰ στὴ γλῶσσα μας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Ὁ Μιχαλάς αὐτὸς δὲν εἶχε καμνὰ σχέσι οὔτε συγγένεια, οὔτε μὲ τὸν ἐκ Λακωνίας πολιτευτὴν κ. Μιχαλά, οὔτε μὲ τὸν συνώνυμον τοῦ ἱατροῦ τοῦ Πειραιῶς κ. Μιχαλά. Ὁ Μιχαλάς τῆς ἱστορίας μας ἦταν Ἀθηναῖος.

Στὸ Πανεπιστήμιον ἄλλο τίποτε δὲν ἔκανε, παρά νὰ ξεσηκώσῃ τοὺς φοιτητὰς κατὰ τὸν καθηγητὴν, νὰ γίνεαι ἀρχηγὸς τῶν διαφόρων στάσεων καὶ πρωτοπόρος ὅλων τῶν φο

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΤΟΥ ΜΕ'Ν ΠΝΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο λοχαγός Βάρφιλντ, εδριακό-μενος επί κεφαλής δυνάμεων στο Μεξικό, την εποχή που η Αμερική έμάχετο για να καταλάβει και υποτάξει την χώραν αυτήν, βλέπει μία μέρα έναν ύποπτο Μεξικανό νέο να περνάει την πεδιάδα, παρά τις κραυγές και καταστροφές των ταξιδιωτών φρουρών. Ο λοχαγός υποψιάζεται ότι πρόκειται περί τους πυροβολισμούς των ταξιδιωτών φρουρών. Έπειτα δε από λυσσώδες κυνηγητό, έπειδή ο μυστηριώδης "Έτσι" ο ύποπτος ίππεύει περὶ στα χέρια του, μα δεν πρόκειται περί νέου, αλλά περί μίας νεαρής και όμορφης γυναίκας, μίας νοσηλεύτριας και τομην-νέας και την άλλη μέρα κιάλας πηγαίνει στο σπίτι της για να επιτάξει για τον Αμερικανικό στρατό πέντε χιλιάδες βόδια. Η επίταξις γίνεται χωρίς έπεισ-δια, γιατί ο πατέρας της Ιζολίνας, ο δόν Ραμόν δε Βάργας, συμπαθεί κρυφά τους Αμερικανούς. Στο σπίτι όμως του δόν Ραμόν βρίσκεται ο άνηψός του, ο τρομερός "Ιχούρρα, ένας νέος Μεξικανός, με καρδιά θηρίου, έχθρος άπονοδος των Αμερικανών και έρωτευμένος με την Ιζολίνα. Μόλις αντικρύσει τον "Ι-χούρρα ο ύπολοχαγός Χολιγκσουόρθ, όστις συνοδεύει τον λοχαγό Βάρφιλντ, γί-νεται έξω φρενών, άφρίζει από λύσσα και ρίχνεται έναντίον του, για να τον σκοτώσει, κραυγάζοντας: «—Ιχούρρα, σατανά, θά σ' έκδικήσω!...» Ο "Ι-χούρρα εύγει προς το δάσος και ο Χολιγκσουόρθ τόν κυνηγάει έξοπίσω, φρε-νισμένος...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Προχωρούσα πολύ άκεφος. Η στάσις του ύπολοχαγού Χολιγκσουόρθ με είχε έξοργίσει.

—Μά τί διάβολο έχει ο Χολιγκσουόρθ με τόν σατανά αυ-τόν τόν "Ιχούρρα; ρώτησα σε μία στιγμή τόν ύπολοχαγό Ούτ-τλν. Γιατί έκανε σάν δαιμονισμένος;

—Δέν ξέρω, λοχαγέ, μου άπάντησεν ο Ούττλν.

—Τους χωρίζει καμμία παλιά έχθρα;

—Έτσι φαίνεται, λοχαγέ...

Ξαναθυθίστηκα στις σκέψεις μου. Άνυπομονούσα να ξανα-δω τόν Χολιγκσουόρθ, για να μάθω τί είχε με τόν "Ιχούρρα και γιατί ένήργησε παρά τις διαταγές μου...

Ο ύπολοχαγός Χολιγκσουόρθ ήταν περίεργος άνθρωπος. Πάντα σκεπτικός και πάντα λιγομίλητος.

Αντιθέτως, ο ύπολοχαγός Ούττλν ήταν πάντα εύθυμος κι' έκανε πρώτης τάξεως συντρο-φιά. Ο Ούττλν ήταν Τεξανός, παλιός πολεμιστής και τρομε-ρός Ίνδοφύλος. Ήταν ο τύ-πος του εύθymου στρατιωτικού που είδε πολλά στη ζωή του κι' άντίκρυσε πολλές φορές τό θά-ναστο χωρίς να χάσει τόν κέφι του...

Ο Χολιγκσουόρθ πάλιν δέν είχε κακή καρδιά. Ήταν γεν-ναίος και δέν ήξερε τί θά πη-φύσος. Δυστυχώς όμως, είχε χάσει για πάντα την εύθυμία του, από τόν καιρό που τόν έ-πιασαν αιχμάλωτο στη μάχη του Μίρ. Είχε τραυματισθί στη μάχη αυτή βαριά, κι' όμως τό πιστό του έλγο τόν μετέ-φερε μακριά άπ' την άλληλο-σασαγή, σ' ένα μέρος έρημικό. Στο μέρος αυτό ο Χολιγκ-σουόρθ, έδωσε τ' έλγό του σ' ένα δέντρο και πλάγιασε κά-τω από ένα άλλο για ν' άνα-παυθί και να συνέρθη, άφοι έ-δωσε πρόγεια την πληγή του.

Στό μέρος αυτό τόν βρήκε ένας άπ' τούς έχθρους, εκεί-

Ο Χολιγκσουόρθ ήταν βυθισμένος σε λήθαργο...

νους άκριβώς που είχε πληγώσει.

Ο Χολιγκσουόρθ ήταν βυθισμένος σε λήθαργο. Η μεγάλη αίμορραγία τόν ειχεν εξαπλήσει. Έτσι ο έχθρος του τόν έθε-σεν εύκολα και τόν μετέφερε αιχμάλωτο, μαζί μ' άλλους αι-χμαλώτους, στο Μεξικό. Έκει ή πληγή του Χολιγκσουόρθ γι-ατρεύτηκε με τόν καιρό, μα οι Μεξικανοί του φέθηκαν με προ-τοφανή άπανθρωπία. Τόν έβαλαν να δουλεύει στους ύποψους της πόλεως, νύχτα και μέρα σχεδόν. Ο δυστυχής ύπολοχαγός έργαζόταν άφως έλόκληρης, θυθισμένος στο νερό και στο δαυ-κό ως τη μέση!...

Τά μαρτύρια αυτά τόν ειχαν κάμει σκυθρωπό κι' άμυητο. Κι' όταν άκούα γλύτωσεν άπ' την αιχμαλωσία, διετήρησε τόν άκεφο χαρακτήρα του. Τά λόγια του ήσαν μετρημένα...

Στό σώμα μας ο Χολιγκσουόρθ ήταν άσηπτος άπ' τούς στρατιώτες. Όλοι σεβόντουσαν τόν πόνο του.

Ενώ ο ίδιος τόν ειχα δη πολλές φορές να χειρονομή με λύσσα, να έκστομίζει φράσεις άπειλητικές και ν' απλώνη τα χέ-ρια τόν έμπρός, σάν νάθελε να πνίξη κάποιον άόρατον έχθρό!

Αυτά σκεφτόμουν, όταν μία φωνή άντήχησε στ' αυτιά μου: —"Ιχούρρα!... "Ιχούρρα!... Κέρατα του Σατανά!... Πού ειχα τό

μυαλό μου;... Τώρα θυμώμαι, ναί, θυμώμαι καλά...

Γύρισα πλάι μου και είδα τόν ύπολοχαγό Ούττλν.

—Συγγνώμη, λοχαγέ μου, μου είπε, αλλά δέν μπορούσα να συγκρατηθώ... "Ιχούρρα, είπατε τόν λένε τόν Μεξικανό που κυνήγησε με λύσσα ο Χάρδιγκ Χολιγκσουόρθ:

—Ναί, "Ιχούρρα.

—Ραφαήλ "Ιχούρρα;

—Υποβέτω.

—Είνε ψηλός, μελαχροινός, με μακριά μουστάκια και πα-ροχναθίδες;

—Ναί, αυτά είναι τά χαρακτηριστικά του διαβόλου αυτού.

—Τότε... τότε, μά τούς διαβό-λους της Κολάσεως, είν' έτσι-νος... εκείνος...

—Ποιός;

—Ο Ραφαήλ "Ιχούρρα, ο αί-μοπότης, ο διάβολος ένασπα-μένος σ' άνθρωπο, τό τέρας με-τήν ανθρώπινη φάτσα...

—Α, λο-χαγέ μου, πολλοί Τεξανοί, άδύ-ναν και την ψυχή τους στο δια-βολο, για να υπορέουν να τό γδάρουν τό κρανίο!...

—Δέν σε καταλαβαίνω, Ού-ττλν. Γνωρίζεις τόν "Ιχούρρα;

—Και βέβαια, λοχαγέ. Είνε ο πλέον ανάνδρος κι' ο πλέον ά-χρείος άπ' όλους τούς κακού-ρους που ζούν στο Τεξά και στο Μεξικό... Ο Ραφαήλ "Ιχού-ρα... Τό θηρίο!... Μά τότε ο Χολιγκσουόρθ έχει δική... έ-χει μεγάλο δική να βέλη να τόν σκοτώσει...

—Εξηγήσου, Ούττλν, τί θές να πής;

Ο ύπολοχαγός Ούττλν, σάπα-σε για μία στιγμή, για να συγ-κεντρώσει τις σκέψεις του και τέλος άρχισε να μου διηγείται:

—Ο Ραφαήλ "Ιχούρρα είναι Τεξανός, λοχαγέ μου, αλλά κα-ταγωγής Μεξικανικής. Είχεν άλ-

...στα περίε του "Αγίου Άντωνίου μία θαυμασία άθιένδα... άπέθαναν χήματα. Μά άπ' όλα αυτά δέν τόν έμεινε σιγά-σιν ούτε λεφτό. Τά σπατάλησε στο χαρτοπαίγνιο και σ' άλλ-ους άναυγίες και κατάντησε σε φρικτή άθλιότητα. Συχνά πια-σταν μέσα στα καταγώγια με άλλους κακούργους και αίμα-τα... Μά ο "Ιχούρρα ήταν άτάραχος. Και ξανάβαλε τό πιστό-λι στη θήκη του, σάν να μην είχε συμβή άπολύτως τίποτε...

...Ο άδελφός του Χολιγκσουόρθ, ο ύπολοχαγός μας Χάρ-διγκ Χολιγκσουόρθ, βρισκόταν μαζί με τούς άλλους Τεξα-νούς αιχμάλωτους, σε κακό χάλι κι' αυτός, καθώς σάς είπα, λο-χαγέ, τής πληγής του. Είπε τί συνέβη κι' άκουσε τί ειπώθηκε, χωρίς να χάσει καμμία άπολύτως λεπτομέρεια του φρικτού δρά-ματος. Τά είδε όλα κι' έφριξε. "Αν δέν ήταν τραυματισμένος, αν δέν ήταν δεμένος κι' αυτός, θά άρμούσε και θά έσχίζε με-τά δόντια και τά νύχια του τόν "Ιχούρρα, τόν φονέα τόν άδε-λφού του...

...Φαντάζεστε, λοχαγέ μου, τί θέσι του στην περίστασι αυ-τή, φαντάζεστε τί λύσσα του, τόν πόνο και την άπελπίσιά του...

"Ακουσα τη διήγησι αυτή του ύπολοχαγού Ούττλν, κατά-πληκτος, κατασυγκινημένος.

—Ενόμιζα πως μου διηγούνται καμμία φανταστική τραγω-δία...

Δέν έπίστευα στ' αυτιά μου.

—...Δέν παραξενεύομαι πλέον, λοχαγέ μου, συνέχισεν ο Ούττλν, γιατί φέρθηκαν έτσι ο Χολιγκσουόρθ. Θά ριχνόταν και θάσφαζε τόν Ραφαήλ "Ι-χούρρα και μπρός στον ίδιο τόν άρχιστράτηγο.

Θέλοντας να μάθω άπ' τόν Ούττλν λεπτομέρειες για τόν δόν Ραμόν δε Βάργας και την οίκογένειά του, τόν ρώτησα:

—Όστε ο δόν Ραμόν εινε θείος του "Ιχούρρα;

—Ναί, λοχαγέ. Θυμώμαι μά-λιστα ότι ο δόν Ραμόν έρχό-ταν συχνά στον "Αγίο Άντωνίο κι' έπισκεπτόταν τόν. Άφριξε τόν άνειμό του. Τόν συνόδευε δε πάντοτε μία χαριτωμένη νέα, ή κόρη του. Έκει να βλέ-πατε ώμορφιά, λοχαγέ μου! Σωστή νεράδα!...

—Όλη ή νεο-λαία του "Αγίου Άντωνίου εί-χε ξετρελλαθί μαζί της. Γινό-ντουσαν καθημερινώς, προς χά-ριν της, ένα σωρό μονομαχίες. Καί τί κορίτσι!... Ίππευε κι' έρριχνε τόν βρόγχο, όπως ο καλύτερος Ίνδος Κομαγγής...

Τη στιγμή αυτή δυνατό πο-δοβολήτο άκούστικα πίσω μας. Ήσαν οι στρατιώ-τες μου, τούς οποίους είχα α-φήσει κοντά στο δάσος να πε-ριμένουν τόν γυρισμό του Χολιγκσουόρθ.

Ο ύπολοχαγός Χολιγκσου-όρθ ήταν μαζί τους. Τ' έλγό του έβγαζε άφρους άπ' τό στό-μα του. "Ιδρώτας έτρεχεν άφθονος από πάνω του...

—Λοχαγέ Βάρφιλντ, ή διαγωγή μου θά σάς εξέπληξεν ά-σφαλώς. Σάς ζητώ συγγνώμη. Θά προσπαθήσω να σάς εξηγή-σω, πολύ γρήγορα, γιατί φέρθηκα έτσι, στην άθιένδα του δόν Ραμόν. Έχω σπουδαίους λόγους, λοχαγέ, να θεωρώ τόν Ρα-φαήλ "Ιχούρρα ως τόν πιο άσπονδο, τόν πιο θανάσιμο, έχθρό μου... Ήρθα μαζί με τόν άμερικανικό στρατό στο Μεξικό, μόνο και μόνο για να βρω και να σκοτώσω αυτόν άνθρωπο αυ-τόν. Καί, μά τό Θεό, αν δέν τό κατορθώσω αυτό, άδισφορ-ποίος θά με σκοτώσει έμένας...

—Όστε δέν...

Δέν μ' άφησε να τελειώσω τη φράσι μου. Κατάλαβε τί θά τόν ρωτούσα και μου άπάντησε:

—Ναί, δέν τόν έπιασα, λοχαγέ. Μου ξεφύγεν ο άθλιος...

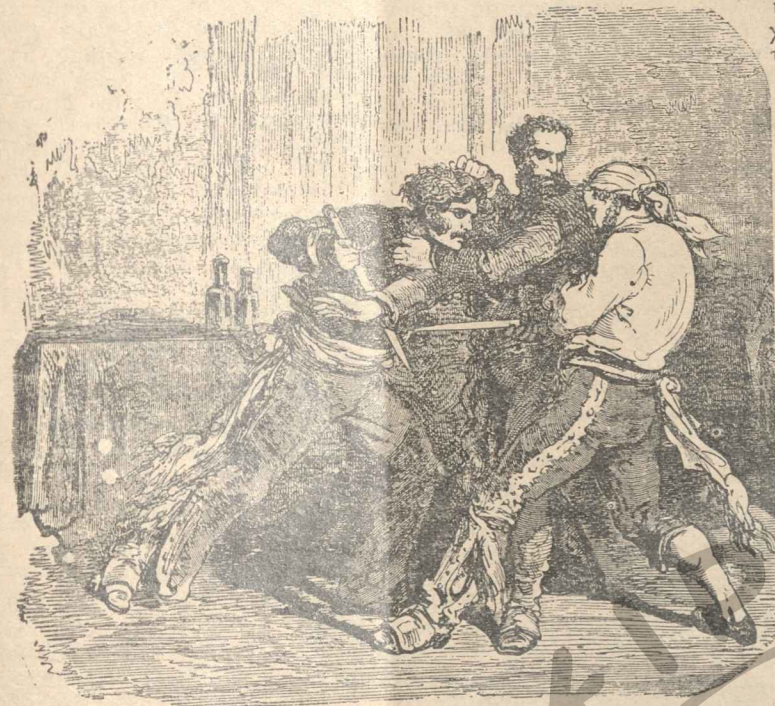
—Αλ-λά πού θά μου πάει; Θά τόν βρω. Καί τότε, άλλοίμονο σ' αυ-τόν!...

Ενώ μιλούσεν έτσι, τά μάτια του άστράφταν άγρια. Άσυ-γκράτητη όργη τόν συνεκλόνησε...

Είνε μόνος του ο "Ιχούρρα; ρώτησα.

—Όχι, λοχαγέ. Έχει κι' έναν θηριώδη σύντροφο μαζί του, ο όποιος άκούει στο θυμό Κόκκινος Λύκος.

—Και λέγοντας τά λόγια αυτά, άδειασε τό πιστόλι του στο γυμνό στήθος του νέου...

Συχνά πιανόταν μέσα στα καταγώγια μ' άλλους κακούργους κι' αймаτοκυλίσταν...

...Μόλις ο καπνός του πυροβολισμού διαλύθηκε κι' οι άλ-λοι αιχμάλωτοι άντίκρυσαν τόν άτυχο νέο νεκρό, πλημμυρισμέ-νο στο αίμα του, μία κραυγή φρίκης βγήκε από τά στήθη τους...

...Μά ο "Ιχούρρα ήταν άτάραχος. Και ξανάβαλε τό πιστό-λι στη θήκη του, σάν να μην είχε συμβή άπολύτως τίποτε...

...Ο άδελφός του Χολιγκσουόρθ, ο ύπολοχαγός μας Χάρ-διγκ Χολιγκσουόρθ, βρισκόταν μαζί με τούς άλλους Τεξα-νούς αιχμάλωτους, σε κακό χάλι κι' αυτός, καθώς σάς είπα, λο-χαγέ, τής πληγής του. Είπε τί συνέβη κι' άκουσε τί ειπώθηκε, χωρίς να χάσει καμμία άπολύτως λεπτομέρεια του φρικτού δρά-ματος. Τά είδε όλα κι' έφριξε. "Αν δέν ήταν τραυματισμένος, αν δέν ήταν δεμένος κι' αυτός, θά άρμούσε και θά έσχίζε με-τά δόντια και τά νύχια του τόν "Ιχούρρα, τόν φονέα τόν άδε-λφού του...

...Φαντάζεστε, λοχαγέ μου, τί θέσι του στην περίστασι αυ-τή, φαντάζεστε τί λύσσα του, τόν πόνο και την άπελπίσιά του...

"Ακουσα τη διήγησι αυτή του ύπολοχαγού Ούττλν, κατά-πληκτος, κατασυγκινημένος.

—Ενόμιζα πως μου διηγούνται καμμία φανταστική τραγω-δία...

Δέν έπίστευα στ' αυτιά μου.

—...Δέν παραξενεύομαι πλέον, λοχαγέ μου, συνέχισεν ο Ούττλν, γιατί φέρθηκαν έτσι ο Χολιγκσουόρθ. Θά ριχνόταν και θάσφαζε τόν Ραφαήλ "Ι-χούρρα και μπρός στον ίδιο τόν άρχιστράτηγο.

Θέλοντας να μάθω άπ' τόν Ούττλν λεπτομέρειες για τόν δόν Ραμόν δε Βάργας και την οίκογένειά του, τόν ρώτησα:

—Όστε ο δόν Ραμόν εινε θείος του "Ιχούρρα;

—Ναί, λοχαγέ. Θυμώμαι μά-λιστα ότι ο δόν Ραμόν έρχό-ταν συχνά στον "Αγίο Άντωνίο κι' έπισκεπτόταν τόν. Άφριξε τόν άνειμό του. Τόν συνόδευε δε πάντοτε μία χαριτωμένη νέα, ή κόρη του. Έκει να βλέ-πατε ώμορφιά, λοχαγέ μου! Σωστή νεράδα!...

—Όλη ή νεο-λαία του "Αγίου Άντωνίου εί-χε ξετρελλαθί μαζί της. Γινό-ντουσαν καθημερινώς, προς χά-ριν της, ένα σωρό μονομαχίες. Καί τί κορίτσι!... Ίππευε κι' έρριχνε τόν βρόγχο, όπως ο καλύτερος Ίνδος Κομαγγής...

Τη στιγμή αυτή δυνατό πο-δοβολήτο άκούστικα πίσω μας. Ήσαν οι στρατιώ-τες μου, τούς οποίους είχα α-φήσει κοντά στο δάσος να πε-ριμένουν τόν γυρισμό του Χολιγκσουόρθ.

Ο ύπολοχαγός Χολιγκσου-όρθ ήταν μαζί τους. Τ' έλγό του έβγαζε άφρους άπ' τό στό-μα του. "Ιδρώτας έτρεχεν άφθονος από πάνω του...

—Λοχαγέ Βάρφιλντ, ή διαγωγή μου θά σάς εξέπληξεν ά-σφαλώς. Σάς ζητώ συγγνώμη. Θά προσπαθήσω να σάς εξηγή-σω, πολύ γρήγορα, γιατί φέρθηκα έτσι, στην άθιένδα του δόν Ραμόν. Έχω σπουδαίους λόγους, λοχαγέ, να θεωρώ τόν Ρα-φαήλ "Ιχούρρα ως τόν πιο άσπονδο, τόν πιο θανάσιμο, έχθρό μου... Ήρθα μαζί με τόν άμερικανικό στρατό στο Μεξικό, μόνο και μόνο για να βρω και να σκοτώσω αυτόν άνθρωπο αυ-τόν. Καί, μά τό Θεό, αν δέν τό κατορθώσω αυτό, άδισφορ-ποίος θά με σκοτώσει έμένας...

—Όστε δέν...

Δέν μ' άφησε να τελειώσω τη φράσι μου. Κατάλαβε τί θά τόν ρωτούσα και μου άπάντησε:

—Ναί, δέν τόν έπιασα, λοχαγέ. Μου ξεφύγεν ο άθλιος...

—Αλ-λά πού θά μου πάει; Θά τόν βρω. Καί τότε, άλλοίμονο σ' αυ-τόν!...

Ενώ μιλούσεν έτσι, τά μάτια του άστράφταν άγρια. Άσυ-γκράτητη όργη τόν συνεκλόνησε...

Είνε μόνος του ο "Ιχούρρα; ρώτησα.

—Όχι, λοχαγέ. Έχει κι' έναν θηριώδη σύντροφο μαζί του, ο όποιος άκούει στο θυμό Κόκκινος Λύκος.

—Και λέγοντας τά λόγια αυτά, άδειασε τό πιστόλι του στο γυμνό στήθος του νέου...

(Ακολουθεί)

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!... ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Κρατάτε την Τύχη στα χέρια σας... Είνε το πιο απλό και πιο πλούσιο λαχείο απ' όλων των περιοδικών και των έφημερίδων.

ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΩΡΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ!...
ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ο Πρώτος αριθμός θα κερδίσει	δρχ. 500	Ο Πέμπτος αριθμός θα κερδίσει	δρχ. 50
Ο Δεύτερος » » » » »	150	Ο Έκτος » » » » »	50
Ο Τρίτος » » » » »	100	Ο Έβδομος » » » » »	50
Ο Τέταρτος » » » » »	50	Ο Ογδοός » » » » »	50

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του πρώτου αριθμού θα κερδίσουν από ένα τέμνον του μυδιωτερόματος «Η Έρωτευμένη».

Οι εν Αθήναις κερδίζοντες χρηματικά ποσά θα φέρουν το φύλλο με το εν αὐτῷ δελτίον, στα Γραφεία μας και θα παίρνουν τα κέρδη των.

Οι εν ταῖς ἐπαρχίαις κερδίζοντες θ' αποκρίνουν και θα μῆς στέλνουν τα δελτία των και θα λαμβάνουν οι μὲν το χρηματικὸν δῶρον τους δι' ἐπιταγῆς, οι δὲ τὸ βιβλίον των διὰ τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἡ κλήρωσις θα γίνεται κάθε Τετάρτην τὴν 5 μ. μ. εις τὰ Γραφεία μας, παρευρίξαι Ἐπιτροπῆς, και ἡ παράδοσις τῶν δῶρων θα εἴνε ἄμεσος.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράζη και δυὸ και τρία και περισσότερα φύλλα, γιὰ νὰ ἔχη περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Στὴν κληρωτίδα θα μπαίνουν ὅλοι οι εις τὰ φύλλα δημοσιευόμενοι ἀριθμοί. Θὰ συμμετέχουν δηλαδὴ στὸ Λαχεῖο ὅλοι οι ἀναγνώσται μας — και τῆς πρωτεύουσας και τῶν ἐπαρχιῶν — με μεγάλες ἐλπίδες κέρδους ἑκαστος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου».

Οὐδέποτε ἑλληνικὸν περιοδικὸν προέβη εἰς τόσον σπουδαίαν καινοτομίαν

Ἀγοράζετε

ὅλοι τὸ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," * 019391
ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΔΡΩΝ
ΔΩΡΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀθῆναι, 14 Δεκεμβρίου 1933

Μέσα στὶς
σελίδες του
κρύβεται ἡ
τύχη σας!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΝΤΑΝΣΙΓΚ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ!...

Β'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου και τέλος)

Τὸ μόνον ζήτημα βασάνιζε τώρα τὸ δάσκαλο :

Μόνο ὅλοι πειὰ στὸ χωριὸ Εὐρωπαικοὺς χοροὺς !...

Ἐπὶ τοῦ χωριὸς τῆς Εὐρώπης, καλὴ !... Ὡστε τὸ χωριὸ δὲν μπορούσε νὰ ἀναβῇ ὡς ἐκδηλωτικὸν στὸ ζήτημα αὐτό...

Συνέβαινε διὸς και κατὰ ἄλλο, κατὰ τὸ ἀποδοτικό.

Τὸ ἀποδοτικό και τὸ ἐμπονιὸν και τὰ κόκκαλα

τῶν μετῶν και τῶν ψηφίων, ποὺ πετοῦσαν ἡ ἐν-

δοξα, μόλις τὰ γλύφανε, ἔξω ἀπὸ τὰ παρὰ τὸν ἑ-

κὼς, ὡς τὴν σὺνταξιν ὅλων τῶν σκύλων τοῦ χω-

ριοῦ, και ὅχι μόνον τῶν σκύλων τοῦ χωριοῦ, ἀλλὰ

και τῶν σκύλων τῶν γύρω τοσπάνθηδων και ὅλων

τῶν τοσπάνθηδων τῶν περιχώρων...

Τεχνικὸς λοιπὸν ἐκεῖ σκυλοκαγῆς !...

Διὰ καὶ τοσοῦτος και μουσικὰ λικνίσματα και στο-

ματὰ χοροῦ ἀπὸ μέσα, και σκύλων πανηγύρι

ἐκ ἔξω !...

Μὰ ἡ ἀν' ἔξω σκυλο-κυνωνία, μόλις ἔδλεπε

ἐκ τῆς ἐκείνης — διὸ διὸ πάντοτε, νὰ ξεπροβάλλουν

ἐκ τῆς χωρῆς — νομίζοντα ὅτι κινδύνευαν τὰ

ἀντικείμενα και τὰ κόκκαλα και θεωροῦσα τὴν ἐκεῖ

ἀποδοτικὴν τὸν ὡς ἐπέμβασις σὲ ξένα ἐδάφη, τοὺς οἰκονόμους ἄγρια και

ἀποδοτικὰ.

Ταῖς ἡμέραις λοιπὸν, κακαρισματα, κακὸ, φωνὲς κινδύνου και ἀλαλήτου.

Τὰ πειὰ κινδύνου τὸ ἐντάντιον νὰ κλείσῃ και νὰ σταματήσῃ τοῦ

πολιτισμοῦ.

Κατὰ ἔξωδος γιὰ τὰ χωράφια καταντῶσε

ἐκ τῆς ἐξόδου... ἡρωική !

Καὶ εἶχε μὲν ὁργανωθεῖ στὴν ἀρχὴ ὑπηρεσία

ἐκ τῆς ἐξόδου, στρατολογηθέντων ὅλων τῶν ἀγο-

ραίων τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ συνοδεύουν και νὰ

πᾶν τὴν ἐκείνην, ἀφοῦ ἡ παρουσία και ἡ φύ-

σις τῶν στ' ἀπὸ τὴν δὲν ἦταν πλέον ἀναγκαία,

ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀπεδείχθη στὸ τέλος ὅχι ἀποτε-

λεσματική.

Ἀπεναντίας μάλιστα.

Τὰ στόματα τῶν σκύλων προσετέθησαν τώρα

ἐκ τῆς ἐξόδου... ἀγορευμάτων !

Ὁ δάσκαλος ὅμως δὲν ἄγνοε νὰ λύσῃ και τὸ

ζήτημα αὐτό.

Ἐπὶ καὶ προηγουμένως ἀπὸ τὴν χώρα καμιά δεκαριά δοχεῖα ἐπὶ-

πὶ καὶ κατὰ τὴν γιὰ τὴν ἐκπολιτιστικὴν τὸν προσπάθειαν, τὰ ὅποια

ἦσαν ἐκ τῆς ἐξόδου, ἀπὸ νομῆς, διχως

νὰ τὸ καταλάβουν, καὶ ἐπὶ οὐδὲν σὰν μέσα

στὰ δοχεῖα τῆς ἀδελφείας.

Καὶ ὅταν ἦτο ἡ ὥρα τῆς... ἐπὶ τὴν πα-

νηγοῦντος χρησιμοποίησιν τῶν, μετὰ τὴν

ἀφῆκεν ὑποτακτικὰ, καὶ ἔπειτα τὸ ἀπο-

κρίων τῶν καὶ τὰ διάφορα ἔλκεα ἐπὶ

τῇ σόφῃ, ἐπὶ τῇ ἡρωικῇ και τῇ

μετὰ ἐκείνης σὲ βῆμα και συνέχευε ἄ-

φῶν, ποὺ λίγο ἔπειτα νὰ πνέουν τὰς

προπονοῦς τοῦ χωριοῦ.

Δὲν λυσάσανε λοιπὸν τὰ δοχεῖα, ὅ-

πως νομίζανε οἱ χορευταί.

Ἐκείνος ποὺ λυσάσανε ἦταν ὁ δάσκαλος,

ποὺ εἶδε ὅτι τὸν τὴν προοδευτικὴν προσπά-

θειαν νὰ γίνετα μέσα στὴν ἀποδοτικὴν

θημὸν τῶν ἐκείνων δοχείων, τῶν πρὶν

αὐτῶν συνεργατῶν τοῦ...

Φοβῆ !...

ΤΕΛΟΣ

Ἦταν μὲν τὸ μπουκέτο, νὰ νὰ φαντοῦν πὺ ἐδγεῖς...

πρόδο, γιὰ νὰ θανατώσιν Εὐρώπην !...

—Θεοῦλη μου, και τότε νὰ ἔσθῃ ἡ ἄλλη Κυριακή ! Ποιὰ θὰ πρωτο-

καθίσῃ πειὰ στὰ δοχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ και τῆς ἀνέσεως !...

Ἐπὶ τοῦ χωριοῦ βασίλισσα δὲν

θα βασίλευε ἔτσι γιὰ νὰ

καθίσῃ στὸ θρόνον τῆς !...

Μὰ ἔτσι εἶνε. Δὲν περι-

μένει ὁ πολιτισμὸς !...

Σὰν ἔρχετ' ὁ πολιτισμὸς,

σὲ μιὰ καλλιεργημένη κοι-

νωσία ἐρχεται ραγδαίως

και γρήγορος σὰν ἀστρα-

πή !...

Καὶ ἦτοε και ἡ Κυριακή !

Καὶ τρεῖσαν ὅλες και ὅλοι

στὸ ἐντάντιον.

Κι' ἔτρεξαν νὰ τὸ θαυμά-

σουν ἀπὸ τὰ γειτονικά χω-

ριά ὁ πρόεδρος, τὰ κοινο-

τικά συμβούλια, ἐνομοσχέλια, ἀγορνοῖοι, ἐπιστάτες, ἐπόπτες γεωργικῶν

ὕπηρεσιων, οἱ πλησιέστεροι Εἰρηνοδίκαι με τοὺς γραμματεῖς και ὑπο-

γραμματεῖς τῶν, ὁ ἀπαριθμητὴς τῶν φῶν και ὁ δόμος ὁ καλὸς !

Τὸ γεγονός τῆς ἡμέρας, ἡ ἄλλων τῆς μεγάλης ἐκείνης και ἱστορικῆς

γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ χωριοῦ, νικτὸς, ἡ ἀτράξιον τῶν ἀτράξιων, ἦταν

τὸ παραβῆν και τὰ ὅπισθεν τοῦ ἐδοχεῖα !...

—Θεοῦλη μου, πόσο προάδενε ἐντοῦτο τὸ χω-

ριὸ !...

Ἐπὶ μάλιστα μὴν ἀρκετὴ, γιὰ νὰ προλά-

βουνη ἡ μιὰ τὴν ἄλλη !...

Καὶ πῆγαν ὅλες, καμιά δεκαριά, μαζὺ-μαζὺ,

ὁδοῦμενα, σφραγισμένα, ποῖα νὰ πρωτοκαθίσῃ.

Καὶ ἡ μουσική — τὰ διὰ μαζὺ γραμμοφῶνα —

ἀνέκρουσε τὰ πὸ ἐνθουσιώδη μᾶς και στροβι-

στήκανε πὸ ἰσχυρὰ οἱ χορευταί και ὑψώθηκαν πὸ

ψηλὰ στὴς λάμπες τὰ φυτῆλια, γιὰ νὰ καταναγῇ

τὸ «σολόν» ἀπὸ φῶς, και ξεφτυλιστήκανε οἱ λύ-

χνοι, και χτυποῦσαν ὅλοι τὰ προκομένα τὰ τακώ-

νια τους κάτω στὸ ξεκαρφότο τὸ πάτωμα πὸ δι-

νατὰ, και ἦταν χαρὰ Θεοῦ και ἀλλαγαμὸς, ὅταν

φωνὲς και κραγὲς ἀπελπίσας ἀκουστήκανε ξαφνικὰ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ

κονδερτίνιο παραβῆν :

—Βοήθεια !... Βοήθεια !... Ἀποσάσαν τὰ κανάτια !...

Καὶ βγήκαν ὅλες ἡ ἐκείνης κίτρινης, με γοργολοῦναι μάτια και γο-

ργολοῦναι, γιὰ τὸ ἀφῆκεν ἀπὸ τοσπάντια και τὰ πόδια τους, ἐνὸς

τῶν δοχείων στὴν σειρά ἐδῶκα, «ἐξερῶν» τὸν, καὶ ἔλεγε κανένα

καθαρνοσιάνες, σὲν καὶ ἀφῆκεν ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ και στρογγυλὰ τους,

σὰν νὰ ἐκασμῶντο, σὲν καὶ !...

—Παναγία μου, τί εἶν' αὐτὸ !...

Καὶ γέμισαν οἱ ἀφροὶ τὸ πάτωμα και προχωροῦ-

σαν, σὰν βράζοντα, μὴν ὡς καὶ καλὰ σὲν, ποὺ

τὴν αἰδοῦναι, σὰν ἡμᾶς τὸν ποιεῖν, διὸ καὶ ἡ

ἀφῆκεν, ὡς καὶ καλὰ σὲν !...

—Ἀποσάσαν τὰ δοχεῖα !...

Καὶ κατεῖς με πατῶς, ὁ ἑνὸς τους ἀπάνω σὲν

ἄλλην, ἔτρεξαν νὰ σωθῶν !...

Μὰ τί ποιεῖν ἦταν αὐτὸ !... Ἀποσάσαν οἱ ἡ

ἀφῆκεν τὰ δοχεῖα ; Δὲν τὸ ποτεῖν !...

Καὶ γὰρ τί εἶχε συμ-

βεῖ !...

Κάτω ἐκείνων, ἀπὸ τὸ γειτονικὸ ἀν-

τίστολο χωριὸ, κατὰ τὸν ποῖν νὰ γίνετο ἡ

πίσω ἀπὸ τὸ παραβῆν, ἀπὸ νομῆς, διχως

νὰ τὸ καταλάβουν, καὶ ἐπὶ οὐδὲν σὰν μέσα

στὰ δοχεῖα τῆς ἀδελφείας.

Καὶ ὅταν ἦτο ἡ ὥρα τῆς... ἐπὶ τὴν πα-

νηγοῦντος χρησιμοποίησιν τῶν, μετὰ τὴν

ἀφῆκεν ὑποτακτικὰ, καὶ ἔπειτα τὸ ἀπο-

κρίων τῶν καὶ τὰ διάφορα ἔλκεα ἐπὶ

τῇ σόφῃ, ἐπὶ τῇ ἡρωικῇ και τῇ

μετὰ ἐκείνης σὲ βῆμα και συνέχευε ἄ-

φῶν, ποὺ λίγο ἔπειτα νὰ πνέουν τὰς

προπονοῦς τοῦ χωριοῦ.

Δὲν λυσάσανε λοιπὸν τὰ δοχεῖα, ὅ-

πως νομίζανε οἱ χορευταί.

Ἐκείνος ποὺ λυσάσανε ἦταν ὁ δάσκαλος,

ποὺ εἶδε ὅτι τὸν τὴν προοδευτικὴν προσπά-

θειαν νὰ γίνετα μέσα στὴν ἀποδοτικὴν

θημὸν τῶν ἐκείνων δοχείων, τῶν πρὶν

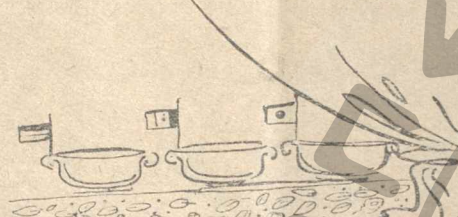
αὐτῶν συνεργατῶν τοῦ...

Φοβῆ !...

ΤΕΛΟΣ

Ἦταν μὲν τὸ μπουκέτο, νὰ νὰ φαντοῦν πὺ ἐδγεῖς...

Τὰ ἐποποθέτησαν ἐκεῖ μ' ἐπισιμότητα !...

Ἐτρεῖσαν νὰ τὸ θαυμάσουν ὁ πρόεδρος και τὰ κοινοτικά συμβούλια !...

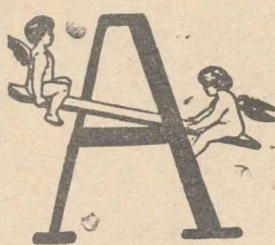

Ἦ καὶ ἡ ἀφῆκεν Εὐ-ροπαικὰ !...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΘΑ ΓΙΝΩ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟ ΤΗ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ;

[Μία χαριτωμένη αυτοβιογραφία της Μύρνα Λού, του νέου άστερος της «Μέτρο-Γκλάντνι-Μάγιερ», που θεωρείται ως η διάδοχος της Γκρέτα Γκάρμπο και της Μάρλεν Ντήτριχ]

ΣΦΑΛΩΣ η ζωή ενός «άστερος» μοιάζει με τη μαγική ζωή μιας όμορφης πεταλούδας. Όπως η πεταλούδα, έτσι κι' όλοι οι «άστερες» περνούν πάντα από τρεις μεταμορφώσεις. Έγώ, παραδειγματος χάριν, βρισκουμαι σήμερα στην τρίτη φάση της ζωής μου κι' αυτή η τελευταία μου μεταμόρφωση που έγινε κάπως ξαφνικά, έχει αναστατώσει το Χόλλυγουντ.

Όλος ο κόσμος με ζηλεύει και με θεωρεί ως τον πιο φιλόδοξο, τον πιο τυχερό και τον πιο υπερίφανο «άστερα». Φαντασθήτε ότι έδω και δυό χρόνια δεν μπορούσα να βρω ούτε έναν ρολάκο στα «σουόντιο» και σήμερα όλες η κινηματογραφικές εταιρείες με διεκδικούν και μου προσφέρουν κολοσσιαίους μισθούς που δεν τους είχα δει μέχρι τώρα ούτε στ' όνειρό μου! Εκτός απ' αυτό, ένας μεγάλος σκηνοθέτης, ο Βάν Ντάυκ, δήλωσε καθαρά για μένα, μπροστά σ' όλους τους άστερες που είχαν συγκεντρωθεί μία νύκτα στο σαλόνι του μίστερ Σάμ Γκόλντντουν:

— Βάζω στοίχημα και τη ζωή μου ακόμη ότι μέσα σ' ένα χρόνο η Μύρνα Λού θα γίνει μία από τις μεγαλύτερες «βεντέτες» του κινηματογράφου και θα επισκιάσει τη Γκρέτα Γκάρμπο και τη Μάρλεν Ντήτριχ με την παράξενη και μυστηριώδη γοητεία της!...

Βλέπετε λοιπόν; Ο μεγάλος καλλιτέχνης Βάν Ντάυκ που σκηνοθέτησε τις «Λευκές Σκιές», το «Ειδωλολατρικό Τραγούδι» και το «Τράιντερ Χόρν» έχει φημί ότι δεν γελιέται ποτέ στις προβλέψεις του κι' η προφητεία του για μένα ήταν, όπως καταλαβαίνετε, η πιο θορυβώδης κι' η πιο πετυχημένη ρεκλάμα. Τον ευχαριστώ πάρα πολύ, μα είμαι βέβαιη ότι θα δισταζε να κάνει τον προφήτη, αν ήξερε ότι τα λόγια του θα δημιουργούσαν τόσες σκοτοδρίες, τόσες έγχρες και τόσους... θαυμαστές.

Λένε λοιπόν τώρα ότι είμαι ο πιο φιλόδοξος «άστερας».

Μα μήπως η φιλοδοξία είναι το χειρότερο από τα έλαττώματα; Έγώ τη θεωρώ προτέρημα! Καμιά γυναίκα δεν θα κατάφερνε τίποτα στη ζωή της, αν δεν είχε κάποια φιλοδοξία. Λένε ακόμη ότι είμαι και τυχερή. Έδω πέρα όμως ως μου επιτρέψουν να μη συμφωνήσω μαζί τους, όπως δεν συμφωνώ πάλι είμαι υπερήφανη. Τυχερή! Ξέρουν άραγε ποιά ήταν μέχρι σήμερα η ζωή μου και πώς κατάφερα να γίνω από ένα μικρό κι' άσημο κορίτσι η αξιοζήλευτη «βεντέτα» που θα... επισκιάσει τη Γκρέτα Γκάρμπο και τη Μάρλεν Ντήτριχ με τη «μοιραία» γοητεία της; Ξέρουν άραγε τα παιδικά όνειρά μου, τις περιπέτειες της ζωής μου και τις απόκρυφες φιλοδοξίες μου, για να μπορούν να λένε ότι είμαι τυχερή, ύστερα από τόσες απογοητεύσεις μου και τόσες αναποδιές της τύχης, που είχα κατά τα τελευταία δέκα χρόνια; Όχι βέβαια! Κανείς μέχρι σήμερα δεν ξέρει την ιδιωτική ζωή μου και γι' αυτό ακριβώς πήρα την απόφαση να σάς τη διηγηθώ ή ίδια, απλά κι' ειλικρινά, όπως κάνει κανείς την εξομολόγησή του.

Πρώτα απ' όλα επιθυμώ να σάς τονίσω από την αρχή ότι πάλεψα σκληρά κι' επίμονα στη ζωή μου κι' ότι κέρδισα με κόπο, με στερήσεις, με υπεράνθρωπες προσπάθειες, ότι έχω μέχρι σήμερα. Αν δεν είχα όμως καμιά φιλοδοξία

θ' άφηνα τη ζωή μου να κυλήσει μ' άφροντισία και θα νόμιμον κι' εγώ, όπως και τόσα άλλα κορίτσια, μέσα στο άνω νυμο πλήθος. Μα ήμουν τρομερά φιλόδοξη κι' υπερβολικά φιλάθλος κι' έτσι η σιδερένια ύψια μου μ' έβοήθησε ν' ανθέω σ' όλες τις αναποδιές της τύχης.

Γεννήθηκα σ' ένα «ράντσο» σε μία μεγάλη αγρόσυλη του Μοντάνα κι' ανατράφηκα μέσα στη βαθεία σιωπή της έρημης και στον καθαρό αέρα του υπαίθρου. Από τα πρώτα παιδικά χρόνια μου δεν θυμάμαι τίποτα. Τα σκεπάζει μία πυκνή και διαπέραστη ομίχλη. Από έφτα χρόνια και πέρα η αναμνήσεις μου είναι ζωηρές και θυμάμαι ένα προς ένα όλα τα γεγονότα της ζωής μου.

Όταν ήμουν λοιπόν έφτα χρόνια, οι γονείς μου, εύποροι κτηματίαι, πήγαν να περάσουν το χειμώνα τους στη Νότια Καλιφορνία κι' όταν είδαν ότι το υπέροχο κλίμα της μ' έκανε τρελλή από τη χαρά μου, έκαναν κάθε χειμώνα αυτό το όνειρ-ρώδες ταξίδι...

Κι' έτσι εκεί στη Σάντα Μόνικα άρχισα να πηγαίνω στο σχολείο κι' εκεί πέρα πάλι τελείωσα και τη μέση εκπαίδευση μου. Ήπειτα, όταν οι γονείς μου εγκατεστάθηκαν για πάντα στο ράντσο τους, στη Μοντάνα κι' έπαψαν να περνούν τον χειμώνα τους κάτω από τον μαγευτικό ούρανο της Σάντα Μόνικα, μ' έβαλαν ως οικότροφο σ' ένα παρθεναγωγείο του Γουεστλάιτ.

Για πρώτη φορά τώρα βρέθηκα μονάχη, μακριά από τη στοργική αγκαλιά της μητέρας μου και φυσικά ή αποένωση αυτή μου πάγωσε την καρδιά. Μα έχω κληρονομήσει δυο τα πείσματα κι' όλο το θάρρος που χαρακτηρίζει τον πατέρα μου κι' έτσι δεν άργησα ν' αντικρύσω άφοβα την καινούργια μου ζωή. Άρχισα μάλιστα να συλλογίζομαι το μέλλον μου και να προσπαθώ να βρω ποιά «καριέρα» έπρεπε ν' ακολουθήσω. Στην αρχή λοιπόν πήρα την απόφαση να γίνω μία μέρα μία μεγάλη χορεύτρια ή μία μεγάλη ηθοποιός. Και για να πετύχω την πραγματοποίησή αυτού του όνειρου, συγκέντρωσα άμέσως

όλες τις προσπάθειές μου προς αυτήτην κατεύθυνση. Διάβαζα με πάθος κάθε φιλολογικό βιβλίο που έπεφτε στα χέρια μου, μελετούσα δυο καμιά άλλη συμαθήτριά μου την ιστορία κι' έγινα μέσα σε λίγο καιρό ή καλύτερη χορεύτρια του παρθεναγωγείου!

Μία μέρα όμως κέρδισα το πρώτο βραβείο σ' ένα διαγωνισμό χορού και πήρα ως έπαθλο ένα υπέροχο γλυπτικό σύμπλεγμα, που παρίστανε τις τρεις χάριτες. Αυτό το αγαλματάκι μ' έκανε να ξεχάσω με μιάς όλα τα φιλόδοξα όνειρά μου και ν' ανακαλύψω την πραγματική κλίση μου. Κατάλαβα δηλαδή ότι αντί να γίνω χορεύτρια ή ηθοποιός, έπρεπε να γίνω γλύπτρια!

Οι γονείς μου παραξενεύτηκαν όταν άκουσαν αυτή τη ξαφνική απόφασί μου.

— Η Μύρνα γλύπτρια! Έκανε ή μητέρα μου, κατάπληκτη. Αυτό το κορίτσι είναι τρελλό! Καλά θα κάνουμε να τη συμβουλεύσουμε να γίνει μία καλή μοδίστρα...

Ο πατέρας μου εύχως είνε, από τους ανθρώπους εκείνους που αφήνουν τα παιδιά τους να διαλέγουν μόνο το δρόμο τους κι' όσο κι' αν παραξενευτήκε, όταν άκουσε ότι ήθελα να γίνω γλύπτρια, δεν παρσαύθηκε από τα λόγια της μητέρας μου, κι' όταν τελείωσα τα μαθήματά μου στο παρθεναγωγείο του Γουεστλάιτ μ' έβαλε στην ανώτερα σχολή των Καλών Τεχνών.

Μία τελευταία φωτογραφία της γοητευτικής Μύρνα Λού

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ο ΥΓΙΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(ΤΟΥ ΣΙΛΛΕΡ)

Γελάει ή λίμνη που θαρρείς μās κράζει στην άγκάλη,
Στο έρημο άκρογιάλι
Κοιμάτ' ένα παιδί.

Και ξάφνου μουσική τερπνή γεμίζει τον αϊθέρα
Όσαν βοσκού φλογέρα,
Σάν άγγελου φωνή.

Και μαγεμένο άνοιγοντας τα μάτια του κυττάζει,
Ένω το κύμα άρπάζει
Στόν κόρφο του φιλάι.

Κι' από ψηλά σιγοαλούν: «Έλα χρυσό παιδάκι,
Στά στήθεια μου άγγελάκι
Νά κοιμηθής γλυκά».

ΣΤΡΟΦΕΣ

(ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Για σένα μίλησα άπρεπα, τριαντάφυλλο άνθισμένο
Πού ξέρεις με τα μύρα σου, με τη λαμπρή όμορφιά,
Μονάχο στ' άνθουγάλι σου ή έρωτικά δεμένο
Και την καρδιά να ευχαριστάς όμοια με τη θοριά.

Κάπου, σε τοίχο, κάποτε, σε Γοτθική μία πόρτα
[Γυρνούσα τότες άνεργος στις χώρες του Βορρά]
Σείδα να τρέμης ρόδο άχρό κι' άνάμεσα στα χόρτα
Μεστό βροχή και θάνατο να γέρνης ριγηλά.

Σάν έρθει το χινόπωρο, που τα ξερά του φύλλα
Στο χαλασμένο μύλου εκεί θα πέφτουν τα νερά,
Και σάν ο άγέρας θα περνά μες απ' τα τρύπια έξλα
Και κειθ' όπου ή μυλόπετρα γυρνούσε μία φορά,

Θέλω να πάγω να σταθώ στον τόπο το θλιμμένο,
Στόν τοίχο τον δολιχέτο με το χλωμό κισσό
Και νάϊδω πάνω στο νερό, το κρύο, το μουντωμένο,
Την όψη μου να σβύνεται, τον ήλιο το χλωμό.

Άλλοι σου! ανθρώπινη καρδιά, κι' ή πίστι σου είνε λίγη
Στις λάμπες τις θαμπωτικές μιάς γιορτινής φωτιάς
Δέ θέ να μάθης σ' όποιε σάν όταν με τυλίγει
Πώς λάμπει διάφανη ή σκιά της μαύρης φυλλοσκιάς!

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑ.Ι.ΝΕ)

Τα κρίνα, τα τριαντάφυλλα, τον ήλιο, τα πουλιά
Πώς τ' άναπόσα έναν καιρό μ' έρωτική μανία
Μά τώρα πειά δεν τ' αγαπά και στέργω μονάχα
"Αχ τη Μικρή, την Όμορφη, την Καθαρή, τη Μία,
Πούναί μονάχα της για με μία έρωτική πηγή,
Και κρίνο και τριαντάφυλλο και ήλιος και πουλί.

Σάν είνε δυο και χωριστούνε
Δίνουν τα χέρια τους κι' οι δυο,
Κι' απ' τα κλάματα άρχινούνε,
Στενάζουν δίχως τελειωμό,
"Εμείς δεν κλάψαμε καθόλου
Δέ βγάλαμ' ένα στεναγμό,
Μά ήρθαν τ' άχ κι' όλα τα δάκρυα
"Υστερ' από το χωρισμό.

Φαρμακεμένα τα τραγούδια μου—
Μπορούσε άλλως να γένη;
"Εού τη ζωή μου φαρμακεύες
Την πρίν λουλουδιασμένη.
Φαρμακεμένα τα τραγούδια μου—
Μπορούσε άλλως να γένη;
Πολλά έχω φείδια μέσα στην καρδιά
Και σένα αγαπημένη.

Μην περιπαίζεις, άνθρωπε, το διάβολο
Γιατί ή ζωή μας σύντομη είνε, αλήθεια
Κι' όλα που άκούες για την αώνια κόλαση
Ψέμμα δεν είνε κι' ούτε παραμύθια.

Πλήρωσε, πλήρωσε, άνθρωπε, τα χρέη σου
Κι' άργά πολύ ή ζωή στο τέλος φτάνει,
Και πάλι θα γυρέψης κανά δάνειο,
Καθώς συχνά ως τα τώρα τάχως κάνει.

των της Βένις, στην Καλιφορνία, που είχε τον καλύτερο καλλιπική της γλυπτικής το Οδέστ.

Το ταλέντο μου τώρα και τα πρώτα γλυπτικά έργα μου έκαναν τον περίφημο καθηγητή να με προσέξει άμέσως και μου δέλε από την πρώτη στιγμή μία ιδιαίτερη συμπάθεια. Ο μίστερ Λούις Σίμονς, όπως τον έλεγαν, μου έδινε θάρρος και τις συμβουλές του, διώρωνε τα λάθη μου και κάθε τόσο έκανόσε μπροστά σ' όλους τους μαθητές του τις προόδους μου.

Μία μέρα τέλος με παρακάλεσε να ποζάρω στο άτελιέ του για να φτιάξη μία μικρή «Νύμφη»...

— Μίς Λού, μου είπε κοκκινίζοντας λιγάκι, γιατί ήταν ένας νεανίας και δειλός νέος, θέλω να φτιάξω μία μικρή «Νύμφη» με να στολίσουμε μ' αυτήν την παλιά βρούτι της Σχολής μας. Η άμορφή σας, ή χάρι σας κι' ή παράξενη γοητεία σας μου έκαναν την έμπνευσι που ζητούσα... Θά με κάνετε πολύ ευπρόσμηνο, αν ποζάρετε γι' αυτό το αγαλματάκι...

Έτσι περιττό βέβαια να σάς αναφέρω ότι έλάτρευα κυριολεκτικά τον μίστερ Λούις Σίμονς που ήταν ένας μεγάλος γλύπτης κι' ότι υπερηφανευόμουν που ήμουν μαθήτριά του. Πώς μπορούσα λοιπόν να του άρνηθώ να γίνω μοντέλλο του; Κι' έτσι ή όμορφη «Νύμφη», δηλαδή το αγαλμά μου, στολίζει και σήμερα την παλιά βρούτι της Σχολής μου!

Πρέπει όμως να σάς εξομολογηθώ και κάτι άλλο. Όσο άναπόσα τον καθηγητή μου, τόσο άντιπαθούσα τις τρέλλες και τις «μυομικές» συνήθειες των συναδέλφων μου. Άρχισα λοιπόν να καταλαβαίνω, εύτυχώς όσο ήταν καιρός άκούμη, ότι ήμουν γεννημένη για μία τέτοια καλλιτεχνική ζωή κι' ότι αν θα κατάφερα ποτέ να επιβληθώ ως γλύπτρια, γιατί όλος ο κόσμος με θεωρούσε ως μία έρασιτέχνιδα! Άπογοητευμένη λοιπόν, παράτησα τη γλυπτική και ξαναγύρισα στα πρώτα μαθήματά μου. Μά τώρα έπρεπε να διαλέξω ένα από τα δυο: ή γίνομουν χορεύτρια ή ηθοποιός; Προτίμησα το δεύτερο, γιατί φανταζόμουν ότι θα μου χάριζε γρήγορα εύκολους θριάμβους και μία όνειρώδη ζωή. Ναί. Θά γίνομουν ηθοποιός! Έτσι έρασιτεχνικές παραστάσεις του παρθεναγωγείου είχα δει πολλές φορές το ταλέντο μου. Γι' αυτό είχα την έλπίδα ότι θα εύρισκα γρήγορα ένα «αγκαζμάν» σε κάποιο θέατρο.

Μία μέρα λοιπόν εγκατέλειψα τη Βένις και τη Σχολή των Καλών Τεχνών, έγραψα ένα γράμμα στους γονείς μου για την καινούργια μου απόφαση και πήρα το τραίνο για τη Σάντα Μόνικα. Νόμιζα ότι θα εύρισκα άμέσως μία θέσι στον πρώτο θέατρο που θα συναντούσα μπροστά μου, μα γρήγορα άναγκάστηκα να βρω απ' αυτές τις άσταπτες μου. Άπογοητευμένη τότε κατέφυγα στο Λος Άντζελες όπου επί έξη δόλοκληρους μήνες δεν δοκίμασα τίποτ' άλλο παρά μόνο στερήσεις και δεν εύρισκα τίποτ' άλλο παρά μόνο σκληρές αναποδιές της τύχης.

Μία μέρα τέλος, άποφασισμένη με κάθε τρόπο να κάνω κάτι στη ζωή μου και να πραγματοποιήσω τ' όνειρό μου, ήρθα έβα πέρα στο Χόλλυγουντ κι' άρχισα κι' εγώ να κάνω «ουρά» έβα από τα κινηματογραφικά «σουόντιο»... Έτσι δοκίμασα λοιπόν μία φορά όλες τις πίκρες κι' όλες τις άπογοητεύσεις των «φίγκυραντ» ως τη μέρα που έφυγα να βρω θ' άπογοητευμένη σκηνοθέτη Βάν Ντάυκ. Αυτός ο μεγάλος καλλιτέχνης έπε σ' εμάς και μου! Μου έδωσε άμέσως φιλικά το χέρι του, με πρόβλεψε από το άνω νυμο πλήθος, με γνώρισε στον κόσμο του κινηματογράφου και μ' έκανε «άστερα»...

Σήμερα πάλι, δίχως να διστάζω διόλου, λέει μπροστά σ' όλους τους διασημούς συναδέλφους μου ότι θα γίνω γρήγορα η μεγαλύτερη από τη Γκρέτα Γκάρμπο και τη Μάρλεν Ντήτριχ! Αν αυτή την προφητεία την έκανε ένας άλλος, θά την θεωρούσα ως ένα υπερβολικό φιλοφρόνημα και θά γελοούσα από την καρδιά μου. Μα ο Βάν Ντάυκ είνε ο μεγάλος δάσκαλός μου και δεν μπορώ να κάνω τίποτε άλλο παρά να προσπαθώ να τον βγάλω... άσπροπρόσωπο».

ΜΥΡΝΑ ΛΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΚΑΙ Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Απ' όλες τις εφημερίδες που έφτανιστήκανε ως σήμερα σ' άκαληρο τον κόσμο ή «Καθημερινή Εικονογραφημένη» της «Εφορείας», που έξεδόθη πρό όλλγων έτών είχε το μεγαλύτερο σχήμα. Δυο μέτρα και 60 εκατοστά ήταν το μήκος κάθε σελίδας της και το πλάτος της 1,82 μέτρα. Μ' άλλα λόγια ή σελίδα της είχε επιφάνεια περίπου 5 τετραγωνικών μέτρων. Έντελως αντίθετη από την εφημερίδα αυτή—στό μέγεθος εννοείται—ήταν ή «Μικρά Σημια» που το ύψος της ήταν πέντε και το πλάτος της άνάλογο. Την έξέδιδε στο Λονδίνο ο Κάιτς, ο όποιος μόνος την έγραφε, τη στοιχειοθετούσε, την τύπωνε και την πωλούσε, βγάζοντάς την μέσα απ' το πορτοφόλι του.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

ΤΟ Παρίσι της Δευτέρας Αυτοκρατορίας ή πρώτες ημέρες της "Ανοίξης είχαν μία ποιητική γραφικότητα, χαριτωμένη.

Μόλις έσκαιεν ή αγωγή στην "Ανατολή, σκορπίζονταν άφθονα τὰ ρόδα στα κοιμισμένα νερά του Σηκουάνα, στη λεωφόρο της Αυτοκρατορίας μία εξαιρετική κίνηση άρχιζε... Από τὰ περίχωρα κατέβαιναν πρὸς τὴ Λαχαναγορά οί μανόβρες καί ή περιβολάρισσες με τὰ κάρρα τους φορτωμένα λαχανικά από τὸν λουλούδια, ἐνῶ ἀπὸ τὰ νυχτερινὰ κέντρα, πού ήταν ἐκεῖ γύρω, ἔδωσαν οἱ ξενύχτιδες γλεντζέδες, πηγαίνοντας νὰ κοιμηθοῦν ἢ νὰ φλερτάρουν· οἱ νεώτεροι με τὶς τροφαντές κι' ὀλδόρροες μανόβρες καί ἀνθοπωλίδες τῆς αγοράς.

Στὴν παράγκα τῆς θειᾶς Πευκρέ, πίσω ἀπὸ τοὺς πάγκους τοὺς φορτωμένους φρέσκα λαχανικά, μουσκεμένα ἀκόμα ἀπὸ τὴν πρωινὴ δροσιά, ἡ Ζιμπουλὲτ, μὴ νὰ καὶ χαριτωμένη περιβολάρισσα, εἶχε τὸ νοῦ τῆς πὶδὸ πολλὸς τοὺς νέους πού περνοῦσαν, παρὰ στοὺς πελάτες πού παζάρευαν τὸ ἐμπόρευσμά της. Μὰ, ἐκεῖνο τὸ πρωί, εἶχε ξεχάσει καὶ τὸ νοῦ τῆς καὶ τοὺς πελάτες της, κ' εἶχε τὴν προσοχή της συγκεντρωμένη σὲ μίαν ὑγιάνα πού τῆς προτεῖνε νὰ τῆς ρίξῃ τὰ χαρτιά καὶ νὰ τῆς πῇ τὴ μοῖρα τῆς τὴν καλορροϊκῆ.

— Στάσου, μὴ σὲ ἴδῃ ἡ θειὰ Πευκρέ! τῆς εἶπε ἡ Ζιμπουλὲτ, κ' ἔβαλε τὴν ταγγάνα νὰ καθήσῃ πίσω ἀπὸ ἕνα σωρὸ σέλινα καὶ καρόττα.

Ἡ ταγγάνα ἐκάθισε, κι' ἀπάνω σὲ μίαν κόφα ἀνάποδα θαμμένη, ἄρχισε νὰ ρίχνῃ τὰ χαρτιά. Μὲ τὸ δάχτυλο ἐμέτρησεν ἑπτὰ χαρτιά, ἔξαμέτρησε, μουρμουρίζοντας μερικά λόγια, σκέφτηκε λίγες στιγμές, πάνω ἀπ' τὰ χαρτιά, σὰν νὰ διάβαζε μυστικά γραμμάτια καὶ πίνοντας τὴ Ζιμπουλὲτ ἀπὸ τὸ χέρι, ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ τὴ μοῖρα.

— Μικρούλα μου, καλὸ ροιζικὸ ἔχεις, καλὴ ζωὴ θὰ κάνῃς, μεγάλη κυρὰ θὰ γίνῃς!... Ἡ εὐτυχία εἶνε κοντὰ σου...

— Ἡ εὐτυχία; Δείχνουν κανένας ἀνδρὰ τὰ χαρτιά!

— Naί, αὐτὸς ὁ ξανθός, νὰ τος πού πέφτει δίπλα σου. Μὰ τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν πού θὰ σὲ κάνει εὐτυχισμένη πρέπει νὰ μάθῃς νὰ τὸν θρῆς κάτω ἀπὸ ἕνα λαχανό...

— Στὸ μπαξὲ θὰ φυτρώσῃ αὐτὸς ὁ ἀνδρὰς; εἶπε ἡ Ζιμπουλὲτ γελώντας.

— Μὴ γελᾷς με τῆς Μοίρας τὰ γραμμένα, ὠμορφούλα μου. Θὰ θρῆ; τὸν ἀνδρὰ αὐτὸν κάτω ἀπὸ ἕνα λαχανό καὶ πρέπει νὰ τὸν πάρῃς ἀπὸ ἄλλης τὰ χέρια, νὰ τὸν ἀρπάξῃς καὶ νὰ τὸν κρατήσῃς...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ κάποιος πέρασε μπροστὰ στὸν πάγκο κ' ἐρώτησε τὴ Ζιμπουλὲτ πόσο πούλοσε τὰ λαχανικά της, μὰ ἐκείνη θυβισμένη σὲ σκέψεις, ἔχοντας τὸ νοῦ τῆς στὰ λόγια τῆς ταγγάνας, δὲν τοῦδωσε ἀποκρίσι. "Ὅταν ἐπῆρην εἰδησι, ὁ ἀγοραστή; εἶχε φύγῃ κιόλας.

"Ἐταῖ ἐπέρασεν ἡ Ζιμπουλὲτ ὅλο τῆς τὸ πρωινὸ. Ἀφρημένη, στριφογυρίζοντας στὸ μυαλὸ τῆς τὰ λόγια τῆς ταγγάνας καὶ προσπαθώντας νὰ ἐξηγήσῃ πὼς θὰ εὑρίσκε τὸν ἀνδρὰ τοῦ ροιζικοῦ τῆς κάτω ἀπὸ τὰ λαχανά, δὲν εἶχε τὸ νοῦ τῆς νὰ πούλῃ τὰ λαχανικά της κι' ἄφηνε τοὺς πελάτες νὰ φεύγουν. Δὲν μπόρεσε ὡς τὸ μεσημέρι νὰ πούλῃ οὔτε ἕνα μάτσο σέλινα καὶ συλλογιζόταν πὼς θὰ γυρίσει στὸ "Ὀμπερβίλ στὸ θείο τῆς τὸ μπάριμπα Κρενὺ, πού θὰ τῆς ἔβηνε τὸ ψάρι στὰ χεῖλη, ἅμα τὴν ἔβλεπε με γεμάτο τὸ κάρρο κι' ἀβειανὴ τὴν τσέπη. Στεκότανε λοιπὸν σκεπτικὴ καὶ μελαγχολικὴ μπροστὰ στὸν πάγκο τῆς τὴν ὥρα πού ἐπέρασεν ὁ κ. Ντυπαρκέ, ὁ ἐπιστάτης τῆς ἀγορᾶς, πού ἦταν οἰκογενειακὸς τοὺς φίλος.

— Αἱ, Ζιμπουλὲτ, τί ἔχεις σήμερα κ' εἶσαι μελαγχολικὴ; — Μὴ ρωτᾷτε, κύριε Ντυπαρκέ, δὲν πούλησα τὰ λαχανικά μου καὶ δὲν ἔξωρῃ πὼς νὰ γυρίσω τώρα στὸ μπάριμπα μου... — "Ὁ! Θὰ χαλᾷ τὸν κόσμο ὁ μπάριμπα Κρενὺ! Σὲ λυπά-

[Τὸ ἐρωτικὸ ρωμάντζο μῆς μικρούλας περιβολάρισσας]

μαι, καὶ μὲν κορίτσι.

— Ὁ κ. Ντυπαρκέ, σκέφθηκε λίγο κ' ὕστερα εἶπε:

— "Ἀκου, Ζιμπουλὲτ. Ἐχῶ κάποια δουλειὰ στὸ "Ὀμπερβίλ κ' ἐλογάριαζα νὰ πεταχτῶ ὡς ἐκεῖ μὴν ἀπ' αὐτὲς τῆς ἡμέρας, θάρθω σήμερα μαζί σου κ' ἐλπίζω νὰ μαλακώσω τὸ μπάριμπα σου...

Ἔτσι κ' ἐγίνε. Ἡ Ζιμπουλὲτ ἐφόρτωσε πάλι τὰ λαχανικά στὸ κάρρο, ἐπῆρε δίπλα τῆς τὸν κ. Ντυπαρκέ στὸ κάθισμα, χτύπησε τὰλόγῳ τῆς κ' ἐξεκίνησαν γιὰ τὸ "Ὀμπερβίλ.

Μόλις τὴν εἶδεν ὁ μπάριμπα Κρενὺ νὰ γυρίσῃ με τὸ κάρρο γεμάτο, ἔβαλε τὶς φωνὲς χωρὶς νὰ ἐπηρρασθῇ καθόλου ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ κ. Ντυπαρκέ.

— Τάφερες πῶς; τὰ λαχανικά, ξεμυαλισμένα, ἀπρόκοπη! Δὲν εἶσαι ἀξία γιὰ τίποτε! Χαράμι σὲ τρέφω!...

Ἡ Ζιμπουλὲτ ἔβλεπε νὰ δικαιολογηθῇ.

— Δὲν φταίω, βεῖτε μου, ὁ ταχτικὸς πελάτης μας πού τ' ἀγοράζει χονδρικῶς κάθε πρωὶ τὰ λαχανικά δὲν ἔβλεπε νὰ περιμένῃ...

— Na περιμένῃ; Τί νὰ περιμένῃ, μωρὴ σουρούλου! Πὼς ἔξωρῃ πού ἐγυρίσῃς κι' ἄφηνες τὴν πραγματίαν στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!...

Ὁ κ. Ντυπαρκέ ἐπενέβη νὰ ἡσυχάσῃ τὸν μπάριμπα Κρενὺ, μὰ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτα.

— Δὲν σὲ θέλω στὸ σπίτι μου! ἐφώναξεν ἀμειλίκτης, σπράγγοντας τὴ Ζιμπουλὲτ.

— Μὲ δῶχνε;

— Σὲ δῶχνω, ναί! Δὲ μπορὶ νὰ κρατῶ ἐγὼ στὸ σπίτι μου μίαν ἀμυαλὴ κοπέλλα πού δὲν εἶνε ἀξία νὰ πούλῃ ἕνα κάρρο λαχανά! "Ἀκου καὶ δάλο καλὰ στὸ νοῦ σου: Ἐχεις εἰκοσιτέσσερες ὥρες καιρὸ νὰ θρῆς ἕνα ἀνδρὰ νὰ σὲ τρέφῃ...

— Καὶ πού νὰ τὸν θρῆ; Πέεινε οἱ ἀνδρες; Λάγανα νὰ φυτρώσουν στοὺς μπαξέδες;

— Δὲν ἔξωρ! Na πᾶς νὰ τὸν θρῆς ἐκεῖ πού γυρίσῃς κι' ὅσοι σὲ τὰ λαχανικά ἀπύλῃτα...

Ἀπὸ τὶς φωνὲς εἶχε μαζεύσῃ γύρω κόσμος, ὅλοι οἱ περιβολάρειοι καὶ ἡ περιβολάρισσες τοῦ "Ὀμπερβίλ, παρακαλώντας τὸ μπάριμπα Κρενὺ νὰ μὴ διώλῃ τὸ δυστυχισμένο κορίτσι. Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἔκουγε τίποτα, κι' ὅσο τὸν παρακαλοῦσαν τόσο φρενέζε ἀπὸ τὸ θυμὸ του καὶ σὲ μὴν στιγμὴ ἐσήκωσε κιόλας τὸ γένο νὰ χτυπήσῃ τὴ Ζιμπουλὲτ. Τότε ἕνας καλοντυμένος κύριος ἐβῆκεν ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν περιβολάρων κι' ἔπιασε τὸ χεῖρ τοῦ Κρενὺ, γιατί μεταχειρίζεται ἐπὶ τὸν πάγκο τῆς.

— Κακόγερε, τοῦ φώναξε, γιατί μεταχειρίζεται ἐπὶ τὸν πάγκο τῆς χὸ κορίτσι; Σοὺ ἀπαγορεύω νὰ τὸ ἀγγίξῃς. Τὸ παίρνω ἐπὶ τὴν προστασίαν μου.

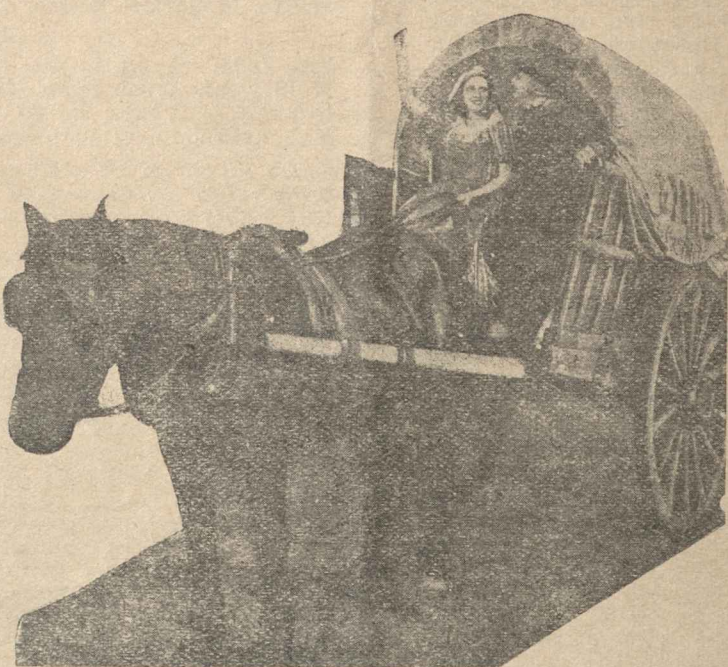
Μὰ ὁ μπάριμπα Κρενὺ ἦταν στραβοκεφάλος.

— Ἐσεῖς, κύριε, εἶπε στὸν ἀνθρώπο πού τοῦπιασε τὸ χεῖρ, νὰ μὴν ἀνακατεύεστε ἐκεῖ πού δὲν σὰς σπέρνουν. Τί εἶσαι τοῦ λόγου σου;

Ὁ καλοντυμένος κύριος ἦταν ὁ "Ολιθιὲ Μετρά, μουσικὸς θέτης γινωστός, πού ὠργάνωνε τὴν ἐποχὴ τῆς Δευτέρας Ἀλτοκρατορίας λαϊκοὺς χορούς. Ἦταν τῆς μόδας αὐτοὶ οἱ γοῦστοί τότε. Ὁ Μετρά ἐγύριζε στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ κ' ἔβλεπε καὶ πὶδὸ ὁμορφὰ κορίτσια, τὰ μάθαινε ἀποστοκατά. Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη γιὰ τὸν ἴδιον λόγον εἶχε βρῇ περιβολάρη στὰ περίχωρα. Γιερνώντας λοιπὸν ἀπὸ τὸ "Ὀμπερβίλ, γοητευθῆκε ἀπὸ τὴν ὠμορφίαν καὶ τὴν χάρι τῆς Ζιμπουλὲτ. Ἀντὶ ἐμάθανε νὰ χορεύῃ, θὰ ξετερέλαινε τοὺς Παριζιάους. Γι' αὐτὸ ἐπενέβη.

— Τί χαλᾷς τὸν κόσμο; εἶπε στὸ γέρο Κρενὺ. Πόσο κάνουν τὰ λαχανικά σου; Τ' ἀγοράζω ἐγὼ.

Ἐπέταξε στὸν Κρενὺ μίαν χούφτα λεπτὰ καὶ ἄρχισε κατόπιν νὰ πετᾷ τὰ λαχανικά ἀπὸ τὸ κάρρο. Ἡ Ζιμπουλὲτ, γιὰ νὰ κουρντίσῃ τὸ θείο τῆς, ἔτρεξε κι' αὐτὴ νὰ βοηθήσῃ τὸν κ. Μετρά καὶ σκορποῖσε χάμω τὰ λαχανά, τὰ σέλινα καὶ τὰ καρόττα, μίαν πού ἦταν πληρωμένα. Στὴ φοῦρα τῆς ὅμως, καθὼς ἐ-

Ἐκίνησαν γιὰ τὸ "Ὀμπερβίλ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η Β' ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

[Οἱ κερδισάντες ἀριθμοὶ καὶ τὰ δῶρα]

Στὶς 5 μ.μ. τῆς περασμένης Τετάρτης, θῆς Δεκεμβρίου, ἐγένεον εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἡ 6' κλήρωσις διὰ τὴν διανομὴν τῶν δῶρων τοῦ "Εβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ "Μπουκέτου", ἐνῶπιον "Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν λογίων καὶ δημοσιογράφων κ.κ. Α. Δράκου, Ι. Κότσικα, Κ. Σταματοπούλου, Δ. Παπανικολάου, δίδος Ταρσοῦλη καὶ πολλῶν ἄλλων ἀναγνώστων μας.

Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον τεθῇ ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τοῦ "Μπουκέτου", ἀνεσῶρθσαν κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ἀναγνώστου μας κ. Σπ. Παύλου:

Ὁ α'	ἀριθμὸς	11604	δοτικὸς κερδίζει	δραχμὰς	500.—
» β'	»	20742	»	»	150.—
» γ'	»	24747	»	»	100.—
» δ'	»	22667	»	»	50.—
» ε'	»	7056	»	»	50.—
» στ'	»	9466	»	»	50.—
» ζ'	»	9169	»	»	50.—
» η'	»	8722	»	»	50.—

Οἱ κάτωθι 270 ἀριθμοὶ κερδίζουν ἀνὰ ἕν ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος τῆς Γκρεβίλ "Η ΣΟΝΙΑ".

12192,	26290,	7863,	4518,	12972,	21733,	4583,	12569,
28564,	10195,	23537,	17556,	1203,	23282,	2259,	15004,
6696,	18716,	8143,	18494,	5165,	5194,	27175,	24084,
10624,	18261,	6507,	21346,	29328,	17414,	24087,	7413,
29810,	10509,	18296,	13356,	6951,	23900,	6972,	668,
2283,	15495,	17540,	26973,	17613,	29077,	17409,	20091,

24455,	22651,	5451,	13460,	20071,	7054,
10814,	1158,	12632,	18967,	7221,	8467,
11284,	9770,	14190,	17877,	5226,	13237,
21025,	20088,	8683,	608,	25236,	6129,
28808,	23164,	9183,	6075,	8080,	22203,
3797,	4435,	29589,	1743,	18810,	13107,
10836,	24835,	22126,	15344,	20177,	27982,
15696,	29396,	6821,	8889,	21599,	15167,
9041,	11233,	19720,	24777,	13922,	16975,
17795,	26565,	24674,	27886,	3775,	11294,
29881,	29888,	68,	25921,	29807,	11042,
11251,	4083,	15763,	20517,	1165,	22104,
15238,	3474,	17897,	679,	8936,	11252,
6330,	15476,	16834,	11549,	8070,	9754,
1846,	2368,	27263,	4452,	28851,	8637,
24242,	22425,	22243,	22212,	4635,	5257,
21516,	324,	15850,	13386,	29914,	25412,
3403,	17288,	3800,	10581,	6431,	21066,
22804,	16575,	29702,	27662,	21082,	29770,
28455,	20640,	23307,	4901,	10859,	10655,
5375,	4700,	21114,	28626,	28285,	19984,
11342,	19629,	25952,	8073,	8512,	25261,
11519,	5538,	28898,	4652,	14105,	4138,
28535,	8275,	14358,	8007,	12726,	29932,
19902,	7414,	22290,	27651,	21839,	6432,
20305,	12100,	26196,	28286,	12172,	14574,
28788,	2318,	5837,	18141,	7093,	24705,
13185,	20020,	14619,	29102,	10657,	25046,
17703,	12077,	15058,	21678,	15809,	17557,
26256,	17848,	8385,	26226,	29005,	26184,
9137,	25507,	20325,	18969,	2714,	26042,

Οἱ ἀναγνώσται μας, οἱ ἔχοντες φύλλα "Μπουκέτου" με τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμούς, πρέπει νὰ φέρουν τὰ φύλλα αὐτὰ εἰς τὰ Γραφεῖα μας διὰ νὰ πάρουν τὰ δῶρα τῶν, ἔχοντες μαζί τῶν καὶ δελτίον ταυτότητος.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τυχεροὶ ἀναγνώσται μας, πρέπει νὰ μας ἀποστέλλουν τὰ δελτία τῶν ὁποίων οἱ ἀριθμοὶ κερδίζουν καὶ θὰ λάθουν τὰ δῶρα τῶν.

Ἡ γ' κλήρωσις τοῦ "Εβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ "Μπουκέτου" θὰ γίνῃ πάλιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας (Λέκκα 7) τὴν 5ην μ.μ. τῆς Τετάρτης, 13ης Δεκεμβρίου. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν δύνανται νὰ προσέλθουν.

Τὰ δῶματα ὅσων ἐκέρδισαν ὡς τώρα διάφορα ποσὰ θὰ δημοσιευθοῦν στὸ προσεχές φύλλον.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ παγκοσμίου πολέμου, οἱ χωρικοὶ πού ζοῦσαν κοντὰ στὶς ζώνες τῶν ἐπιχειρήσεων, εὑρίσκαν συχνότατα μέσα στὰ χωράφια τους μεγάλὰ ἀγριοπούλια χωρὶς φτερά. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ—ἄλλα ζωντανὰ κι' ἄλλα νεκρά—ἦσαν κυριολεκτικῶς μαδημένα! Πού τὰ χα νὰ φρεῖλετο τὸ παράξενο αὐτὸ γεγονός;

Τὴν ἐξήγησι δὲν ἄργησαν νὰ τὴν δώσουν οἱ ἀεροπόροι τῶν ἐμπολέμων κρατῶν.

«Τὸ ρεῦμα, εἶπαν, τὸ ὁποῖο παράγει ὁ ἔλεος τῶν ἀεροπλάνων, εἶνε τόσο δυνατό, ὥστε παρασύρει καὶ τὰ πῶ μεγάλα πουλιὰ ἀκόμα καὶ τὰ ξεπουπουλίζει!...»

Κ' ἡ ἐξήγησι αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΤΕΛΕΙΑ

Τζών Στρέσον ήπιε το ούισκυ του, άναψε πάλι ένα τσιγάρο κι' έπειτα κούνησε δύσπιστα το κεφάλι του.

— Έχω διαβάσει κι' εγώ, μωρ' ελτε, πολλές τέτοιες ιστορίες, σάν κι' αυτήν που μου διηγήθηκες, μα έχω τη γνώμη ότι τ' άλληθνα δράματα της ζωής ξεπερνούν καμιά φορά και την πιο μακάβρια φαντασία. Ναι, φίλε μου... Άν ένας απ' αυτούς τούς συγγραφείς, που βρίσκουν σκληρές και παράξενες ιστορίες, τύχαινε να ζήσει μαζί μου εκεί κάτω στο Τεξάς, δεν θα βασάνιζε διόλου τη φαντασία του για να περιγράψει μια

από τις πιο πρωτότυπες και τις πιο φρικιαστικές περιπέτειες, που μούτιχαν...

— Εμπρός, λοιπόν, Τζών ! το φώναζε δλόχαρος. Τι περιμένεις ; Διηγείσου μου αυτή την ιστορία...

— Ναι... άζει τον κόπο να την άκουσες... μωρ' άπάντησε, Σου είπα ότι γίνανε εκεί κάτω στο Τεξάς, κι' άλληθια, μια μέρα που πήγαινα στο Μόρτλαντ για δουλειές μου — γιατί είχα τότε, όπως ξέρεις, ένα υποστατικό με δέκα χιλιάδες άλογα — έμαθα ξαφνικά ότι ένας πελάτης μου, ο Τζιμ Λάστερ, βρισκόταν στη φυλακή. Τον κατηγορούσαν ότι είχε δολοφονήσει έναν «ράντομαν», έναν πλούσιο κτηματία, για να τον ληστέψει. Κάποιος τον είχε καταγγείλει μ' ένα ανώνυμο γράμμα και με τόσα ένοχοποιητικά στοιχεία, που ή άστυνομία δεν δίστασε ούτε στιγμή να τον πιάσει και να τον ρίξει στη φυλακή, άνάμεσα σ' ένα σωρό άλλων εγκληματιών. Ο Τζιμ Λάστερ ήταν ένας φρόνιμος και συμπαιθητικός νέος και γι' αυτό παραξενευτήκαμε όλοι μας στην άρχή. Ο Τζιμ δολοφόνος ; Ήτον άπίστευτο ! Μα τα στοιχεία που είχε δώσει ο ανώνυμος έπιστολογράφος για την ένοχή του ήσαν τόσο επιβαρυντικά, τόσο άναμφισβήτητα !... Μπροστά τότε στη γενική κατακραυγή, όλοι οι φίλοι του τον παρότρυναν στην τύχη του, κι' ή άρραβωνιαστική του, ή άμορφη Πάσου, του πέταξε στα μούτρα τον άρραβώνα κι' άρχισε να φλερτάει με τον Ρόμπερτ Γκέρτον, τον συνεταίρο του Τζιμ, που την άγατούσε κι' αυτός μ' έναν κρυφό και μαρτυρικό έρωτα... Ο Γκέρτον λοιπόν άρραβωνιάστηκε την άμορφη Πάσου κι' άρχισε να έτοιμάζει βιαστικά το γάμο του, σάν να φοβόταν μ'ήν τύχει και συμβεί κανένα ξαφνικό περιστατικό, που θα του χάλαιγε όλα τα σχέδια. Όποις την ήμερα της στέφους, έστειλε τις σχετικές προσκλήσεις στους φίλους του — και σε μένα, φυσικά, γιατί κι' εγώ ήμουν από τούς φίλους του — κι' άμορφοστόλισε το σπίτι του, μα παλιά ξύλινη βίλλα, δυο χιλιόμετρα μακριά από το Μόρτλαντ. Την ήμερα όμως που θα γινόταν ο γάμος, ελδε κατά τις έντεκα ή ώρα το πρωί να παρουσιάζεται μπροστά του κρυβόταν κάτω από ένα πλατύφυρο κατέλλο και τ' άλλο μισό από πικνά κι' άεριποήτα γένεια. Όταν όμως τον πρόσεξε καλύτερα, είδεν ότι ήταν ο Τζιμ Λάστερ !...

Ο Γκέρτον υποδέχτηκε το συνεταίρο του με μια πνιγμένη κραυγή τρόμου. Ο Τζιμ τότε χαμογέλασε για την ταραχή του φίλου του και του έξηγήσε ότι είχε καταφέρει να δραστηρευτεί από τη φυλακή κι' ότι σκόπευε να κρυφτεί, έχει τριγύρω, όσπου ν' ανακαλύψει εκείνον που τον είχε καταγγείλει και να τον ανάγκασή με τα πιο σκληρά βασανιστήρια να δηολογήσει ότι ήσαν ψευτικά τα στοιχεία που είχε δώσει στην άστυνομία.

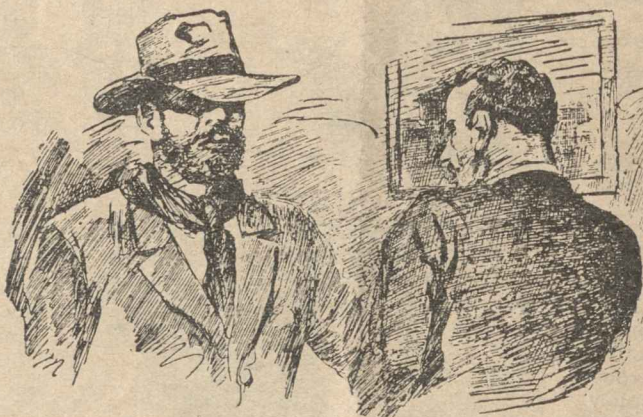
— Εσύ, Ρόμπερτ, το ξέρω, δεν θα πίστεψες ούτε μια στιγμή σ' αυτές τις άπαίσιες συκοφαντίες ! το είπε στο τέλος ο Τζιμ Λάστερ. Μα πώς εινε δυνατόν ! Έγώ δολοφόνος ! Έγώ εγκληματίας ! Είμαι άθώος, Ρόμπερτ, είμαι άθώος !...

Ο Γκέρτον έροιξε μια παράξενη ματιά στο συνεταίρο του και χλώμασε. Τα λόγια του Τζιμ Λάστερ τον έκαναν να τρέμει σύγκοιμος από την ταραχή του. Μα γιατί ; Τι τον ένοιαζε, αυτόν, για τις φοβερές που έξοτούμε ο φίλος του ; Γρήγορα λοιπόν μπόρεσε ν' άνακτήση την ψυχραιμία του και να του άπαντήσει :

— Μιά, δυστυχισμένη, ή άστυνομία θα ή άνακαλύψει κιόλας τα ίχνη σου και θα σε ξαναπιάσει...

— Γελώσαι, Ρόμπερτ, το είπε τότε ο Λάστερ. Δεν θα ήρθη κανείς να ψάξει στο σπίτι μου για να με βρή ! Είχα την έξυπνάδα να σκορπίσω μερικά ίχνη μου μακριά από το Μόρτλαντ... Δεν με ελδε κανείς να μπαίνει έδώ μέσα στο σπίτι μου... Ήξερα μάλιστα ότι ήσουν μόνος, γιατί άπάντησα στο δρόμο τούς δυο ύπηρέτες σου, που πήγαιναν στην πόλη. — Ναι, αυτό εινε άλληθια... Τους έστειλα να κάνουν τα τελευταία ψώνια... ψυθώρισε ο Ρόμπερτ Γκέρτον.

— Τα τελευταία ;... Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής, Ρόμπερτ...

Όταν πρόσεξε καλύτερα είδεν ότι ήταν ο Τζιμ Λάστερ !...

Έκανε ο Λάστερ.

Ο Γκέρτον κοκκίνισε και δάγκωσε τα χείλη του.

— Σήμερα, ξέρεις... παντρεύομαι ! ψυθώρισε πάλι, άκόμα πιο σιγή :

— Παντρεύεσαι ; Ά ! θα μάλιστα, λοιπόν ! Και πούν παίρνεις :

Ο Γκέρτον κίταξε στο πρόσωπο τον φίλο του, διατάζοντας ν' άπαντήσει. Δεν ήξερε, άλληθια, ο Τζιμ ότι του είχε κλέψει την καρδιά της Πάσου ;... Περιέργο ! Η μήπως του έτοιμάζε κρυφά καμιά κακή έκδίκηση ; Μιά άτακία άστρατή έλαμψε για μια στιγμή στα μάτια του κι' έπειτα έδωσε πάλι...

— Τζιμ, το είπα, αν σε ιδει κανείς στο σπίτι μου, είμαστε χαμένα ! οι δυο !... Έλα, πάμε άπάνω μαζί... Έχω ένα μεγάλο ντουλάκι, όπου θα μωρόσης να κρυφτείς μια χαρά, τουλάχιστον για σήμερα. Ναι, έχοντα οι καλύτεροι μου...

Κι' ανέβηκαν στο άπάνω πάτωμα. Σε λίγο άκούστηκε άξωρα ένα πνιγμένο ουρλιασμα πόνου κι' έπειτα άντηρησαν τα βήματα του Γκέρτον, που κατέβαινε τη σκάλα, ήσυχος και γελωτός, για να υποδεχτεί τούς καλεσμένους του στη σάλλα του ίσογείου. Σε λίγο έφτασε κι' ή κρη με την οικογένειά της κι' ο πάτορας, που θα έκανε το γάμο.

Όλος ο κόσμος θαύμαζε την άμορφη και τη χάρι της νέφης κι' ήλθνε να τον ευτυχισμένο γαμπρό. Θα έλεγε να το έχει κανείς κι' ή νύφη που γινόταν γυναίκα ενός εύγενικού και τίμιου ανθρώπου, σάν τον Γκέρτον.

Έπειτα γίνανε άξωρα σιωπή. Ο πάτορας έκανε μ' έπισήμηση τη στέψη κι' ύστερα κάλεσε τούς νεονύμφους να ύπογρφήνουν το συμβατικό του γάμου.

Ο Γκέρτον τότε πήρε πρώτος την πένα κι' άρχισε να γράφει τ' όνομά του, λίγο ταραγμένος από τη συγκίνησι, μπροστά σ' όλους, που καίταζαν το δεξι χέρι του να τρέχει άπάνω στο έπισμό έγγραφο. Τη στιγμή όμως που είχε φτάσει στο τελευταίο γράμμα της ύπογραφής του, μια κόκκινη σταγόνα έπεσε άξωρα πάνω στο χέρι του, που άναμπε άκίνητο, σάν να καρφώθηκε πάνω στο τραπέζι. Έπειτα, μια άλλη σταγόνα σταγόνα, πέφτοντας στο ίδιο μέρος, κύλησε άνάμεσα στο δείκτη του και στο μεσαίο δάχτυλο και σταμάτησε, σάν μια τρομαχτική κόκκινη λεία, στο ενν της ύπογραφής του Γκέρτον.

Οι καλεσμένοι άνατήριξαν από τη φρίκη τους ! Τα μάτια όλων καίταν με τρόπο πότε το κατάγλυφο πρόσωπο του γαμπρού και πότε το ταβάνι, από όπου εξακολουθούσαν να πέφτουν σπάητρα ή κόκκινες σταγόνες. Μα τί συνέβαινε λοιπόν εκεί άπάνω ; Η σταγόνες που έπεφταν, ήσαν σταγόνες αίματος !... Αυτό φανόταν καθαρά !...

Ο Γκέρτον, με μια άπελπισμένη προσπάθεια, κατάφερε να συγκρατήσει την ψυχραιμία του και μ' ένα πρήγμα βοήθηκε κοντά στην πόρτα. Μα την ίδια στιγμή τον άρπάξε από το χέρι ο σερίφης, ο άστυνομός του Μόρτλαντ, που τον είχε καλέσει κι' αυτόν στο γάμο, και τον έβγαλε από τούς στανές ; Έλασε πάλι το χέρι του. Τι έσημαιναν ή μυστηριώδεις κόκκινες σταγόνες ; Έλασε πάλι να δώσει μια έξηγήση...

Έγώ τότε, που παρακολουθούσα όλες αυτές τις παράξενες σκηνές μ' ένα άπερίγραπτο ένδιαφέρον, άμωρα προς τη σκάλα κι' ανέβηκα γρήγορα στο άπάνω πάτωμα. Έκει είδα ένα ούτιο ζεστό άκόμα άπώτος να βγαίνει κάτω από ένα μεγάλο και κατ'άκλειστο ντουλάκι. Τρέλως πεύ από τη φρίκη μου, έτρεξα προς τα εκεί, τ' άνοιξα και την ίδια στιγμή είδα να σωριάζεται μπροστά στα πόδια μου το σώμα του Τζιμ Λάστερ, μ' ένα μαχαίρι καρφωμένο στην πλάτη !...

Επιτέλους !... Το μυστήριο άρχισε να διαρωτίζεται... Ο γαμπρός του Μόρτλαντ, που ήταν κι' αυτός καλεσμένος στο γάμο, έξέτασε άμέσως τη μαχαίρα του Τζιμ Λάστερ και δήλωσε ότι, αν κι' ήταν επείγουσα η σύσταση πολλών έλλίδες ότι θα κατάφευγε να τον σώσει, Κι' άλληθια, ο δυστυχισμένος Τζιμ Λάστερ, αφού πάλαψε ένα δόλοιο μήνα μεταξύ ζωής και θανάτου, γλύτωσε τέλος και δεν άργησε να γίνη καλά. Όσο για τον Ρόμπερτ Γκέρτον, καταλαβαίνετε πολύ καλά ότι άναγκάστηκε να δηολογήσει τα πάντα.

Ήθελα να ξεφορτωθώ τον Τζιμ Λάστερ, για να είμαι μόνος στο υποστατικό, ελτε, ίριζοντας τα δόντια του από τη λύσσα, στον σερίφη. Έπειτα ήθελα και να κατακτήσω την καρδιά της Πάσου, για να την κάνω γυναίκα μου... Μια μέρα λοιπόν κατάστωσα το σχέδιό μου... Έγώ σκότσασα κρυφά τον πλούσιο «ράντομαν» κι' εγώ έγραφα το ανώνυμο γράμμα, για να ένοχοποιήσω το φίλο μου. Την τελευταία στιγμή όμως ή εμφάνισις του Τζιμ Λάστερ στο σπίτι μου, την ήμερα του γάμου μου, με τρομοκράτησε... Κι' έπειδή, όπως μου είχε πει, δεν τον είχε δει κανείς να μπαίνει στο σπίτι μου, τον τράβηξα τάχα για να τον κρυφώ μέσα σ' εκείνο το μεγάλο ντουλάκι και του κάρφωσα στην πλάτη το μαχαίρι μου... Έπειτα, ήξερα πως θα εξαφανίζα το πάτωμα του, όπως να καταλάβη κανείς τίποτε... Τι άλλο θέλετε τώρα να σάς πω ; Αυτή εινε

ΤΟΥ ΠΙΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΤΤΡΑΥ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

Πάσος και ο μέγας δούξ της Τροάνας έστειλαν πρόεβεις στο νικητή στρατιγό, έκλιπαρώντας ειρήνη.

Ένα πρωί του Ιουλίου του 1796 ένας ύπολοχαγός τών Ουσσάρων έλάμπε στο δρόμο που δδνει από την Πίζα στο Λιόβorno. Ο άξιωματικός έπλησίαζε προς την πόλη του Λιόβorno, του όποιου τα μεσαιωνικά στοιχεία διακρινόντουσαν άνάμεσα από τις έλλές. Όταν έφτασε σε ένα από τα μέρη από τα όχυρωματα της πόλεως, έστράφησε σ' ένα σταυροδρόμι, μη έξοιγτας από δρόμο να πάρη. Κοντά στο σταυροδρόμι, ήμα μετά παρακάτω, ο άξιωματικός είδε μια γυναίκα να πλένει ρούχα σε μια βρύση. Έβλεπε μόνο τις πλάτες της, καθώς ήταν σκυμμένη πάνω στη σάπια, τα τοκάρα της και τα γυνιά της πόδια. Δηήθουνε το άλλο του προς τη βρύση κι' όταν έφτασε κοντά, από το ύψος του άλλου του, φώναξε στη γυναίκα :

— Ε, σπώρα ! Μήπως ξέρεις να μου δείξεις σε ποιά σπίτι μένει ο καλός στρατιγός ντε Βομπουά, ο άρχηγός της Γαλλικής φρουράς της κατοχής ;

Η πλίστρα έόηκωσε το χομύ της κι' άπάντησε σε άπταιστη Γαλλική γλώσσα :

— Μάλιστα, πολία ύπολοχαγέ, το ξέρω το σπίτι που μένουν... Θα πάτε ίσως απ' αυτόν έδώ τον δρόμο, ή ίσως θα σιούητε...

Δεν έτελείωσε τη φράση της. Τόσο μεγάλη και τόσο άγρια ήταν ή έκπληξή της... Μα κι' ο άξιωματικός γύνταν κι' αυτός επίσης σαστισμένος.

— Βιστω ! φώναξε ή πλίστρα. Είσαι σ' ο Βίκτωρ Μπενέν !...

— Παύλινα ! Κυρία ντε Ναβάιγ !...

Ο άξιωματικός πήδησε από το άλογο του και ή πλίστρα, κατεβάζοντας τα φοιστάνια της, που τα είχε άνακαταμμένα για την πλύσι, πλησίασε κι' αυτή με τα βήματα, κι' έτσι βοήθηκαν ο ένας άπάντα στον άλλον.

— Είσες έδώ ; Και σ' αυτό το χάλι ! ελτε ο ύπολοχαγός, κίττώντας θλιβερά τα ρούχα της πλύσης, τα άνακαταμμένα της μπράτσα και τα τοκάρα της γυναικας εκείνης.

— Ε, τι να γίνη ! άπάντησε ή άριστοκράτης, γελώντας με έμκαρτεση. Αυτό έχει ο κόσμος... Έτσι τάχα ή τύχη !...

Ο άξιωματικός δεν μωρούσε να ξεκολλήση το βλέμμα από πάνω της. — Μα ! Σε τί κατάσταση την έδωλε ! Ήταν ποτέ δυνατόν ή πλίστρα αυτή να ή άννη από τους μεγάλους Μιραμπώ, του όποιου ή φωνή, σάν άλάμπε, έδούσε από τη Γαλλία τούς βασιλείς και τούς εύγενείς, ή όποις τον μαρτυρού ντε Καμπαί, του αιδέντου του, του ίσχυρού άριστοκράτη της Προβηγκίας, μωρός στον όποιον, δέκα χρόνια προητέρα, ο πάτορας ο δικός του, ο συμβολαιογράφος Μπενέν, ύποκλινότανε ως άπαι :

Η κυρία ντε Ναβάιγ εξακολούθησε :

— Σας φανταίε παραξένο που με βλέπετε σ' αυτή την κατάσταση ;... Απ' τον καιρό που παίξαμε μαζί στον πύργο του πατέρα μου, έλλαξα πολλά πράγματα στον κόσμο...

Ο ύπολοχαγός θμηχόθηκε τότε τον καιρό που μικρός έπαζε άνάμεσα στο δένδρο του κήπου του κτήματος τών ντε Καμπαί, με την Πάσου.

Από τότε που κήπου του κτήματος τών ντε Καμπαί, με την Πάσου, έπαιζε πως μεταξύ τούς είχε γεννηθεί ένα αίσθηματάκι και πως είχε έρωτα με την φίλωση στα πεταχτά. Και να τώρα που την ξανάβλεπε, έρωτα από τόσα χρόνια !... Την έβλεπε άλλαγήμνη. Δεν είχαν άσχημα όμως. Ήταν καλοδεμένη, στρομπουλή, με λακκάκια στα μάγουλά της, γελωστή. Με συγκίνησε κίτταζε με τα άμορφα σκορπία μάτια της, το πώς της στόμα, τα άφθονα μαύρα μαλλιά της, που τα στόλιζε μικρή κι' άπαι...

Τα φαντάσις την άνάγκασε μαζί με όλους τούς δικούς της να κίτταζε άλληθια !...

Ο Τζών Στρέσον σάπασε για μια στιγμή, με κίτταζε στο πρόσωπο, που να ή ή έντίμωσή του που είχε κάνει αυτή ή τραγική ιστορία του κι' έπειτα πρόσεξε :

— Εμπρός περτά να σου πω, φίλε μου, ότι ο Ρόμπερτ Γκέρτον πέθανε στην ήλεκτρική καρέκλα, όπως του άξιζε, κι' ότι ο Τζιμ Λάστερ έμωρσε τέλος την άγαπημένη του Πάσου και ζούνε σήμερα κι' οι δυο τους ευτυχισμένοι στο Τεξάς...

ΠΙΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΤΤΡΑΥ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΟΦ

φύγουν από τη Γαλλία, καθώς κι' όλους τούς άλλους ανθρώπους της τάξείς της. Έντομεταξύ αυτός είχε καταταχθεί στο στρατό της Δημοκρατίας και σε λίγα χρόνια έφτασε στο βαθμό του ύπολοχαγού.

— Καταλαβαίνω, της είπε, θα αισθάνεσθε λίγα έναντίον μου, μα δεν φταίω εγώ...

— Δεν τάχω καθόλου μαζί σας, το άπάντησε ή κυρία ντε Ναβάιγ. Θυμάμαι μόνάχα το Γεννάρι του 1790, όταν οι χωρικοί έανάστασαν, έκαψαν τούς μύλους μας και έπετέθησαν έναντίον του πύργου της οικογενείας μας, ο πάτορας σας, ο συμβολαιογράφος, έσωσε τούς τίλους της ιδιοκτησίας μας... Το θυμάμαι μ' έννομοσύνη αυτό...

Πράγματι κίτταζε τον ύπολοχαγό τών Ουσσάρων χωρίς καμιά κάρια. Κι' ήταν ώραιος ο ύπολοχαγός, με τη στολή που φορούσε.

— Κάθεστε στο Λιόβorno, με τη στολή που φορούσε.

— Εκείνη που έδειξε ένα μικρό σπίτι...

— Ναι, εκεί κάτω, σ' εκείνο εκεί το σπίτι μένω, με τα δυο μου παιδιά και το γέρο πατέρα μου. Τους ζω εγώ με τη δουλειά μου και μόνη μου περιποιώμαι το σπίτι...

Ο ύπολοχαγός θαύμαζε το θάρρος, με το όποιον ή άριστοκράτης εκείνη άντιμετώπιζε τον καταγεμίο της τύχης.

— Περάσαμε και χειρότερες μέρες, εξακολούθησε. Όταν ο στρατιγός Άνσελμ με το δημοκρατικό στρατό κυριέψε τη Νίκαια, στα 1792, άναγκάστηκα να φύγωμε άποκει με τα πόδια. Πρωτο φτάσαμε στο Πεδεμόντιο, γυρίζαμε στα βουνά δυο μέρες και δυο νύχτες, μέσα στις βροχές και τα χιόνια. Ύστερα μās έδιωχαν από παντού, από το Φοσσάνο, από τη Γενόβα, από το Άμπολι. Η ζωή τών έξορίστων δεν εινε καθόλου όρδηνη...

Η μητέρα μου, ή μαρκεσία ντε Καμπαί, κι' εγώ, ή κόμηση ντε Ναβάιγ, για να ζήσουμε, μάμαμε τη ρωπική και ξενοροδοήμε. Μα τώρα δεν βρίσκουμε δουλειά...

— Η μητέρα σας, ή κυρία μαρκεσία ντε Καμπαί, εινε μαζί σας ;

— Εινε λίγες μέρες που έφυγε. Έπήγε στο Παρίσι με ψευτικό όνομα για να φροντίση μήπως εινε δυνατόν να επιστρέψουμε. Ίσως τα κατάφερε...

— Κι' ο σύζυγός σας, ο κύριος κόμης ντε Ναβάιγ ;

— Η νέα γυναίκα άναστένανε :

— Ο άνδρας μου δεν σκοπίζεται καθόλου για την οικογένειά του. Βρίσκεται στη Γαλλία και δεν ξεκολλάει απ' την όρεια του ξαδέφφου, τη δούκισσα ντ' Αίγκισσαι, που τα κατάφερε να μ' ή την θίξη ή Έπανάστασι.

Η άπάντησι αυτή έγένισε χαρά τον ύπολοχαγό τών Ουσσάρων. Ρώτησε με τρυφερή στοργή την κόμηση ντε Ναβάιγ :

— Κυρία, μωρ'ό να σας φανώ σε τίποτε χρήσιμος ; Είμαι λοχαγός...

— Εκείνη κίτταζε τα γυάλια του.

— Λοχαγός ; Μα δυο γυάλια έχουν οι λοχαγοί τούτα ;...

— Όχι, μωρές εινε που έβγα λοχαγός και δεν βρήκα άκόμα εύκαιρία να ράψω στο μαγιό τα διάσημα τού νέου βαθμού μου.

Η κυρία ντε Ναβάιγ χίτησε τα χείρα της με χαρά.

— Ω ! ο σάς τα ράψα εγώ άμέσως ! το είπε. Δε θα ήθελα να είμαι μαζί μου στο σπίτι να σας κάνω στη στιγμή λοχαγός...

Ευάφισε τα ρούχα που έλαυνε, τα φορτώθηκε κι' ο ύπολοχαγός την άκολούθησε. Όταν έπληγαν στο σπίτι που έμενε, πήρε βελόνα, κίτταζε και χρυσό σερίφι και έόηψε τρία γυάλια στο πανί του άξιοματικού.

— Τώρα είστε λοχαγός ! ελτε, όταν τελείωσε.

Ο νέος πήρε το χέρι της, που ήταν καμωμένο να κινάη τη βεντάλια και να παίζη την άσπα και που τώρα το είχε σακατέψει ή βελόνα και το είχε παραμορφώσει ή μπουγάδα, τα έφερε στα χείλη του και το φίλησε.

— Εύχαριστώ ! της είπε.

Εμειναν για μερικά στιγμές σιωπηλοί, βυθισμένοι στις τρυφερές άναμνήσεις τους.

— Εξέρετε τι σκέπτομαι, της είπε ο λοχαγός. Το Σύνταγμα μου θα στρατοπεδεύει έδώ, θα μωρόσω άσφαλώς να σάς βρω δουλειά.

— Τι ; Θα με κάνετε καντινιέρα ; τον ρώτησε γελώντας.

— Όχι ! της άπάντησε. Μά έσοιμε άνάγκη από ράπτες. Μας χρειάζονται κανονικές στολές. Στο στρατό του Βοναπάρτη, σε λίγον καιρό μέσα, οι λοχία γίνονται ύπολοχαγοί, οι λοχαγοί συνταγματάρχες, οι συνταγματάρχες στρατηγοί. Μας χρειάζονται κανονικά γυάλια, κανονικές σπαλέττες. Πρέπει να ράβουμε στις σημαίες μας κάθε μέρα και νέα όνόματα, τα όνόματα τών μαχών που νικώμε... Θέλετε να προσάψετε με μισθό ως ράπτες του δου Σύνταγματος τών Ουσσάρων ;

Η κόμηση ντε Ναβάιγ κίτταζε με τα σκορπία μάτια της το νέο, έκανε ένα βήμα και άκούμησε τ' άμορφο κεφάλι της στο στήθος του, στο μέρος της καρδιάς, που εκείνη τη στιγμή χίτησε δυνατότερα, παρά όταν βρισκότανε μωρός στα κανόνια τών άβστριακών.

— Λέχουσι, όραιοι μου λοχαγέ ! άπάντησε.

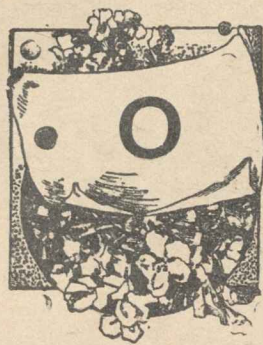
Κι' έτσι ή κόμηση ντε Ναβάιγ, ή έξοριστη άριστοκράτισσα, ή άπόγονος τών μαρκεσιών ντε Καμπαί, έσκαβε στο έξισ στις σημαίες του Βοναπάρτη τα έμβληματα τών άλλεπαλλήλων νικών του...

Κι' έπειτα από λίγο καιρό γίνονταν σύζυγος του λοχαγού Βίκτωρος Μπενέν.

ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΟΦ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

είχε άμέσως. 'Ο Έρωτας, ή εύτυχία, έκαναν τη ζωή του ένα μαγικό παραμύθι.

Μιά μέρα όμως τά βαρέθηκε όλα και κλείστηκε στο σπίτι του. Μιά παράξενη μελαγχολία του βάραινε την καρδιά. 'Η γυναίκες τον στενοχωρούσαν, ή πολυτέλεια τον κούραζε, ή εύτυχία τον άπέλαζε και τόν ίδιο βράδυ σκοτώθηκε ξαφνικά μέσα στο μπάνιο του.

'Ο ύπνρής του περιμένε ν' άκούση τόν συνηθισμένο χτύπημα τού κουδουνιού, για νά τόν πεί, όπως πάντα, ένα βιβλίο, τόν σκυλάκι που τού είχε χαρίσει μιά Γαλιανέτα πριγκίπισσα και τά μυρωδάτα τσιγάρα του. Μά τόν χτύπημα τού κουδουνιού άργούσε κι' ό ύπνρής, άνήσυχος, έσπευξε τήν πόρτα και μπήκε στην κατάσταση σάλλα τού μπάνιου. Τό νερό τού αλαβάστρινου λουτήρα ήταν κατακόκκινο κι' ό Πάωλ Σαρμάν, με μιά τραγική έκφραση στό πρόσωπο, έβγαινε πρός τά πίσω, άκίνητος. 'Ηταν νεκρός! Είχε κόψει τίς φλέβες του, σάν τόν Πετρόνιο...

'Ο παράξενος φίλος μου άρρησε μιά άμορφη γυναίκα και μιά σαγηνευτική φίλη, τή μοιραία Φάννυ Χάρουελ, που πήρε άμέσως τ' αεροπλάνο άπό τόν Δονδινό και πρόφτασε νά τόν διή νά θάβεται με τόν κομψό φράκο του στην άγκαλιά της γής...

'Η δυό γυναίκες τόν έλάτρευαν σάν εϊδωλό. Τίς είδα στη μητρόπολη, μαυροντυμένες, νά κυττάζονται απάνθρωπα σάν έχθρες και έπειτα τίς είδα πάλι νά πηγαίνουν στό νεκροταφείο και νά στολίζουν τόν τάφο του φίλου μου μ' ένα σωρό ύπεροχα λουλουδία.

'Η γυναίκα του, ή γλυκειά Λιλιάνα, παράτησε άμέσως τίς κοσμικές διασκεδάσεις και κλείστηκε σέ μιά πένθιμη και κρύα μοναξιά. Τό κάθε τί μέσα σ' εκείνο τόν τραγικό σπίτι της θυμίζε τόν άγαπημένο της. Είχε πάντα στό νοού της τόν θάνατο κι' όλοι φοβόμαστε πώς δέν θ' άργούσε νά δώση ένα τέλος στη ζωή της. Κάθε φορά που πηγαίνα για νά τήν παρηγορήσω, τήν έβρισκα νά κάθεται στην άκρη τού αλαβάστρινου λουτήρα και με σκυμμένο τόν κεφάλι νά τόν φωνάζει, νά λέη τ' όνομά του, μ' ένα τόσο τραγικό τόνο, που μου ράγιζε τήν καρδιά...

'Από τήν άλλη μεριά πάλι κι' ή Φάννυ Χάρουελ δέν μπορούσε νά ξεχάση τόν ξαφνικό δράμα τού φίλου της. 'Εκλαιγε κι' αυτή ώρες ολόκληρες και κάθε τόσο έλεγε τ' όνομά του, μ' ένα τρελλό και παράφορο πάθος. Πενθούσε όπως κι' ή γυναίκα του κι' είχε άπαρηγόρητη τόν πένθος : τούς χορούς, τίς χορούς, τά θέατρα, τόν νυχτερινό Πικαντίλλο.

Τίποτε πειά δέν περιμένε από τη ζωή. 'Ηταν σκεπασμένη με κορπία κι' άπαρηγόρητη, λάτρεινε σόντα τόν θελκτικό άριστοκράτη, που είχε περιφρονήσει τη ζωή σάν τόν Πετρόνιο...

Μιά μέρα δέν άνθεξε πειά. 'Ο νεκρός τή βασάνιζε σάν εφιάλτης, και για νά λυτρωθή από αυτό τόν άδιάκοπο μαρτύριο, φύτεψε μιά σφαίρα στην καρδιά της, σφίγγοντας με τ' άλλο χέρι άπάνω στό στήθος της τά έρωτικά γράμματα τού φίλου της. Βρισκόταν σ' ένα έξοχικό ξενοδοχείο, κοντά στό Μπαρόνις, μέσα στό δωμάτιο, που της θυμίζε τίς άμορφες μέρες τού έρωτά τους. Μά δέν πέθανε... 'Η σφαίρα λοξοδρόμησε κι' ή τραγική Φάννυ Χάρουελ σιγά-σιγά γύρισε πάλι στη ζωή.

'Απ' τίς έφημερίδες, που χάλασαν τόν κόσμο εκείνο τόν καιρό, ή Λιλιάνα έμαθε τήν άποικία της άσπονδης έχθρας της. Στην άοχή δέν μπορούσε νά τόν πιστέψη, δέν ήθελε νά τόν πιστέψη : 'Ο μεγάλος

Έρωτας είνε τόν πιο τραγικό, μά και τόν πιο άνόητο αίσθημα της ζωής μας. Δέν άξίζει τόν κόπο νά κλαίη κανείς και νά τυραννιέται για ένα τέτοιο αίσθημα. 'Η ζωή τότε μοιάζει μ' ένα σκληρό μαρτύριο, που μās φέρνει γρήγορα στόν τάφο. Κι' αλήθεια, τόν δράμα τού φίλου μου Πάωλ Σαρμάν δείχνει ακόμα μιά φορά πόσο είνε άδελφωμένος ό Έρωτας με τόν θάνατο.

'Ο Πάωλ Σαρμάν, που πέθανε δώ και δυό χρόνια, ήταν ένας από τούς πιο θελκτικούς Παρισινούς άριστοκράτες. Ποτέ του δέν παροτρύνθηκε για τίποτα. 'Η γυναίκες τόν έλάτρευαν, ή τύχη τού χαμογελοφούς, τά πλούτη του ήταν άνεξάντλητα. 'Ο, τι επιθυμούσε, δέν ήθελε νά τόν πιστέψη : 'Ο μεγάλος

Έρωτας είνε τόν πιο τραγικό, μά και τόν πιο άνόητο αίσθημα της ζωής μας. Δέν άξίζει τόν κόπο νά κλαίη κανείς και νά τυραννιέται για ένα τέτοιο αίσθημα. 'Η ζωή τότε μοιάζει μ' ένα σκληρό μαρτύριο, που μās φέρνει γρήγορα στόν τάφο. Κι' αλήθεια, τόν δράμα τού φίλου μου Πάωλ Σαρμάν δείχνει ακόμα μιά φορά πόσο είνε άδελφωμένος ό Έρωτας με τόν θάνατο.

'Ο ύπνρής του περιμένε ν' άκούση τόν συνηθισμένο χτύπημα τού κουδουνιού, για νά τόν πεί, όπως πάντα, ένα βιβλίο, τόν σκυλάκι που τού είχε χαρίσει μιά Γαλιανέτα πριγκίπισσα και τά μυρωδάτα τσιγάρα του. Μά τόν χτύπημα τού κουδουνιού άργούσε κι' ό ύπνρής, άνήσυχος, έσπευξε τήν πόρτα και μπήκε στην κατάσταση σάλλα τού μπάνιου. Τό νερό τού αλαβάστρινου λουτήρα ήταν κατακόκκινο κι' ό Πάωλ Σαρμάν, με μιά τραγική έκφραση στό πρόσωπο, έβγαινε πρός τά πίσω, άκίνητος. 'Ηταν νεκρός! Είχε κόψει τίς φλέβες του, σάν τόν Πετρόνιο...

'Ο παράξενος φίλος μου άρρησε μιά άμορφη γυναίκα και μιά σαγηνευτική φίλη, τή μοιραία Φάννυ Χάρουελ, που πήρε άμέσως τ' αεροπλάνο άπό τόν Δονδινό και πρόφτασε νά τόν διή νά θάβεται με τόν κομψό φράκο του στην άγκαλιά της γής...

'Η δυό γυναίκες τόν έλάτρευαν σάν εϊδωλό. Τίς είδα στη μητρόπολη, μαυροντυμένες, νά κυττάζονται απάνθρωπα σάν έχθρες και έπειτα τίς είδα πάλι νά πηγαίνουν στό νεκροταφείο και νά στολίζουν τόν τάφο του φίλου μου μ' ένα σωρό ύπεροχα λουλουδία.

'Η γυναίκα του, ή γλυκειά Λιλιάνα, παράτησε άμέσως τίς κοσμικές διασκεδάσεις και κλείστηκε σέ μιά πένθιμη και κρύα μοναξιά. Τό κάθε τί μέσα σ' εκείνο τόν τραγικό σπίτι της θυμίζε τόν άγαπημένο της. Είχε πάντα στό νοού της τόν θάνατο κι' όλοι φοβόμαστε πώς δέν θ' άργούσε νά δώση ένα τέλος στη ζωή της. Κάθε φορά που πηγαίνα για νά τήν παρηγορήσω, τήν έβρισκα νά κάθεται στην άκρη τού αλαβάστρινου λουτήρα και με σκυμμένο τόν κεφάλι νά τόν φωνάζει, νά λέη τ' όνομά του, μ' ένα τόσο τραγικό τόνο, που μου ράγιζε τήν καρδιά...

'Από τήν άλλη μεριά πάλι κι' ή Φάννυ Χάρουελ δέν μπορούσε νά ξεχάση τόν ξαφνικό δράμα τού φίλου της. 'Εκλαιγε κι' αυτή ώρες ολόκληρες και κάθε τόσο έλεγε τ' όνομά του, μ' ένα τρελλό και παράφορο πάθος. Πενθούσε όπως κι' ή γυναίκα του κι' είχε άπαρηγόρητη τόν πένθος : τούς χορούς, τίς χορούς, τά θέατρα, τόν νυχτερινό Πικαντίλλο.

Τίποτε πειά δέν περιμένε από τη ζωή. 'Ηταν σκεπασμένη με κορπία κι' άπαρηγόρητη, λάτρεινε σόντα τόν θελκτικό άριστοκράτη, που είχε περιφρονήσει τη ζωή σάν τόν Πετρόνιο...

Μιά μέρα δέν άνθεξε πειά. 'Ο νεκρός τή βασάνιζε σάν εφιάλτης, και για νά λυτρωθή από αυτό τόν άδιάκοπο μαρτύριο, φύτεψε μιά σφαίρα στην καρδιά της, σφίγγοντας με τ' άλλο χέρι άπάνω στό στήθος της τά έρωτικά γράμματα τού φίλου της. Βρισκόταν σ' ένα έξοχικό ξενοδοχείο, κοντά στό Μπαρόνις, μέσα στό δωμάτιο, που της θυμίζε τίς άμορφες μέρες τού έρωτά τους. Μά δέν πέθανε... 'Η σφαίρα λοξοδρόμησε κι' ή τραγική Φάννυ Χάρουελ σιγά-σιγά γύρισε πάλι στη ζωή.

'Απ' τίς έφημερίδες, που χάλασαν τόν κόσμο εκείνο τόν καιρό, ή Λιλιάνα έμαθε τήν άποικία της άσπονδης έχθρας της. Στην άοχή δέν μπορούσε νά τόν πιστέψη, δέν ήθελε νά τόν πιστέψη : 'Ο μεγάλος

Έρωτας είνε τόν πιο τραγικό, μά και τόν πιο άνόητο αίσθημα της ζωής μας. Δέν άξίζει τόν κόπο νά κλαίη κανείς και νά τυραννιέται για ένα τέτοιο αίσθημα. 'Η ζωή τότε μοιάζει μ' ένα σκληρό μαρτύριο, που μās φέρνει γρήγορα στόν τάφο. Κι' αλήθεια, τόν δράμα τού φίλου μου Πάωλ Σαρμάν δείχνει ακόμα μιά φορά πόσο είνε άδελφωμένος ό Έρωτας με τόν θάνατο.

'Ο ύπνρής του περιμένε ν' άκούση τόν συνηθισμένο χτύπημα τού κουδουνιού, για νά τόν πεί, όπως πάντα, ένα βιβλίο, τόν σκυλάκι που τού είχε χαρίσει μιά Γαλιανέτα πριγκίπισσα και τά μυρωδάτα τσιγάρα του. Μά τόν χτύπημα τού κουδουνιού άργούσε κι' ό ύπνρής, άνήσυχος, έσπευξε τήν πόρτα και μπήκε στην κατάσταση σάλλα τού μπάνιου. Τό νερό τού αλαβάστρινου λουτήρα ήταν κατακόκκινο κι' ό Πάωλ Σαρμάν, με μιά τραγική έκφραση στό πρόσωπο, έβγαινε πρός τά πίσω, άκίνητος. 'Ηταν νεκρός! Είχε κόψει τίς φλέβες του, σάν τόν Πετρόνιο...

'Ο παράξενος φίλος μου άρρησε μιά άμορφη γυναίκα και μιά σαγηνευτική φίλη, τή μοιραία Φάννυ Χάρουελ, που πήρε άμέσως τ' αεροπλάνο άπό τόν Δονδινό και πρόφτασε νά τόν διή νά θάβεται με τόν κομψό φράκο του στην άγκαλιά της γής...

'Η δυό γυναίκες τόν έλάτρευαν σάν εϊδωλό. Τίς είδα στη μητρόπολη, μαυροντυμένες, νά κυττάζονται απάνθρωπα σάν έχθρες και έπειτα τίς είδα πάλι νά πηγαίνουν στό νεκροταφείο και νά στολίζουν τόν τάφο του φίλου μου μ' ένα σωρό ύπεροχα λουλουδία.

'Η γυναίκα του, ή γλυκειά Λιλιάνα, παράτησε άμέσως τίς κοσμικές διασκεδάσεις και κλείστηκε σέ μιά πένθιμη και κρύα μοναξιά. Τό κάθε τί μέσα σ' εκείνο τόν τραγικό σπίτι της θυμίζε τόν άγαπημένο της. Είχε πάντα στό νοού της τόν θάνατο κι' όλοι φοβόμαστε πώς δέν θ' άργούσε νά δώση ένα τέλος στη ζωή της. Κάθε φορά που πηγαίνα για νά τήν παρηγορήσω, τήν έβρισκα νά κάθεται στην άκρη τού αλαβάστρινου λουτήρα και με σκυμμένο τόν κεφάλι νά τόν φωνάζει, νά λέη τ' όνομά του, μ' ένα τόσο τραγικό τόνο, που μου ράγιζε τήν καρδιά...

'Ο παράξενος φίλος μου άρρησε μιά άμορφη γυναίκα και μιά σαγηνευτική φίλη, τή μοιραία Φάννυ Χάρουελ, που πήρε άμέσως τ' αεροπλάνο άπό τόν Δονδινό και πρόφτασε νά τόν διή νά θάβεται με τόν κομψό φράκο του στην άγκαλιά της γής...

'Η δυό γυναίκες τόν έλάτρευαν σάν εϊδωλό. Τίς είδα στη μητρόπολη, μαυροντυμένες, νά κυττάζονται απάνθρωπα σάν έχθρες και έπειτα τίς είδα πάλι νά πηγαίνουν στό νεκροταφείο και νά στολίζουν τόν τάφο του φίλου μου μ' ένα σωρό ύπεροχα λουλουδία.

'Η γυναίκα του, ή γλυκειά Λιλιάνα, παράτησε άμέσως τίς κοσμικές διασκεδάσεις και κλείστηκε σέ μιά πένθιμη και κρύα μοναξιά. Τό κάθε τί μέσα σ' εκείνο τόν τραγικό σπίτι της θυμίζε τόν άγαπημένο της. Είχε πάντα στό νοού της τόν θάνατο κι' όλοι φοβόμαστε πώς δέν θ' άργούσε νά δώση ένα τέλος στη ζωή της. Κάθε φορά που πηγαίνα για νά τήν παρηγορήσω, τήν έβρισκα νά κάθεται στην άκρη τού αλαβάστρινου λουτήρα και με σκυμμένο τόν κεφάλι νά τόν φωνάζει, νά λέη τ' όνομά του, μ' ένα τόσο τραγικό τόνο, που μου ράγιζε τήν καρδιά...

'Από τήν άλλη μεριά πάλι κι' ή Φάννυ Χάρουελ δέν μπορούσε νά ξεχάση τόν ξαφνικό δράμα τού φίλου της. 'Εκλαιγε κι' αυτή ώρες ολόκληρες και κάθε τόσο έλεγε τ' όνομά του, μ' ένα τρελλό και παράφορο πάθος. Πενθούσε όπως κι' ή γυναίκα του κι' είχε άπαρηγόρητη τόν πένθος : τούς χορούς, τίς χορούς, τά θέατρα, τόν νυχτερινό Πικαντίλλο.

Τίποτε πειά δέν περιμένε από τη ζωή. 'Ηταν σκεπασμένη με κορπία κι' άπαρηγόρητη, λάτρεινε σόντα τόν θελκτικό άριστοκράτη, που είχε περιφρονήσει τη ζωή σάν τόν Πετρόνιο...

Μιά μέρα δέν άνθεξε πειά. 'Ο νεκρός τή βασάνιζε σάν εφιάλτης, και για νά λυτρωθή από αυτό τόν άδιάκοπο μαρτύριο, φύτεψε μιά σφαίρα στην καρδιά της, σφίγγοντας με τ' άλλο χέρι άπάνω στό στήθος της τά έρωτικά γράμματα τού φίλου της. Βρισκόταν σ' ένα έξοχικό ξενοδοχείο, κοντά στό Μπαρόνις, μέσα στό δωμάτιο, που της θυμίζε τίς άμορφες μέρες τού έρωτά τους. Μά δέν πέθανε... 'Η σφαίρα λοξοδρόμησε κι' ή τραγική Φάννυ Χάρουελ σιγά-σιγά γύρισε πάλι στη ζωή.

'Απ' τίς έφημερίδες, που χάλασαν τόν κόσμο εκείνο τόν καιρό, ή Λιλιάνα έμαθε τήν άποικία της άσπονδης έχθρας της. Στην άοχή δέν μπορούσε νά τόν πιστέψη, δέν ήθελε νά τόν πιστέψη : 'Ο μεγάλος

Τήν εύρισκα νά κάθεται στην άκρη τού αλαβάστρινου λουτήρος...

ΤΟΥ ΖΑΝ-ΛΟΥΪ ΒΩΝΤΟΥΑΓΙΕ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

[Η μένη αθθεντική βιογραφία τού γενναίου Έλληνος πριγκίπης]

ΟΤΕ ό Μουρούζης, βλέποντας τόν Ιπποτικό και τήν παλληκαριά τού Κρητικού, άναγκάστηκε νά ζητήσει συγγνώμη για τήν συμπεριφορά του και νά επάρη πίσω τά λόγια του. Καί μονάχα τότε ό Κρητικός δέχτηκε τόν πιστόλη, που τού χάρισε ό Μουρούζης.

'Από τότε γίνθηκαν φίλοι ό Μουρούζης κι' ό λεβέντης Κρητικός. Μά και γενικά ό πρίγκιψ άγαπούσε κι' έκανε παρέα τούς Κρητικούς έπαναστάτες. Καί μάλιστα δέν δημιουργούσε πειά έπεισόδια μαζί τους, μάλιστα ό Μουρούζης κατάλαβε καλά τόν χαρακτήρα τους.

Στην Κρητική επανάσταση τού 1897 ό Μουρούζης γνωρίστηκε καλά με τόν Κώστα τόν Μάνο, τόν έξαιρετικό εκείνο τύπο παλληκαριού και ποιητή, που πολέμησε στην Κρήτη και στόν πόλεμο τού 1912 και ασπασήκε στό Λαγκάδα, σέ μιά πτώση αεροπλάνου...

'Ο Κώστας Μάνος ήταν από τούς τύπους που άγαπούσε κι' εθάρμαιε ή Μουρούζης. Παλληκαριό σπάνιο και άνθρωπος γερός θελήσεως. 'Ο χαριτωμένος τού Μάνου μάλιστα φαίνεται καθαρά στό σύντομο αυτό ποίημά του, στό οποίο φανερώνει τή δύναμη της ψυχής και τής παλληκαριάς στη ζωή :

«Όποιος δέν είδε τ' όνειρό του
ζωντανέμο και τρανό,
μ' όρμη και χάρη άπ' τόν πλευρό του
νά ξεπεράσθι στόν ούρανο,
απός στόν κόσμο δέν άξίζει
αυτίπια, δειλά, νά ζή.
'Όποιος τήν τύχη του όρίζει
βαστεί τα ήνια όλα μαζί».

Μ' έναν τέτοιο άνθρωπο, σάν τόν Κώστα Μάνο, ήταν φυσικό ό Μουρούζης νά συνδεθή μαζί μάλιστα τόν γνώρισε. 'Ετσι στην Κρήτη, ό δειλόντης έπαναστάτης γίνεταν άδελφός φίλος. Μά ό Μάνος ήταν και άγαπητός άντρας σ' όλους τούς έπαναστάτες για τήν παλληκαριά του και για τήν καλωσύνη του. 'Ετσι και ό Μουρούζης και ό Μάνος συνδέθηκαν με όλους τούς Κρητικούς έπαναστάτες με δεσμούς φιλίας, άγάπης και εκτίμησης. Καί συχνά ό δυό φίλοι, μαζί με τούς έπαναστάτες, έκαναν παρέα και γλεντούσαν.

'Ενα βράδυ όμως συνέβη με τόν Μουρούζη κι' ένα πολύ παράξενο έπεισόδιο.

Τά γεγονότα της επανάστασης είχαν φέρει τόν Κώστα Μάνο σ' άλλο σημείο της Κρήτης κι' ό Μουρούζης είχε τή δόξα του αλλού. Μά ένα βράδυ, που ό Μουρούζης είχε και άρκετο Κρητικό κρασί, έξαλλιστος και μένος τόσο, που ένόμιζαν ότι ό Μάνος... ήταν εκεί λίγη ώρα πριν και μάλιστα ότι τόν είχε προσβάλει!

—Κομπάρε, ό Μάνος με πείραξε! Είπε ό πρίγκιψ σ' έναν Κρητικό όπλαρχηγό, που έκανε μαζί του κρασί.

—Μά ό Μάνος λείπει, καπετάνιε, τού άπάντησε εκείνος.

—Λείπει ;

—Ναι. 'Εχει πάει μακριά.

—Πού μακριά ;

—Ναι. Βοσκοιται τώρα στό Σφακιά.

—Πρέπει όμως νά έξηγηθώ μαζί του, είπε ό Μουρούζης. Τό πράγμα

είναι τυραννικός σ' όλη της τη ζωή.

Βγήκα τού μεσάνυχτα μωμεθυμένος από τόν «Τζόκευ» και τράβηξα για τόν σπίτι μου. 'Η τραγωδία της Λιλιάνας με είχε άρρωστήσει. Κι' έτσι, δίχως νά ξέρω γιατί, ήθελα νά κλάψω, ίσως για τά τόσο άμορφα γεγονότα της ζωής, που περνούν και χάνονται, δίχως νά μπορούν νά τήν χαρούν ό τραγικοί έρωτευμένοι...

'Ο όντος μου ήταν γεμάτος εφιάλτες. Κάθε τόσο ξυπνούσα, βλέποντας μπροστά μου τόν φάντασμα τού φίλου μου άνάμεσα στη Φάννυ Χάρουελ και στη Λιλιάνα. Τέλος βυθίστηκα σέ μιά νάρκη βαθιά σάν τόν θάνατο...

Τό μεσημέρι, όταν ξύπνησα κι' άνοιξα τήν έφημερίδα, είδα τή φωτογραφία της Λιλιάνας. Είχε πνιγεί στό Σηκουάνα!... 'Η τραγική γυναίκα τού Πάωλ Σαρμάν είχε έκδικηθεί τή Φάννυ Χάρουελ... Αυτή άγαπούσε τώρα πολύ τόν θελκτικό άριστοκράτη, που είχε βαρεθεί μιά μέρα και τίς δυό τους κι' είχε κόψει τίς φλέβες του μέσα στό μπάνιο, σάν τόν Πετρόνιο...

ΤΟΥ Κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

δέν παίρνει άναβολή. Κάθε προσβολή θέλει ικανοποίηση.

—Μά τέτοια όρε ; είπε ό όπλαρχηγός.

—Τί θά πη ή όρα ; Νά πεταχτούμε μιά στιγμή ως τά Σφακιά νά έξηγηθούμε.

'Ο όπλαρχηγός εκύτταξε τόν Μουρούζη περίεργα και μουρμούρισε :

—Θαράδ πώς κουζουλάθηκε ό έρμος ό πρίγκιψ απόψε...

'Ο Μουρούζης όμως δέν άλλαξε γνώμη.

—Πρέπει, έπέμεινε, άμέσως τώρα νά πάμε στό Σφακιά νά συναντηθούμε με τόν Μάνο και νά έξηγηθούμε. Θάρρης μαζί μου, κομπάρε ;

—Ναι, πάμε, είπε ό όπλαρχηγός, για νά γλυτώσει από χειρότερη φασαρία.

Τά Σφακιά ήταν μακριά από εκεί, δέκα ώρες τολάχιστον με τά πόδια. 'Αλλά έξεκίνησαν...

'Ο Μουρούζης και ό όπλαρχηγός εδάδιζαν με γοργό βήμα μέσα στη νύχτα. 'Επερπατούσαν, έπερπατούσαν ύπομονετικά... Στό μεταξυ όμως έημέρωσε και τόν άεραό της αμής άρχισε νά δροσίζει και νά ξεαλλίζει τόν Μουρούζη. Σιγά-σιγά τόν μεθύσι τού έβγυγε. Συνήλιε και τά λησμονίες δια...

Καί ξαφνικά, σέ μιά στιγμή, ρώτησε τόν Κρητικό όπλαρχηγό :

—Πού πάμε, κομπάρε ;

—Νά βρούμε τόν Μάνο, νά έξηγηθώ για τήν προσβολή.

—Πουά προσβολή, καλέ ;

—Μά έλόγου σου, καπετάνιε, είπες πώς σέ προσβάλει ό Μάνος.

'Ο Μουρούζης τότε άρχισε νά γελάει...

—Όταν μεθάω, είπε, μίν άκοις τί λέω...

Είπε λόγια και καμώματα τού μεθυσιού. Τό πρωί τά ξεχνάω όλα...

—Και με τόν καπετάν-Μάνο δέν έχεις πράγμα ; ρώτησε ό όπλαρχηγός.

—Όχι. Τίποτε. Είμαστε ό καλύτεροι φίλοι...

—Όστε αυτό είνε τόν συνήθιο σου, καπετάνιε, όταν πίνεις ;

—Αυτό είνε, κομπάρε.

—Πές μου τόν λοιπόν έταό νά κατέχω ίντα νά κάνω, εφάρναξε ό Κρητικός εύχαριστημένος.

Και ό Μουρούζης με τόν όπλαρχηγό γύρισαν πίσω κοντά τόν μεσημέρι!...

'Όταν τόν Μάρτη τού 1897 εκηρύχθη ό 'Ελληνοτουρκικός πόλεμος, ό Μουρούζης έφυγε άπ' τήν Κρήτη κι' έγύρισε στην Αθήνα, για νά λάβη μέρος στόν πόλεμο.

'Επειδή δέ είχε συγγενείς τούς Μανουήλ και όσους και σχετίετο και με τόν παλάτι, κατόρθωσε, χωρίς πολλές διαπραγματεύσεις και ιδιογοργίες, νά καταταχθή στόν 'Ελληνικό στρατό με τόν βαθμό τού ύπαρχου και μαζί με τόν Ιππικό νά τράβηξη για τά σινορά.

Καί στόν πόλεμο τού 1897, άν και ό πόλεμος αυτός ήταν άτυχος και άδικος, πολλό λίγο, ό Μουρούζης έδειξε τήν ανδρεία του. Μερικές επελάσεις τού Ιππικού μας έναντιόν τών Τούρκων, στις οποίες έλαβε μέρος, ό Μουρούζης, έμειναν ιστορικές. Τότε δέν υπήρχαν τάχως και τ' άλλα σημερινά πολεμικά μέσα και τόν Ιππικό έπαιξε σπουδαίο ρόλο στις μάχες. Γι' αυτό κι' ένας ύπαρχος με καρδιά και με τρελή τόλη ήταν κάτι σπουδαίο. 'Ετσι διεκρίθη και τότε ό Μουρούζης.

Μά ό πόλεμος έτελειωσε γρήγορα, όπως έόρουμε, άφού έφερε τούς Τούρκους ως τήν Τραπεζα, δηλαδή έξω από τή Λαμία...

'Ο Μουρούζης λυπήθηκε σέ άπάνταστο σημείο για τήν καταστροφή έκείνη και είχε σκεφθή νά φύγη από τόν στρατό μας.

'Αφού δέν μπορούσαμε νά κάνουμε τίποτε, έλεγε, καλύτερα νάθουν όλοι στό στρατό μας...

'Ηταν άπογοητευμένος...

Κατόπιν όμως, άφού τού μίλησαν σχετικά ό συγγενείς του και ή υπέτα του, έπεισθή νά μείνει στανόμνη από τόν 'Ελληνικό στρατό. 'Εμειν λοιπόν και διατήρησε ως αξιωματικός τού Ιππικού τέσσερα περίπου χρόνια.

Κατά τόν διάστημα αυτό ό Μουρούζης έγινε ένας από τούς πιο λαοφιλείς τύπους της τότε Αθήνας. 'Ολη ή νεολαία, που ήταν σ' όλη της τη δόξα από τόν 1897 ως τόν 1900, τόν έβλεπανε και έθεωρούσε τιμή της νά τόν έχει στην παρέα της. Καί ό Μουρούζης με χαρά έκανε παρέα με κάθε νέον, φθάνει αυτός ό νέος νά είχε ευγενικά αίσθηματα. 'Εστιάνατο τούς δειλούς, και προσάνασεν όταν αυτοί ένύγαν νάνα και από καλά σπίτια ή πλούσιους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΙΝΑΣ ΠΑΤΤΙ

Η 'Αδελίνα «πριμαντόνα» σε ηλικία τριών χρόνων! Η ιδιοτροπία της μικρής αιδού. Ένα «κρυφτούλι» με την περίφημη συνάδελφό της Μαριέττα 'Αλμπόνι. Η πρώτη εμφάνισή της με την κούκλα της στην άγκαλιά. Ένα ανέκδοτο για το έρωτά της 'Αδελίνας. Η ψυχραιμία της μπροστά σ' έναν πελώριο και φαρμακερό σκερπιό των Τρεπικών, κλπ. κλπ.

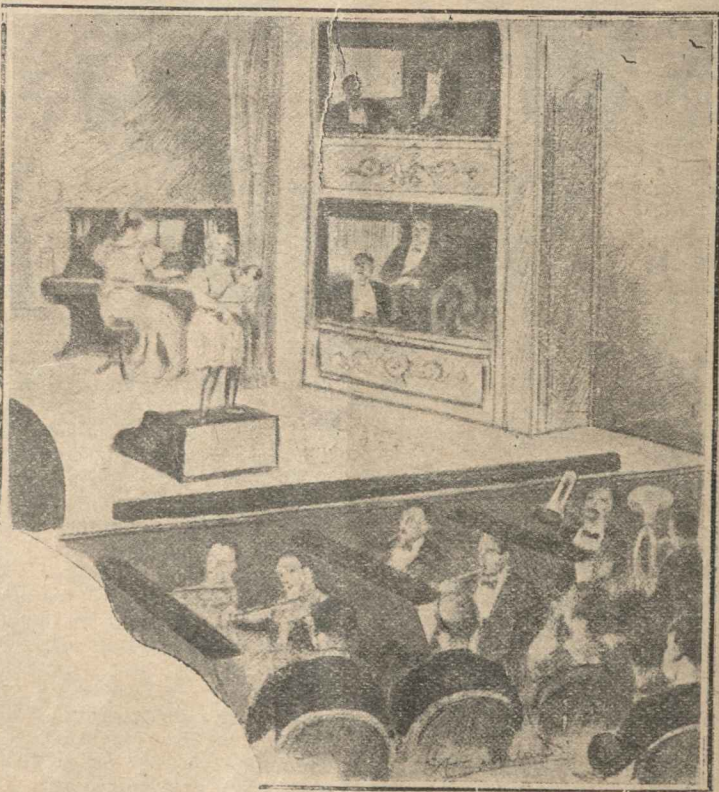
Ζωή της 'Αδελίνας Πάττι, της μεγαλύτερης αιδού του περασμένου αιώνα, μοιάζει με την παραμυθένια ζωή ενός μαγικού αηδονιού. Καμιά άλλη καλλιτέχνης του παλιού καιρού δεν θαυμάστηκε και δεν χειροκροτήθηκε απ' όλο τον κόσμο με τόσο ξεχωριστό ενθουσιασμό, όσο από τα πρώτα παιδικά χρόνια της η εκπληκτική 'Αδελίνα. Φαντασθήτε μόνο, ότι σε ηλικία τριών χρόνων ήταν «πριμαντόνα»!...

Η 'Αδελίνα Πάττι γεννήθηκε στις 19 Φεβρουαρίου του 1843 στη Μαδρίτη. Μά δεν ήταν Ισπανίδα. Ο πατέρας της, ο τενόρος Σαλβατόρε Πάττι, ήταν Ιταλός κι η μητέρα της, η όμορφη Κατερίνα Κιέζα, ήταν από τη Ρώμη. Τι συμπαθητική και τι αξεχάστη μορφή μητέρας αυτή η Κατερίνα Κιέζα! Πρώτη απ' όλους ανακάλυψε το εξαιρετικό, το θείο χάρισμα της φωνής που είχε η κόρη της κι άφοσιώθηκε με μια αφάνταστη λατρεία στην ανάπτυξή του, θυσιάζοντας διάφορα τη δική της σταδιοδρομία.

—Η 'Αδελίνα μου τά πήρε όλα! συνήθιζε να λέει χαμογελώντας στους στενούς φίλους της. Η 'Αδελίνα άρχισε να τραγουδάει σε ηλικία τριών χρόνων. Ύστερα από τέσσερα χρόνια μπορούσε να «εκτελέσει» όλες τις μεγάλες άριες από τις όπερες Ελκίρ του έρωτος, από τον «Δόν Πασκουάλε», ως τους «Πουριτανούς», με μια τέτοια ακρίβεια στον τόνο, καθώς και με μια τέτοια ευκολία στις μεταπτώσεις της φωνής, που άφησε κατάπληκτο το ακροατήριό της. Η οικογένειά της σ' αυτό το μεταξύ, μετανάστευσε στη Νέα Υόρκη, όπου η Πάττι είχε μια προσφορά για ένα υπέροχο συμβόλαιο από τον Ιμπρεσάριο Στράκοτς. Ο Στράκοτς ήταν γαμπρός του τενόρου Πάττι, γιατί είχε παντρευτεί την πρώτη κόρη του 'Αμέλια και δεν ήταν μόνο Ιμπρεσάριος, μα και μουσικός με μεγάλη πείρα στα ζητήματα της φωνής και του τραγουδιού. Αυτός λοιπόν είχε αναλάβει τη μουσική μόρφωση της κουνιάδουλας του κι αυτός φρόντιζε να κάνει γνωστό σ' όλο τον κόσμο το θαύμα της φωνής της.

Εκείνη την εποχή, τραγουδούσε στη Νέα Υόρκη η περίφημη Μαριέττα 'Αλμπόνι, που μοιραζόταν με την επίσης περίφημη Λίντι, τις δόξες του μελοδράματος στο Νέο Κόσμο. Η 'Αλμπόνι, λοιπόν, θέλησε μια μέρα, από περιέργεια, να γνωρίσει τη μικροσκοπική συνάδελφό της και παρακάλεσε τον Στράκοτς να την κάνει να τραγουδήσει μπροστά της. Η 'Αδελίνα ήταν ένα χαριτωμένο, ζωηρό και γελαστό κορίτσι, μα όπως όλα τα αξιολάτρευτα παιδιά, είχε κι αυτή τις ιδιοτροπίες της. Όταν λοιπόν της είπαν, ότι η όμορφη εκείνη κυρία που ήταν στολισμένη με πολυτελείς φιομές και μ' ένα σωρό διαμαντικά, είχε πάει στο σπίτι τους για ν' ακούσει τη φωνή της, η 'Αδελίνα δεν είπε ούτε ναί, ούτε όχι, μονάχα μ' ένα δειλό και ντροπαλό ύφος εξέφρασε την επιθυμία να παίξει λιγάκι «κρυφτούλι» με την όμορφη Μαριέττα 'Αλμπόνι!

Η μεγάλη αιδός, όταν άκουσε την επιθυμία της μικρούλας 'Αδελίνας, ξεκαρδίστηκε από τα γέλια και δέχτηκε πρόθυμα να παίξει μαζί της σαν μικρό κορίτσι. Η 'Αλμπόνι όμως ήταν πανύψηλη κι είχε αγάλματ' όμορφο σώμα. Μπορείτε,

Η 'Αδελίνα Πάττι παρουσιάστηκε στο κοινό με την κούκλα της στην άγκαλιά της...

λοιπόν, να φαντασθήτε πόσο κομική ήταν μια τέτοια σκηνή. Η 'Αδελίνα κι η «όμορφη κυρία» άρχισαν να κυνηγιούνται από δωμάτιο σε δωμάτιο, να κάνουν άνω-κάτω το σπίτι και να διασκεδάζουν όλο τον κόσμο. Σιγά-σιγά όμως, τόσο η 'Αλμπόνι, όσο κι ο Στράκοτς, καταλάβαιναν, ότι το «κρυφτούλι» από που κρατούσε κάπως υπερβολικά, δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά μια πρόφασι της πονηρής 'Αδελίνας για να μη τραγουδήσει. Μά η 'Αλμπόνι τότε τί έκανε; Περίμενε μια στιγμή να κρυφτεί η 'Αδελίνα κάτω από ένα κρεβάτι κι έπειτα πήγε και σπρώχνε μπροστά και της είπε, ότι δεν θα την άφηνε να βγει πεισ από εκεί κάτω, αν δεν της έδινε την υπόσχεση, ότι θα της τραγουδούσε αμέσως. Η 'Αδελίνα δώστοσε δεν της έδωσε καμιά απάντηση. «Όλοι τους, ο μπαμπάς, η μαμά, ο μαέστρος, ήταν ζαλισμένοι καταγής, γύρω από το κρεβάτι και προσπαθούσαν να την πείσουν:

—'Αδελίνα, έλα να τραγουδήσεις...

—'Αδελίνα, δεν ντρέπεσαι να δείχνεις ότι είσαι τόσο κακή στην κυρία;

—'Αδελίνα, άποψε, για τιμωρία σου, δεν θα φας φρούτο στο τραπέζι!...

Μά η μικρούλα αιδός εξακολουθούσε να μένει κρυμμένη κάτω από το κρεβάτι και να μη δίνει καμιά απάντηση. Κι έπειτα, όταν ύστερα από λίγη ώρα άρχισαν όλοι να υπομονεύουν και να λύνουν την πολιορκία, ακούστηκε μια νότα, μια καθαρή, κρυστάλλινη, αιδερικά νότα κάτω από το κρεβάτι. Ήταν η πρώτη νότα μιας περίφημης ρομαντίας... Η 'Αδελίνα έπαιλμένη στο πάτωμα είχε άρχισει να τραγουδάει με τη μαγική φωνή της και τελειωσε όλο το κομμάτι δίχως να κάνει κανένα λάθος. Αυτό το υπερφυσικό κορίτσι ήταν τότε έξι μηνών χρόνων!

Η 'Αδελίνα διατήρησε σ' όλη της τη ζωή αυτές τις χαρακτηριστικές ιδιοτροπίες της κι αυτή την παιδική γοητεία της. Όταν έκανε την εμφάνισή της για πρώτη φορά μπροστά στο κοινό, κατά το 1851 στη Βοστώνη, μ' ένα μεγάλο κονσέρτο στο παλαιότερο θέατρο της πόλεως, ένθουσιασε σ' αφάνταστο βαθμό τους 'Αμερικανούς ακροατές της με μια χαρακτηριστική ιδιοτροπία της. Η αίθουσα ήταν γεμάτη κι η όρχηστρα έκτελεσε την «ούβερτυρ» όταν, τη στιγμή ακριβώς που έπρόκειτο να βγει στη σκηνή η μικρούλα 'Αδελίνα, θεώρησε απαραίτητο να πάρει μαζί της και την κούκλα της! «Όλα τα παρακάλα» κι η φοβέρας των δεικνών της δεν τέληξαν σε κανένα αποτέλεσμα! Η 'Αδελίνα τους δήλωσε καθαρά, ότι δίχως την κούκλα της δεν θα έθγαινε να τραγουδήσει. Έκείνοι τότε είδαν ότι έπρεπε να υποχωρήσουν και την άφησαν να κάνει ότι θέλει. Η μικρούλα «θεντέττα» λοιπόν, που ήταν τότε δέκα χρόνων, παρουσιάστηκε για πρώτη φορά μπροστά στο κοινό της δόξαρι και με την κούκλα στην άγκαλιά της τραγουδούσε με μια καταπληκτική ευκολία τις πιο δύσκολες άριες του Ροσσίνι και του Μπελίνι. Περιττό εινε τώρα να περιγράψω κανείς τη συγκίνηση και τον ξεχωριστό ενθουσιασμό των 'Αμερικανών ακροατών της...

Από εκείνη τη μέρα, η 'Αδελίνα άρχισε να λαβαίνει άνω-κάτω τις προτάσεις απ' όλες τις Πολιτείες της 'Αμερικής. Όλες οι μεγαλοπώλες της ζητούσαν κι όλα τα θέατρα της προσέφεραν ήγεμονικές αμοιβές για κονσέρτα. Τον ίδιο χρόνο λοιπόν, η μικρούλα αιδός άρχισε μια μεγάλη «τουρνέ» στο Νέο Κόσμο που έμεινε ιστορική από χρονικά του μελοδράματος.

Πριν κλείσει τα δεκατρία χρόνια, η 'Αδελίνα Πάττι είχε παίσει 300 κονσέρτα! Έκείνο το ρα που εινε εκπληκτικό, δεν εινε

Το Δεκέμβριο 1933, στην κληρονομία του θα συμπεριλάβουμε στην 'Επιτροπή και αντιπρόσωποι εξ όλης της Ελλάδας: Από την Θεσσαλία την Στέφανη την Πελοπόννησο, τον Αιγαίο, την Επτανήσο.

Οι κ. κ. αντιπρόσωποι των επαρχιών θα ταξιδεύσουν και θα διαμείνουν στην Αθήνα με έξοδα μας!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ο πρίγκιψ της Ουαλλίας, ο οποίος, όπως ο πάππος του 'Εδουάρδος Ζ', λανσάρει την ανδρική μόδα στο Λονδίνο, συνιστά τώρα το πράσινο χρώμα.

—Είνε τόσο μουντά και τόσο πένθιμα όλα τα πράγματα στην 'Αγγλία, λέγει, ώστε πρέπει οι άνθρωποι να ντύνονται με ανοιχτά, χαρούμενα χρώματα κι απ' όλα τα χρώματα το πράσινο εινε το πιο χαρούμενο.

—Η τελευταία στατιστική, φέρουν την 'Ιαπωνία ως κατέχουσαν το ρεκόρ των γεννήσεων.

—Γεννιούνται κάθε χρόνο 2.182.743 παιδιά στην 'Ιαπωνία, δηλαδή 4 σε κάθε λεπτό της ώρας!...

—Και ναί μεν μεγάλη επίσης εινε και η θνησιμότης εκεί, γιατί πεθαίνουν 1.174.875 άνθρωποι το χρόνο, αλλά περισσεύει κάθε χρόνο παραπάνω από ένα εκατομμύριο νεοφωτιστών υπαρέων.

Είχυν άδικο, λοιπόν, σχετικώς οι παλαιότεροι που φοβόταν τους τον κίτρινο κίνδυνο:

—Ο Λέων Νταντέ, ο βασιλόφρων Γάλλος δημοσιογράφος και πολυετής ποι' αναστατώνει κάθε τόσο το Παρίσι με τις διαδηλώσεις του υπέρ της μοναρχίας και τις επιθέσεις του έναντι της Δημοκρατίας, έγραψε τελευταίως ένα μυθιστόρημα με θέμα το σατυρικό ποιητή Ραμπέλαι.

—Ο Πάπας Πίος ΧΙ καταγίνεται και με την αστρονομία.

—Τώρα τελευταία έπεσκέφθη το 'Αστεροσκοπείο του Βατικανού και έκαμε με το τηλεσκόπιο πολλές παρατηρήσεις επί του πλανήτη της... 'Αφροδίτης.

—Ένας Πάπας να κυτάξει με τα κυκλία την 'Αφροδίτη; Σκάνδαλον!...

—Στην Πορτογαλία τελευταίως έψηφίθη ειδικός νόμος που τιμωρεί εκείνους που παρακολουθούν και πειράζουν στο δρόμο τις γυναίκες.

—Ο νόμος αυτός που έτοιμοκολλήθη από την Κυβέρνηση σ' όλους τους δρόμους της Λισσαβώνας, λέγει:

—«Απαγορεύεται αυστηρώς ν' απευθύνει τις τόν λόγους εις τόν δρόμον προς αγνώστους του γυναικάς. Απαγορεύεται να τις προσβάλει, να τις πειράξει ή να τις εμποδίσει την ελευθερά κυκλοφορία, απευθύνων φράσεις προσβλητικές ή ειρωνικές ή κάμων ασέμνους χειρονομίας ή παρακολουθών αυτές. Οι παραβάται τιμωρούνται με πρόστιμον έκαστον ακούδων, καταβλητέον αμέσως.»

—Η αγάπη των 'Αμερικανών προς τόν Πρόεδρον των κ. Ρούζβελτ εκδηλώνεται όχι μόνον με λόγους, αλλά και πρακτικά.

—Το στέλλουν π. κ. καθημερινώς πλείστα δώρα.

—Και ναί τί δώρα έλαβε, παραδείγματος χάριν, την 1ην 'Οκτωβρίου: Έναν τόννο κόκκινο ευνολάχανο, έναν αστακόζωντα, ηλικίας 30 ετών και θάρους 21 λιτρών, ένα άλογο, μια μπουτίλα μπύρας ύψους 2 μέτρων περίπου, ένα αλμπουμ με τις υπογραφές όλων των κατοίκων μιας πόλεως, ένα άγγλικό τσάι, ένα σκυλί, μπουλντόγκ, ένα νορβηγικό λυκόσκυλο, μια κάσα γεμάτη μπουτίλες εκλεκτής σαμπάνας, μια άλογονουρά για γούρι, ένα κέκι καυσμένο από 96 αγνά, ένα κάρο μήλα και άλλα μικρότερα δώρα.

—Ένας 'Αγγλος περιηγητής, ο οποίος εξερεύνησε τελευταίως την 'Αρκτική αναφέρει ότι υπάρχουν ακόμα πολλές φυλές αγρίων που λατρεύουν για θεούς τα φειδιά, τα μεγάλα ιδιάς μη δηλητηριώδη φειδιά, τα λεγόμενα 'Πύθωνες'.

—Αν κανείς σκετάσθαι ένα τέτοιο φειδί, τόν καίνε ζωντανό ως ιερόσυλο.

Μια στωική γυναίκα στο Σάν Ρέμο, θέλοντας να μάθει ραπτική στο κοριτσάκι της, αγόρασε μια παλιά ραπτομηχανή από το δημοπρατήριο.

—Επειδή δε ήταν λίγο σκουριασμένη, την εξέβιδεσε για να την λασάρει και τότε είδε πως το κομμάτι του τροχού της μηχανής ήταν γεμάτο χαρτονόμισματα έκαστον χιλιάδες φράγκα περίπου!

—Ποιος έφερε ποιά γνήα διλογούνα επαναγίμισε με τις διλογούμες της τόν τροχό της παληομηχανής!

—Ένα ολλανδικό εργοστάσιο για πίτες έγκαινιάσε ένα πρωτότυπο αλυσίμα αερίσματος.

—Δίνει στις πίτες το σχήμα του προσώπου διαφόρων γνωστών και διασημών προσώπων των χωρών που συνηθίζουν να καπνίζουν πίπα.

—Έτσι κατασκευάσθηκαν πίπες που παριστάνουν τόν Γάλλο πολιτευτή κ. 'Ερρί, τόν 'Αγγλο πρωθυπουργό κ. Μάκ Ντόναλντ κι άλλους.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

του απάντησε ο Πασπουάλ. "Όσο τόν κυττάζω, τόσο θεβαίνομαι, ότι κάπου έχω ξαναβρίθ τα μάτια του !... Πράγματι, ο Γκονζάγκας στεκεόταν κατάπληκτος. Κύτταζε τόν καμπούρη μ' ένα είδος τρόμου.

—Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε.
—Σημαίνει, απάντησε ο καμπούρης, ότι μόνο άμα διαβάσει αυτό το χαρτί, ή δεσποινίς Αύγη θά έχη έμπιστοσύνη.
—Μάντεψες λοιπόν τόν σκεδίο μας;
—Κατάλαβα ότι θέλετε ν' απαγάγετε τή δεσποινίδα Αύγη...
—Δέν ξέρεis λοιπόν ότι κινδυνεύει όποιος μαθαίνει τά μυστικά μου;

—Κινδυνεύει νά...κερδίση πολλά χρήματα, απάντησε ο καμπούρης, τριβώντας τά χέρια του.
—Ο Γκονζάγκας κι' ο Πεϋρόλ άλλαξαν ένα θλέμμα.
—Μά, ρώτησε με σιγανή φωνή ο πρίγκηψ, αυτό τό γράψιμο μοιάζει με τού Λαγκαρντέρ.

—"Εχω κι' εγώ τις μυκρές μου ικανότητες! απάντησε ο καμπούρης. Σας έγγωδμα για τήν τελεία άπομίμηση!... "Όταν δώ μιά φορά τό γράψιμο ένός ανθρώπου, μπορώ νά τό μιμηθώ περίφημα.

—"Όστε τόν ξέρεις τόν Λαγκαρντέρ;

—"Αρκετá καλά...

—Και πώς τόν γνώρισες;...

—Είχα έμπροκίκες συναλλαγές μαζί του.

—Μπορείς νά μάς δώσης μερικές πληροφορίες γι' αυτόν;

—Μιά μονάχα: Χτές σκότωσε δυό ανθρώπους! Αύριο θά σκώσω άλλους δυό...

—Ο Πεϋρόλ ανατρίγισε άπ' τό κεφάλι ως τά πόδια, ένδ' ο Γκονζάγκας έλεγε καχύποπτα:

—"Εχω τήν ιδέα πώς είσαι κατάσκοπος!

—"Ασχημη ιδέα! απάντησε ο καμπούρης. "Ο Λαγκαρντέρ δέν έχει πεντάρα, ένδ' εσεις είσατε δισεκατομμυριούχος. Θέλετε νά σας τόν παραδώσω;

—Ο Γκονζάγκας άνοιξε διάπλατα τά μάτια του.

—Δότε μου αυτή τήν κάρτα, έπρόσθεσε ο καμπούρης, δείχνοντας τήν πρόσκλησι του Σαλντάνι πού ο πρίγκηψ τήν κρατούσε άκόμα στό χέρι του.

—Τί θά τήν κάνης;

—Θά τή δώσω στό Λαγκαρντέρ για νά πάη στό χορό τού αντιβασιλέως. "Ετσι θά μπορέσετε νά τόν συλλάβετε...

—Ζήτω ο Θεός, φίλε! φώναξε ο Γκονζάγκας. Είσ' ένας καταγθόνιος κατεργάρης.

—"Ω! Έκανε ο καμπούρης με μετριοφροσύνη. "Υπάρχουν άλλοι πού κατεργάζονται από μέσα !...

—Ο Γκονζάγκας έγεννε στόν Πασπουάλ και τόν Κοκαρντάς, οι όποιοι πλησίασαν κάοντας τά σπαθιά τους και τά σπιρούνια τους νά θροντούν.

—Ποιό είν' αυτό; ρώτησε περιφρονητικά ο καμπούρης.
—Δυό άνθρωποι μου, πού θά σ' άκολουθήσουν άν δεχτώ τις ύπηρεσίες σου...

—Ο καμπούρης χαίρετσε και απάντησε:

—Τότε είνε προτιμώτερο ν' άρνηθήτε τις ύπηρεσίες μου... Καλοί μου κύριοι—έπρόσθεσε άπευθυνόμενος πρós τους δυό σπαθιστάς—την κάνετε τόν κόπο νά μετακομίζετε τά σιδερικά σας, γιατί δέν θά κάνουμε παρά!...

—Αλλά... έκανε ο Γκονζάγκας άπειληκτικά.

—Δέν ύπάρχει αλλά... Διάβολε! Ξέρετε τού Λαγκαρντέρ καλύτερα από μένα. Είν' έξαιρετικά ευερέθιστος... Νομίζετε πώς θά σταθ ή με τά χέρια σατυρωμένα, άν δη αύτούς τους κρεμαντάδες πίσω μου...

—Διάβολε! Μας βρίζει! Έκανε ο Κοκαρντάς, άγανακτισμένος.

—Είνε άγενής! έπρόσθεσε ο Πασπουάλ.

—Εννοώ νά δράσω μόνος ή νά μη δράσω καθόλου! έπρόσθεσε έπιτακτικά ο καμπούρης.

Τέλος, ο Γκονζάγκας γύρισε πρós τόν καμπούρη και τού είπε περιπαυτικά:

"Ηταν ώρα και γλυκειά σαν τούς άγγέλους

φωτιά τού βλέμματός του κι' από τήν πλουσία ξανθή κομη του πού πλασίασε ένα πλατύ κι' ολοκάθαρο μέτωπο. "Όνομαζόταν μαστρο-Λουδοβίκος και λάξευε λαβές σπαθίων. Μαζί του κατοικούσε μιά νέα κόρη, ώραία και γλυκειά σαν τούς άγγέλους, της οποίας κανείς δέν ήξερε τό όνομα. Μιλούσαν ο ένας στόν άλλο στόν πληθυντικό κι' ή άμοιβαία συμπεριφορά τους ήσαν γεμάτη λεπτότητα. Είχαν για ύπηρετες μιά γρηά ή όποιον μιλούσε ποτέ κι' ένα παλληκαράκι δεκάξη-δεκαεπτά χρόνων, πού έκανε ό,τι μπορούσε για νά φαίνεται διακριτικός. "Η νέα κόρη δέν έθωνε ποτέ, μά ποτέ, έξω. Θά νόμιζε μάλιστα κανείς πώς ήσαν σωλακιμένη, άν κάθε τόσο δέν άνηχούσε ή ώραία και γλυκειά φωνή της, πού τραγουδούσε ψαλμούς ή τραγούδια.

—Ο μαστρο-Λουδοβίκος, άντιθέτως, έθωνε πολύ συχνά έξω και γυρνούσε μάλιστα άργά τή νύχτα. Μά τότε δέν έμπαινε στό σπίτι από τήν κεντρική του πόρτα. Τό σπίτι αυτό είνε δυό εισόδους: ή δευτέρα ήταν από τή σκάλα τού γειτονικού σπιτιού. "Από εκεί λοιπόν έμπαινε τή νύχτα ο μαστρο-Λουδοβίκος στό σπίτι του.

(Ακολουθεί)

—"Ενδιαφέρεσαι για τήν καμπούρα σου;

—Ο καμπούρης χαίρετσε και δείχνοντάς του τούς δυό μπράβους, τού απάντησε:

—"Όσο κι' αυτοί οι γενναίοι για τις σακαράκες τους... Χάρη σ' αυτήν κερδίζω τό ψομί μου.

Μοδ' έγγυαται λοιπόν για σένα, είπε ο Γκονζάγκας, κυττάζοντας τόν κατάματά. Μ' άκούς; "Υπέρησέ με πιστά και θά σ' ανταμείψω βασιλικά... "Αλλοιώς, άλλοιμονο στην καμπούρα σου !...

Κι' άφού είπε τά λόγια αυτά, τού έδωσε τήν κάρτα της πρόσκλησης. "Ο καμπούρης τήν πήρε και τράβηξε πρós τήν πόρτα περπατώντας άνάποδα. Κάθε τρία όήματα χαιρετούσε κι' έλεγε:

—"Η έμπιστοσύνη τού ύψηλοτάτου με τιμά... Αυτή τή νύχτα, ύψηλοτάτε, θ' άκούσετε νά γίνεται λόγος για μένα... Καί, καθώς ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ, στους όποιους είχε γνώσει ο Γκονζάγκας έτοιμαζόντουσαν νά τόν άκολουθήσουν, τούς φώναζε:

—"Ε, παλληκάρια μου, μακρύνε!... Τί συμφωνήσαμε;

Και παραμερίζοντας τούς δυό μπράβους με τση δύναμη, έστε έκείνοι τά έχασαν, χαίρετσε για τελευταία φορά και θγήκε έξω. "Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ θέλησαν νά τόν άκολουθήσουν. Μά ο καμπούρης τούς έκλεισε τήν πόρτα κατμουτρα.

—"Όταν τήν άνοιξαν πάλι και θέλησαν νά τόν έπισκεφθούν, ο διάδρομος ήταν άδειος.

—Γρήγορα! είπε ο Γκονζάγκας. Νά περικυκλώθ ό μωή ώρα τό σπίτι της οδού Σάντρ! Και κάνε ό,τι συμφωνήσαμε!

Τήν ίδια στιγμή ο καμπούρης έβρισκόταν στην έσημ οδό Κενσάιμπού και μονολογούσε:

—"Ωραία τά κατάφερα !...

Είχα μείνει άπέναντος και δέν ήξερα από πού νά προμηθευθώ τις κάρτες της πρόσκλησης και τήν τουαλέτα τού χορού...

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΝΕΒΕΡ

Ι

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΙΣ ΔΥΟ ΕΙΣΟΔΟΥΣ

Στήν γωνία της οδού Σάντρ και της οδού "Αγίου "Ονωρίου, όμονόταν ένα σπίτι με μετριοπαρουσιαστικό καθαρό και καινούργιο, τού όποιου ή είσοδος βρισκόταν στην οδό Σάντρ. Σ' αυτό τό σπίτι είχε εγκατασταθ ή πρό όλίγων ημερών μιά οικογένεια, της οποίας τά φερμάματα σκανδάλιζαν πολύ τους περιέργους της γειτονιάς. "Αρχηγός της οικογένειας αυτής ήταν ένας άντρας, ένας νέος άντρας, τούλάχιστον όπας φαινόταν από τήν νεανική όμορφιά τού προσώπου του, από τή φωτιά τού βλέμματός του κι' από τήν πλουσία ξανθή κομη του πού πλασίασε ένα πλατύ κι' ολοκάθαρο μέτωπο. "Όνομαζόταν μαστρο-Λουδοβίκος και λάξευε λαβές σπαθίων. Μαζί του κατοικούσε μιά νέα κόρη, ώραία και γλυκειά σαν τούς άγγέλους, της οποίας κανείς δέν ήξερε τό όνομα. Μιλούσαν ο ένας στόν άλλο στόν πληθυντικό κι' ή άμοιβαία συμπεριφορά τους ήσαν γεμάτη λεπτότητα. Είχαν για ύπηρετες μιά γρηά ή όποιον μιλούσε ποτέ κι' ένα παλληκαράκι δεκάξη-δεκαεπτά χρόνων, πού έκανε ό,τι μπορούσε για νά φαίνεται διακριτικός. "Η νέα κόρη δέν έθωνε ποτέ, μά ποτέ, έξω. Θά νόμιζε μάλιστα κανείς πώς ήσαν σωλακιμένη, άν κάθε τόσο δέν άνηχούσε ή ώραία και γλυκειά φωνή της, πού τραγουδούσε ψαλμούς ή τραγούδια.

—Ο μαστρο-Λουδοβίκος, άντιθέτως, έθωνε πολύ συχνά έξω και γυρνούσε μάλιστα άργά τή νύχτα. Μά τότε δέν έμπαινε στό σπίτι από τήν κεντρική του πόρτα. Τό σπίτι αυτό είνε δυό εισόδους: ή δευτέρα ήταν από τή σκάλα τού γειτονικού σπιτιού. "Από εκεί λοιπόν έμπαινε τή νύχτα ο μαστρο-Λουδοβίκος στό σπίτι του.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΝΑΣ

ΧΤΩ χρόνων! Μάλιστα. "Η παράξενη ήρωίδα της ιστορίας μας είνε όχτώ χρόνων! Μά νά σας τήν παρουσιάσουμε πρώτα: Τήν λένε Φρανσίνα. Είνε κόρη ένός αρχιτέκτονος δίχως μεγάλο ταλέντο και μιάς φρόνιμης νοικοκυράς μ' όχι και τόσο έξαιρετική όμορφιά. "Η Φρανσίνα ανατράφηκε, ή καλύτερα όχι, δέν ανατράφηκε διόλου, γιατί άπό τεσσάρων χρόνων έδειξε καθαρά ότι δέν ήθελε κανένα κι' ότι ήθελε πάντα τού κεφαλιού της.

—"Όμορφη; Ναι, είνε όμορφη, έχει μιά πολύ περίεργη γοητεία. "Η Φρανσίνα για μένα είνε ένα θαύμα! "Ενα άνεξήγητο θαύμα! "Ο χαράς της; "Α! τί άνιγμα! "Η Φρανσίνα είνε παιγνιδιόρα, έχει πάντα χέρι κι' όταν χαμογελάει σχηματίζονται δυό χαριτωμένα λακκάκια στό ροδάλο προσώπου της. "Ιδιαίτερο γνώρισμα; "Ενα, μολού: Δέν κλαίει ποτέ. "Από ένστικτο έχει καταλάβει ότι τά δάκρυα τών κοριτσιών άναστατώνουν τούς μεγάλους και γι' αυτό φύγει από τό σπίτι της οδού Σάντρ... "Η Φρανσίνα δηλαδή έμασε ότι δέν πρέπει κανείς νά σπαταλά άδικα τά δάκρυά του και ότι πού πούνα ή γυναίκες καταφέρνουν νά φοβερίζουν τούς άνδρες...

—"Η Φρανσίνα δείχνει από τώρα μιά φανερή προτίμησι για τούς άνδρες, δίχως νά νοιάζεται διόλου για τήν ήλικία της. Καταλαβαίνει ότι της αγαπιέται μ' εκείνη τή χαριτωμένη, τήν άγγελική, τήν άθωα γοητεία της. Ξέρει άόλη νά τούς κάνει και νάια, για νά τούς αλοπάνη, ή ναυπά, όχι υπερβολικά. "Η Φρανσίνα έχει τάς και τήν έμμερη υπακοή τού μέτρου, τού σωστό, τού εδ,τι χρειάζεται για νά πετύχ ην πού θέλει. "Αν κι' είνε πάρα πολύ κοκκέτα, δέν κάνει ποτέ τήν κοκκέτα νά δείξη φανερά τή φιλαρέσκεία της. Δέν της άρέσουν ή επίβλεψη. Κάνει τήν άπλη, τήν άφελή, γιατί μαντεύει ότι έτσι άρέσει περισσότερο. "Α! Πόσο δίηρο είχε έκείνος πού είπε ότι: «Δέν ύπάρχουν ποτέ κορίτσια. Υπάρχουν μόνο... πού μιλάνε για κορίτσια».

—"Η Φρανσίνα λοιπόν με δυό λόγια είνε ένα άξιοθαύματο τέρας, ένας παράξενος άγγελος, μιά μικρή νεράιδα, πού μαγεύει τούς άνδρες με τό μαγικό ραβδί της.

Τώρα πού ξέρετε τή Φρανσίνα, θά μπορούσατε νά διασκεδάσετε με τήν κορίτσια τών... έρώτων μας. "Ετιχη δηλαδή κι' είνε υπερίφανος γι' αυτό τού παίζω τό ρόλο τού εραστεινάρη; τής τήν πρώτη έρωτική κομωδία τού έκκληρτικού κοριτσιού.

—"Ο αρχιτέκτονας δίχως μεγάλο ταλέντο κι' ή φρόνιμη νοικοκυρά με τήν ήλικία τού παλαιού άνδρα, ο οποίος της δηλαδή κι' ή μητέρα της, είνε παλιοί φίλοι μου και μ' άγαπώσαν με τις έπιμονες προσκλήσεις τους, νά πάω νά περάσω τις τελευταίες μέρες τού καλοκαιριού στην έλαση επαύλη τους. Είχα δει δυό τρεις φορές στό Παρίσι τήν δεσποινίδα Φρανσίνα και τήν είχα φιλήσει άλλες τόσες φορές άδιάφορα, δίχως νά τήν πολιτρούξω. "Από τήν πρώτη μέρα όμως πού πάτησα τό πόδι μου στην έξοχική βύλα της, ή Φρανσίνα κατάφερε μιά χαρά νά με πείσει νά τήν προσέξω. "Απαίτησε από τή γκουνδερνάντα της νά της φέρη τρεις διαφορετικές τουαλέττες τήν ίδια μέρα κι' έτσι μ' άνάγκασε νά παύσω, θέλοντας και μή, τή μεγαλοπρέπεια της εμφανισέως της...

Τήν τρίτη μέρα, καταγοητευμένος άπ' αυτό τό πεντάμορφο θαύμα, άπό αυτό τό παράξενο κορίτσι, θεώρησα ύποχρέωσί μου νά τό συγχαρώ κι' τις τουαλέττες του. "Η Φρανσίνα μου έξοριξε μιά άδιάφορη τάχα απάντηση. "Ενα άδιόριστο θριαμβευτικό χαμόγελο μισάνοιξε τά ρόδινα χείλη της. "Υστερα μ' άφησε καρφωμένο στη θέση μου και συνέχισε μ' έλαστικότητα τό δρόμο της.

Τό άπέννημα της τις ίδιες μέρας οι γονείς της είχαν καλέσει σέ τσάι μερικούς φίλους τους, πού καθόντουσαν στις γειτονικές βίλλες. "Η Φρανσίνα παρουσιάστηκε στό σαλόνι μ' ένα υπέροχο φόρεμα από ρόδινο τούλ. Μιά όδοντ έπίσης κορδέλλα στόλιζε τά μετάμεια μαλλιά της. Είχε τής μιάς μικρής βασιλίσσας τού παιγνιδιού, πού είχε βγει μέσα από τήν τραντάχτη, μόλις τ' άγγιξε τό μαγικό ραβδί κάποιας νεράιδας! Είχε τόσο, δίχως νά εκτίθεται και πολύ, μού έξοριζε κι' από μιά λοξή ματιά, δίχως νά δείχνει ότι με κύτταζε, κι' εγώ πάλι έκανα πώς δέν καταλάβαινα τίποτε και διασκεδάσα δυό δέν μπορούίτε νά φαντασθήτε...

—"Η Φρανσίνα ήξερε όλους τούς καλεσμένους και σαν μιά θελκτική οικοκυρά, μοίραζε δεξιά κι' άριστερά χαριτωμένα φιλοφρονηματα μαζί νά σπασίανται. Είχα άπομείνει μ' άνοιχτό στόμα! "Η μαμά της είχε καλέσει τούς φίλους τους κι' ή Φρανσίνα είχε πάρει τή θέση της και τούς έπαινε με τις ευγενικές της περιποιήσεις. Σέ μένα όμως δέν είχα καμιά ευγένεια. Σέ κάθε μοίρασμα τών γλυκών με ξεχνούσε μ' όσον βέβαιος πώς τόκανε επίτηδες. Τήν πρώτη φορά λοιπόν διαμαρτυρήθηκα γελώντας, μιά τή δεύτερη έκανα κι' εγώ τόν άδιάφορο, άπλη ή άδιαφορία μου τήν πείραζε, γιατί ύστερα από λίγο ήθελε και στά-

θηκε μπροστά μου και μού είπε με μιά χαριτωμένη αθάδεια:

—"Ενας σοβαρός άνδρας δέν άγαπάει τά επί-φούρ!...

—Και πούς οο; τού είπε αυτό;

—Κανείς! Τό ξέρω μόνη μου... "Εδώ και λίγη ώρα, όταν περάσα με τό δίχσο από μπροστά σου, δέν μού ζήτησες.

—Δέν σου ζήτησα, γιατί έχω άξιοπρέπεια.

—Δέν θά κρατούσες άξιοπρέπεια, άν σ' άρεσαν σ' έλ ή θεία τά επί-φούρ.

—"Όμολογώ ότι αυτή ή έξωτη απάντησί της με άποστόμωσε.

—"Όταν έφυγαν οι καλεσμένοι, ή Φρανσίνα μού πρότεινε νά κάνουμε έναν περίπατο στόν κήπο. Κι' εγώ δέχτηκα πρόθυμα, για νά μη χάσω τήν ευκαιρία νά τήν γνωρίσω καλύτερα. "Υστερα λοιπόν από λίγα λεπτά της ώρας άρχισα τις επιθέσεις μου.

—Είσαι μιά πονηρότατη! της είπα. Νομίζεις πώς δέν σε πρόσεχα στό σαλόνι; Κάνεις τήν καλή μ' όλο τόν κόσμο, για νά σε πανεύουν...

—Τί φρενιτικές περιποιήσεις πού έκανες στους καλεσμένους της μαμάς σου!

—Και τί ήθελες νά κάνω; μού απάντησε ή Φρανσίνα.

—Δέν βλέπω τίς λόγους, είπα, αυτής της υπερβολικής ευγένειας...

Γιατί είσαι οσοδήποτε όλο τόν κόσμο;...

—"Απλόστατα, γιατί έχω προσέξει ότι αυτό τόν κάνει νά χαίρεται...

—"Α! "Όστε τού έχεις προσέξει αυτό;

—Μόνο αυτό! Έκανε ή Φρανσίνα με περιφρόνησι.

—Μά τότε γιατί δέν μού έκανες ούτε ένα κοιτλημένο έμένα;

—Γιατί εσύ δέν είσαι όπως όλος ο κόσμος.

—Τί είμαι λοιπόν;

—"Εσύ είσαι... εσύ! μού απάντησε ή Φρανσίνα, στενοχωρημένη.

—"Ω! Δέν καταλαβαίνω τί θέλεις νά πής...

—Εγώ όμως καταλαβαίνω...

Και με κύτταζε με μιά τέτοια ματιά, πού μ' έκανε νά χαμηλώσω τά μάτια μου.

—"Επειτα έξακολουθήσαμε σιωπηλοί τόν περίπατό μας. Στην άκρη της άλ-

λέας μιά μεγάλη μαργαρίτα θύωνε θριαμβευτικά τό κάταστρο κεφάλι της. "Η Φρανσίνα μόλις τήν είδε ξε-

τρεξε άμέσως νά τήν κόψη κι' ύστερα μού είπε:

—"Α! Τώρα θά μάθω...

Και σοβαρά, μ' όλη τήν έπισιμότητα αυτής της παλιάς ιεροτελεστίας, άρχισε νά τήν ξεφυλλίση.

—Μ' αγαπάει, λιγάκι, πολύ, τρελλά, διόλου. Μ' αγαπάει, πολύ...

—Εκείνη τή στιγμή τήν διέκοψα.

—Ποιος; τή ρώτησα.

—Τί σε νοιάζει;...

—Είπα, Φρανσίνα, θέλω νά μού πής, μ' ενδιαφέρει...

—"Αν σ' ενδιαφέρει σ' αλήθεια, δέν θά καθόμουν εγώ τώρα νά ξεφυλλίσω μαργαρίτες!

—Και τί περιμένεις νά μάθης;

—Τήν απάντησα...

—Θάδεις λοιπόν νά σ' αγαπάη τρελλά;

—"Ω! Ναι!...

—Κι' άν ή μαργαρίτα σου απάντησε «διόλου»;

—Τότε απλόστατα θά κλάψω...

—Διάβολε!...

—"Η Φρανσίνα λοιπόν έξακολούθησε νά ξεφυλλίση τή μαργαρίτα...

—Μ' αγαπάει, λιγάκι, πολύ, τρελλά, διόλου... Λιγάκι, πολύ, τρελλά...

—"Η απάντησί τού τελευταίου πετάλου της μαργαρίτας ήσαν «διόλου».

—"Η Φρανσίνα έξορσε σέ γέλιο...

—"Α! Αυτό δέν τού αρέσει...

—Μά δέν είπες πώς θά κλάψης, άν ή μαργαρίτα σ' απάντησε «διόλου»;

—Ναι, τού είπα στην άρχή... "Όταν όμως είδα ότι θά μού απαντούσε «διόλου», άλλαξα τό πρόσωπο κι' έβαλα πολλά πρόσωπα... Για τό κι' άγαπώ συντηγμένον τόν θεό μου Ροδόλφο. Για τό επόλιν ήσαν ή παμπάς. Για τό «διόλου», ήσαν ή γκουνδερνάντα μου (ά! τήν παλιόγορη, πόσο τήν έχρησάμαι!)... Καταλαβαίνεις λοιπόν πόσο λίγο μ' ενδιαφέρει άν μ' αγαπάει ή όχι...

—Και τό «τρελλά»; "Αν ή μαργαρίτα σου απαντούσε «τρελλά»;

—Αυτό θά ήταν για σένα, μά τότε δέν θά σου τό έλεγα ποτέ!...

Κι' ή Φρανσίνα, μ' ένα ξαφνικό κοκκίνισμα, με προσήλθε μ' άνοιχτό στόμα και χάθηκε τρέχοντας στό βάθος της άλλείας...

—"Α! πόσο έχει όδηο έκείνος πού είπε ότι δέν ύπάρχουν μικρά κορίτσια, παρά μόνο πού μικρές γυναίκες!...

ROMAIN COOLUS

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΠΑΡΙΣΙΝΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΤΩΝ ΑΠΑΧΗΔΩΝ

Μιά συνέντευξις με τὸν περίφημο διευθυντὴ τῆς Παρισίνης ἀστυνομίας Γκορόν. Ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Παρισίνου ἀποκρίτου. Ὁ πόνος ἐνδὸς ἀπάχης γιὰ τὴ μητέρα του. Ἐνα ἱστορικὸ χαστούκι. Μιά κωμικὴ περιπέτεια τοῦ «Ἀγίου Παύλου τῶν Ἀπαχιδῶν». Τὸ μακάθριο χιούμορ τῆς ἱστορίας ἐνδὸς ἐγκλήματος. Ὁ στραγγαλισμὸς μιᾶς πλουσίας χήρας κ' ἡ περιέργη σύλληψις τῶν δολοφόνων τῆς, κλπ.

μος κ. Γκορόν, ὁ πασίγνωστος «Ἅγιος Παῦλος τῶν Ἀπαχιδῶν»...

Ὁ Γάλλος αὐτὸς Σέρλοκ Χόλμς ἔχει ἀποτραβηχτὴ σήμερα σ' ἕνα ἡσυχὸ καὶ μυστηριώδες σπῆτι πὺ μολάζει με ἐγκληματικὸ μουσεῖο. Ὁ κ. Γκορόν εἶνε ἕνας μικρόσωμος γέρος με ροδαλὸ καὶ γελαστὸ πρόσωπο, με κάτασπρο μουστάκι καὶ με φωτεινὰ καὶ διαυγῆ μάτια, ποὺ σοὺ κάνουν ἀμέσως ἐντύπωσι. Ὁ περιήγημος λοιπὸν αὐτὸς ντέτεκτις με δέχτηκε με καλωσύνη καὶ μ' εὐγένεια στὸ πιὸ παράξενο γραφεῖο ποὺ εἶχε ποτὲ ἕνας ἀστυνομικός! Οἱ τοῖχοι τοῦ ἦσαν... στολισμένοι με μεγάλα μαχαίρια ματωμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, με μυστηριώδεις ἀλλοσιδίδες, με περιέργα οπαθιά, με χειροπέδες κάθε σχήματος, με πιστόλια περιήμων δολοφόνων καὶ τέλος στὸ θάθος με μιά θαρεαὶ πόρτα ἀπὸ χοντρὸ ξύλο με μεγάλες κλειδαριές, με κόκκινους λεκέδες αἵματος καὶ μ' ἕνα αἰνιγματικὸ νόμμερο ἐπάνω: τὸν ἀριθμὸ 58. Ποιὸς ξέρει τί τραγικὴ πόρτα θάταν αὐτή... Ποιὸς ξέρει τί φρικώδη ἐγκλήματα θὰ ἐθαῖσαν κόκκινο τὸ παλὸ καὶ χοντρὸ ξύλο τῆς...

Ὁ κ. Γκορόν, ὅταν εἶδε τίς διαδοχικὲς ἐκπλήξεις μου, χαμογέλασε πονηρὰ καὶ δέχτηκε πρόθυμα νὰ μοῦ ἀφηγηθῇ μερικὲς ἀναμνήσεις του, μερικὰ ἀνέκδοτα του, μερικὰ περιστάτικα ἀπὸ τὴν περιπετειώδη καὶ πολυτάραχη ζωὴ του.

—Εἶνε ἀλήθεια, τοῦ εἶπα, ὅτι εἶχατε τὴ φήμη ἐνδὸς αὐστηροῦ καὶ ἀδυσώπητου ἀρχηγοῦ;

Ὁ κ. Γκορόν χαμογέλασε πάλι.

—Ὡ! ἔκανε. Δὲν ἦμουν καὶ τόσο τρομερός, ὅσο λένε οἱ παλὸ φίλοι μου... Τουαντίον μάλιστα ἦμουν κάτω... πρωτότυπος. Εἶχα τὴν παραξενιὰ νὰ μὴ βλέπω σ' ὅλους τοὺς «πελάτες» μου τὸν κακοποιὸ, τὸν ἐγκληματῆ, τὸν ἐχθρό. Γνώρισα μερικοὺς ἀπαχιδῆς ποὺ εἶχαν μιά τρυφερὴ καρδιά, γεμάτη στοργικὰ αἰσθήματα...

—Ὅριστε! Μιά μέρα ἔκανα ἐρευνα στὸ σπῆτι τῆς μητέρας ἐνδὸς νεαροῦ κακοποιοῦ ποὺ ἦταν μέλος μιᾶς τρομοκρατικῆς σπείρας. Τὸν εἶχαμε πιάσει τὴν προη-

γούμενη μέρα καὶ παρακολουθοῦσε κ' αὐτὸς τὴν ἐρευνὰ μου στὸ σπῆτι τοῦ, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀστυφύλακες.

Τὶ νὰ σὰς πῶ, δὲν ξέρω τί εἶχα ἐκεῖνὸ τὸ ἀπόγευμα. Ἦμουν νευριασμένος σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει κέφι. Διέταξα λοιπὸν τὴ μητέρα τοῦ ἀπάχης ν' ἀνοίξῃ ἕνα ντουλάπι, ὅπου ὑπέθετα ὅτι ἦταν κρυμμένα πολλὰ κλοπιμαία, μ' ἕνα τόσο ἀπόστομο κ' ἰσχυρὸ προσθλητικὸ τὸνο στὴ φωνή, ὥστε ὁ νεαρὸς ἐγκληματῆς «νέμεσε» τὴ μητέρα του καὶ μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε μπροστὰ μου καὶ μοῦ ἀστράψε ἕνα δυνατὸ χαστούκι! Οἱ ἀστυφύλακες τὸν ἄρπαξαν τὴν ἰδίαν στιγμὴ καὶ σήκωσαν τὰ χέρια τους γιὰ νὰ τὸν φρονιμέψουν...

—Ἀφήστε τον! τοὺς εἶπα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει δικαίω φέρθηκα με ἀγένεια... Τὸ ἄδικο εἶνε δικό μου...

Ὁ ἀπάχης ἐκεῖνος ποὺ δὲν θὰ δισταζε νὰ στραγγαλίσῃ με γρηὶ γυναικὰ γιὰ νὰ τὴν κλέψῃ, ἀγαποῦσε στοργικὰ τὴν μητέρα καὶ δὲν ἐπέτρεπε στοὺς ἄλλους νὰ μὴ τῆς φέρονται με σεβασμὸ. Τί ἔκανα λοιπὸν τότε; «Ἐβγάλα τὸ καπέλλο μου καὶ με μεγάλη εὐγένεια, δίχως καμμιὰ εἰρωνεία στὴ φωνή, εἶπα στὴν κατὰπληκτη μητέρα του:

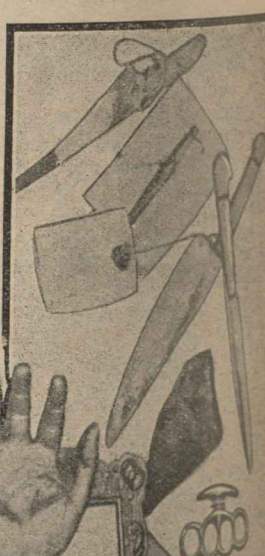
—Κυρία, κάνετε μου τὴ χάρι, σὰς παρακαλῶ, ν' ἀνοίξῃς ἐκεῖνὸ ἐκεῖ τὸ ντουλάπι...

Ὁ νεαρὸς ἀπάχης συγκινήθηκε τόσο ἀπ' αὐτὴ τὴ συμπεριφορά μου, ὥστε, γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του, μοῦ εἶπε ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν συνενόχων του ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν τρομοκρατικὴ σπείρα. Βλέπετε; Ἐχῶ δικὴ συνεισφορά ἐκεῖ, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς «ἐχθροὺς» μας ἔχουν καλὴ καρδιά. Τῆς περισσοτέρας ἴσως φορὲς εἶνε δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, παρὰ διὰ ἀλκοολικῶν ποὺ μεγάλωσαν μέσα στὸ δοῦρκο ἐνδὸς πατρὸς καὶ σκοτεινοῦ δρόμου. Ἀπὸ μικροὶ λοιπὸν ἔμαθαν στὴν παιδεία κ' ἀργότερα, γιὰ νὰ θροῦν χρήματα, δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτοὺς κανεὶς ἄλλος τρόπος, παρὰ ἡ ἀπάτη, ἡ κλοπὴ, τὸ ἐγκλημα...

Θὰ σὰς διηγηθῶ τώρα ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα καὶ τὰ πιὸ κωμικὰ περιστάτικα τῆς ζωῆς μου.

Μιά ἐποχὴ, κάθε νύχτα, ὅταν γυρίζα ἀπὸ τὸ θέατρο, εἶδα ραντεβὸ σὲ μερικοὺς ἀστυφύλακες στὴν ἀρχὴ μιᾶς λαϊκῆς ἀγορῆς καὶ πῆγαινα μαζί τους νὰ κάνω ἐφοδο στὰ ὑποπόδια καὶ ταγώγια καὶ στὸς σκοτεινοὺς κ' ἔρημους δρόμους ὅπου γινόντουσαν κάθε βράδυ τὰ πιὸ ἀγρία καὶ τὰ πιὸ φρικαστικὰ ἐγκλήματα. Τὸ ἀποτέλεσμα κάθε τέτοιας ἐφοδοῦ ἦταν νὰ πιάνουνε κάθε φορά πολλὰ κακοποιὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα...

Ἐνα βράδυ λοιπὸν δὲν βρήκα τοὺς ἀστυφύλακες στὸ μέρος ποὺ τοὺς εἶχα

Ἀπὸ τὸ Ἐγκληματολογικὸ Μουσεῖο τοῦ κ. Γκορόν: Φονικὰ ἔργα καὶ ἐργαλεῖα τῶν Ἀπαχιδῶν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ καταστροφὴ τῶν Μεγάρων. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Δημητρίου τοῦ Πελοποννησιοῦ γιὰ τὸν Μεγαρέα φιλόσοφο Στίλωνα. Ἡ ὑπέροχη ἀπαντήσις τοῦ φιλοσόφου. Ἡ καλωσύνη καὶ ἡ συνέσις Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, κλπ. κλπ.

Ὅταν ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς κατεδάφισε τὰ Μεγάρα, ρώτησε τὸν φιλόσοφο Στίλωνα ἀν ἔπαθε καμμιὰ ζημιά.

—Ὅχι!... ἀποκρίθηκε ὁ φιλόσοφος. Δὲν ἔπαθα καμμιὰ ζημιά, γιὰτὶ ὁ πόλεμος δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ κανένα κακὸ στὴν ἀρετὴ. Κανένας ἀπ' τοὺς στρατιώτες σὰς δὲν ζήτησε νὰ μοῦ πάρῃ λίγη ἀρετὴ ἢ λίγη σοφία!...

Ὁ φιλόσοφος Καρνεάδης ἔλεγε συχνὰ ὅτι τὰ βασίλεια δὲν μεθαῖνουν κανένα πράγμα τόσο τέλεια, ὅσο τὴν ἱππασία.

—Γιατὶ κατηγορεῖς τὰ βασίλεια, διδάσκαλε; τὸν ρώτη-

σεν ἕνας ἀπ' τοὺς μαθητὰς του.

Κι' ὁ φιλόσοφος ἀπάντησε:

—Δὲν τὰ κακολογῶ, παιδί μου. Λέω ἐκεῖνὸ ποὺ συμβαίνει. Τὰ βασίλεια δὲν κολακεύουν ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, κ' ἔτσι τοὺς εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατοι νὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια. Τὸ ἀ-

λογο ὅμως δὲν ξέρει ποῖος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ τὸ καθάλλικε καὶ τὸν ρίχνει κάτω, εἴτε βασιλῆας εἶνε, εἴτε ἀπλὸς πολίτης. Εἶνε λοιπὸν ἀναγκασμένα τὰ βασίλεια νὰ ξέρουν νὰ καθάλλικε-

κεῖνους, ἐνῶ γιὰ ὅλα τ' ἄλλα πράγματα ὅτι καὶ νὰ ποῦν κ' ὅτι κ' ἂν κάνουν, ὅλοι θὰ τὸ θροῖν σωστῶς...

Μιά μέρα ποὺ ὁ σοφὸς Κυρηναῖος Ἀριστίππος εἶχε φοβερὸς ἀπενταρξες, πῆγε στὸν βασιλεῖα Διονύσιον καὶ τὸν παρακάλε-σε νὰ τοῦ δώσῃ λίγα χρήματα.

—Μὰ σὺ δὲν εἶσαι, ποὺ δίδασκες ὅτι ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα; τὸν ρώτησε ἀμέσως ὁ Διονύσιος κατὰπληκτος.

—Βέβαια, δὲν τὸ ἀρνίεμαι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀριστίππος. Δὲς μου ὅμως τὰ χρήματα πρῶτα καὶ θὰ στὸ ἐξηγήσω.

Κι' ἀφοῦ πῆρε τὰ χρήματα στὸ χέρι, ἐβάνε στὸν Διονύσιον:

—Ἐνὰς σοφὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα... γιὰτὶ ὁρίσκει τὸν τρόπο νὰ τὰ ἐκονομῇ εὐκόλα, ὅπως αὐτὴ τὴ στιγμὴ, παραδειγματὸς χάριν!...

Ὅταν οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Ὀλυμπικῶν ἀγώνων, κατακρίνανε ὅσους τὸν Φίλιππο, τὸν πατέρα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, οἱ ἀλλοῖκοι τοῦ ἀρχίσαν νὰ τὸν παρακί-νοῦν νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ σκληρὰ. Ἐκεῖνος ὅμως τοὺς ἀπάντησε:

—Ἄν με κακολογῶν οἱ Πελοποννήσιοι τώρα ποὺ τοὺς ἔχω κάνει τοῦ κόσμου τὰ καλά, πῶς χειρότερα θὰ ποῦν γιὰ μένα, ὅταν τοὺς κάνω ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ κακὸ;...

Ὁ Φίλιππος, ὁ βασιλῆας τῶν Μακεδόνων, ὅταν ἔμαθε ὅτι οἱ ῥήτορες τῶν Ἀθηναίων τὸν κατακρίνανε μπροστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμον, εἶπε:

—Πρέπει νὰ τοὺς εὐγνωμῶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, γιὰτὶ μοῦ βρίσκουν ὅλα τὰ σφάλματά μου. Κι' ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸ θέ-λουν, με κάνουν νὰ μὴν τὰ ἐπαναλαμβάνω!

γείτονας τοῦ θύματος τοὺς εἶχε δὴ μετὰ τὸ ἐγκλημα νὰ περ-νοῦν ἀπὸ ἐκεῖνὸ τὸ δρόμο. Ἀπὸ τὴ μικρὴ αὐτὴ ἐνδεῖα οἱ ἀστυ-νομικοὶ καταφάραν σιγασίαν ν' ἀνακαλύψουν ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ δράστες τοῦ στραγγαλισμοῦ, ποὺ ἴσως δὲν θὰ ἔφευγαν ποτὲ στὰ χέρια τους ἀν δὲν τοὺς ἐπιαναν τυχαίως ὡς ταρταριεῖς! Ἡ γρηὶ μέγαιρα λοιπὸν πέθανε στὴ φυλακὴ κ' οἱ δυὸ κακοῦργοι, στὴ λαίμητόμο...

Καθὼς βλέπετε, φίλε μου, τὸ μακάθριο χιούμορ αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ξεπερνᾷ τὴ φαντασία καὶ τοῦ πιὸ πνευματώδους κ' ἐπονητικῶ συγγραφέως ἀστυνομικῶν διηγημάτων.

Κι' ὁ Παρισίνος Σέρλοκ Χόλμς, ὁ περιέρ-γος αὐτὸς «Ἅγιος Παῦλος τῶν Ἀπαχιδῶν», ἀφοῦ μοῦ ἐδείξε ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ ἀνατριχιαστικὰ ἐνθύμια τῶν πιὸ συνταρακτικῶν ἐγκλημά-των τῆς τριακοναετίας τοῦ 1870-1900, μ' ἀποχαίρεται με τὸ ἀγαθὸ χαμόγελο ἐνδὸς ἡσυχου στοῦ ποὺ εἶ τὴν τῶρα με τίς ἀναμνήσεις του...

ΛΥΚ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΣΤΟ ΚΑΡΤΙΕ ΛΑΤΕΝ

"ΠΩΣ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΣΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ,"

[Η φιλολογική αναμνήσεις του διασήμου Γάλλου μυθιστοριογράφου κ. Φρανσι Καρκό, από την προπολεμική Μονμαρτρή των μποέμ και των...πεινασμένων λαών]

ΑΣ παραθέτουμε και σήμερα μία σπαρταριστή σελίδα από τον τόμο, στον οποίο ο διάσημος σύγχρονος Γάλλος λογογράφος κ. Φρανσι Καρκό εξιστορεί, με το γενικό τίτλο «Από τη Μονμαρτρή στο Καρτιέ Λατέν», τις αναμνήσεις του από τη νεανική του ζωή, όταν αγωνιζόταν να λησμονήσει τη φτώχεια και τη δυστυχία του, πλάθοντας μεγάλα όνειρα για το μέλλον...

«Ένα βράδυ, γράφει ο Καρκό, ενώ καθόμουν, περιλυπός και μελαγχολικός, σ' ένα μπάρ, ταλαιπωρούμενος από ένα πρόβλημα ύψιστης σπουδαιότητας για μένα, (πώς θα πληρώσω δηλαδή τη σπιτονοικοκυρά μου), ήρθε και κάθισε στο τραπέζι μου ο Μπερνουάρ.

Ο Μπερνουάρ ήταν ένας από τους πιο περιέργους τύπους που γνώρισα στη ζωή μου. Ψηλός, αδύνατος, με μακρινά ξανθά μαλλιά, με γαλαννά μάτια, και ύψος εμπνευσμένο, σου έδινε την εντύπωση, όταν τον έβλεπες για πρώτη φορά, ενός ποιητού χαμένου στα σύννεφα, ενός διανοούμενου που πλανάται σε ανώτερες πνευματικές σφαίρες, χωρίς να έχει καμιά επαφή με τη χυδαία πραγματικότητα. Έφτανε όμως ν' ανοίξει το στόμα του ο αθεροβάμων αυτός άνθρωπος... για να σε πιάσουν ακατάσχετα γέλια και για να αισθανθείς την ακαταμάχητη ανάγκη να του δώσεις μία γροθιά... σ' ένδειξη αγάπης και συμπαθείας! Κάθε κουθένα το διαβολέμενο αυτό το ανθρώπινο, ήταν και ένα λογοπαίγνιο, μία ειρωνική παρατήρηση, ένα δηκτικό σχόλιο. Συγχρόνως, σου έδινε να καταλάβεις με το ύφος του και με τα παιγνιδίσματα των ματιών του ότι έχεις μπροστά σου έναν από τους παμπόνηρους εκείνους και τετραπέρατους Παρισινούς, που είνε ικανοί να πουλήσουν... ολόκληρο το Μουσείο του Λούβρου σ' ένα άφελή επαρχιώτη.

Κανείς από την παρέα μας δεν ήξερε πόσα έπαγγέλματα είχε αλλάξει ο Μπερνουάρ στο διάστημα της ζωής του. Και τσως να μη τα θυμόταν ούτε ο ίδιος — αφού συνήθιζε να λέει ότι ήταν «ένας θαλασσοδαρμένος μέσα στο απέραντο Παρίσι». Τόν καιρό όμως που τον γνώρισα εγώ, ήταν... έκδοτης.

—Η αλήθεια είναι, μου εξήγησε με μεγάλη σοβαρότητα, ότι για τη δουλειά αυτή απαιτούνται συνήθως κεφάλαια... Έγώ όμως προτίμησα να παραβλέψω την... άσημαντη αυτή μικρολεπτομέρεια...

Κι' έτσι ο Μπερνουάρ όχι μονάχα εξέδιδε βιβλία χωρίς κεφάλαια, αλλά και φρόντιζε να είνε καλυπτομένα. Πώς γινόταν αυτό; «Ένας φιλήσυχος Παρισινός τυπογράφος, αφού σχημάτισε μία καλή όποσδήποτε περιουσία, αποφάσισε ν' αποσυρθεί στην επαρχία του, αφήνοντας στον Μπερνουάρ την εκμετάλλευσή του καταστήματός του. Ο διάδοχός του θα ήταν υποχρεωμένος να του στέλνει κάθε μέρα ένα ώριμο ποσοστό από τα κέρδη της επιχείρησής του. Καταλαβαίνετε τώρα και μόνοι σας πόσα ποσοστά εισέπραξε ο άγαθος αυτός άνθρωπος!..

Για να τυπωθεί όμως ένα βιβλίο, δεν χρειαζόνταν μονάχα στοιχεία και πιεστήριο, αλλά και χαρτί, και εργατικά, και βιβλιοδετικά κι' ένα σωρό άλλα έξοδα. Ο Μπερνουάρ όμως έλυσε και το πρόβλημα αυτό με τον έξυπνο απλούστατο τρόπο: το χαρτί το αγοράζε ο ίδιος ο συγγραφέας και εκείνη μάθαμε στοιχειοθεσία, και οι οποίοι ήταν εύχαριτοι να δώσουν το «αφεντικό», αντί να τους πληρώσει, τους κερνούσε μία λίτρα κόκκινο κρασί!..

«Εκείνο, λοιπόν, το βράδυ, ο Μπερνουάρ ήρθε και κάθισε στο τραπέζι μου, για να μου ανακοινώσει ότι μου βρήκε μία σοβαρή δουλειά. Είχα τότε τη γνώμη ότι η εργασία είνε κάτι ιερό, άρκει να σου επιτρέψει... να τεμπελιάζεις!..

—Τι δουλειά είνε αυτή; ρώτησα τον Μπερνουάρ, όχι και με μεγάλη προθυμία.

—Τυπογράφος! Σε προσλαμβάνω στο «έργοστάσιό» μου!.. μ' αποκρίθηκε.

—Α! αυτή είνε η σοβαρή δουλειά που μου έλεγες;.. Δέχομαι χωρίς τον παραμικρό δισταγμό!

«Υστερ' από τρεις μήνες, ήξερα στοιχειοθεσία. Με τη θεωρία ότι δεν μου είχε δοθεί ακόμα η ευκαιρία να επείξω τη στοιχειοθετική μου ικανότητα, γιατί ο Μπερνουάρ ήταν ένας από τους πιο πρωτότυπους έκδοτες που γνώρισα στη ζωή μου...» πώς σ'ας είπα και παραπάνω, δεν είχε χρήματα να εκδώσει βιβλίο, αλλά τα βιβλία που ήθελε. Συνεπώς περιοριζόταν στις παλαιές γελίες. Για να τυπώσει όμως ένα τόμο, έπρεπε να τον δώσει πρώτα και να του άρσει! Ποτέ δεν θα ξεχάσω την έκπληξη τρέμου και καταπλήξεως που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό ενός νεαρού λογογράφου, — ο οποίος είχε πάρει από τον πλοίο της τέρας του δσα χρήματα χρειαζόταν για να κάνει μία πολυμή έκδοση ενός τόμου άνουστων φιλοσοφικών, δήθεν, στοχασμών — όταν είδε τον Μπερνουάρ, τον οποίο παρακάλεσε να του δώσει το βιβλίο του, να του επιστρέψει τα χειρόγραφα, λέγοντας μ' έναν περιφρονητικό μορμασμό:

—Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι τα... χαρτιά αυτά περνάει να τυπωθούν, για να μείνουν ως μνημείο... της ανθρωπότητας. Έγώ όμως δεν θέλω να γίνω συνένογος σ' αυτή τη γκελμία! Πήγαινε σ' άλλο τυπογραφείο, παιδί μου!..

«Όταν ένας έκδοτης, ένας ιδιοκτήτης τυπογραφείου, έχει πολλές αντιλήψεις, είνε έπομένως οι έργατά του να κάθονται σταυρωμένα τα χέρια από το πρωί ως το βράδυ. Αυτή τη δουλειά κάναμε και μεις. Πρέπει τώρα να σημειωθεί ότι το «σώπιτικό του εργοστασίου» του Μπερνουάρ απέτελετο από το

Ζού — το διάσημο άργυρεο χαρτάκι — από τον Κλαρέν, ένα Ρουμάνο τυπογράφο, που μπορούσε να μείνει και πολλές μέρες νηστικός, και από μένα.

Για να σκοτώσω τις ώρες της πείνας και της ανίας μου, άρχισα να στοιχειοθετώ τα πρώτα ποιήματά της συλλογής μου «Η υπόμνηση ζωής και η καρδιά μου». Θεωρώ περίττον να σου πω ότι είχα διαλέξει για το βιβλίο μου τα καλύτερα στοιχεία του καταστήματός. Κάθε σελίδα που τελειώνα, την έδενα και την έκρυβα κάτω από μία μεγάλη κάσα — χωρίς, φυσικά, να πάω να την «προϊστάμενο» μου — περιμένοντας να συμβεί κανένα εξαιρετικό γεγονός, που θα μου επέτρεπε να άρσω και το χαρτί που χρειαζόταν για να τυπώσω τον τόμο μου... Πόσα βιβλία δεν έπλεξα για τον πρώτο μου ποιητικό τόμο, καθισμένος στην καρέκλα που έκρυβε φιλόστοργα τις στοιχειοθετημένες σελίδες!..

Κι' επί τέλους το εξαιρετικό γεγονός που περιμένα, συνέβη μία μέρα... χι όμως σύμφωνα με τις προσδοκίες μου... «Ένα μεσημέρι, ο Μπερνουάρ μου πληροφόρησε ότι είχε αναλάβει μία παραγγελία — ένα βιβλίο πολύ καλό, ένα βιβλίο που τον ένθουσιασε! — και μάλιστα αν είχαμε αρκετά από τα στοιχεία που θα χρησιμοποιούσε για αυτό τον τόμο. Κρύος ιδρώς με περιέλουσε τότε... Με το στοιχείο εκείνο είχα φτιάξει εγώ τα ποιήματά μου! Τι άσχημο τί κατατρεγμός της τύχης!.. «Οστόσο, έκανα τον κορμό μου και ο Μπερνουάρ πληρώσε στις κάσες για να ξεκαρδίσω με νος του αν τα στοιχεία ήταν αρκετά, έβγαλε μία φωνή που με πάγωσε το αίμα στις φλέβες.

—Τι γίνεται εδώ! κραύγασε.

—Τι γίνεται; τον ρώτησα με το άγγελικό μειδισμό της γνότηρας.

—Πού είνε τα στοιχεία;

—Στις κάσες! αποκρίθηκα. Πού άλλου θα είνε; Μήπως θέλεις να τα βγάλουμε στον ήλιο;

—Μά ή κάσες είνε σχεδόν άδειανές! έβροντοφώνησε ο Μπερνουάρ. Και εγώ θυμάμαι πολύ καλά ότι είχαμε αρκετά από τα στοιχεία αυτά!..

—Περίεργο, πολύ περίεργο! ψιθύρισα, εξακολουθώντας να παριστάνω τον ανήξερο.

Δεν βαστούσε η καρδιά μου να πάω στον Μπερνουάρ, που με στοιχεία τα είχα πιασμένα εγώ, γιατί ήξερα ότι αυτή η άφελος για μου θα ισοδυναμούσε με τη διάλυση των στοιχειοθετημένων σελίδων κα!... τών όνειρών μου. «Όταν όμως άκουσα τον Μπερνουάρ να λέει με περιλυπό ύφος ότι δεν θα μπορούσε ν' άρσει

την παραγγελία, αφού δεν είχαμε από τα στοιχεία που ζητούσε ο συγγραφέας, όταν άκουσα τον αγαπητό μου φίλο να τα βάζει με την κακή του μοίρα επειδή έχανε μέσα από τα χέρια του μία δουλειά τόσο καλή, κατάλαβα πως θα ήταν έγκλημα εκ μέρους μου να του κρύψω περισσότερο την αλήθεια.

Και, δείχνοντας την κάσα με μελοδραματικό ύφος, του είπα: —Νά, πάρε το μέλλον μου, τις ελπίδες μου!.. Ο Μπερνουάρ με κύτταξε με ύφος που έδειχνε καθαρά ότι άρχιζε να έχει σοβαρούς ενδοιασμούς για τη διανοητική μου κατάσταση... «Αναγκάστηκε τότε να του εξηγήσω λεπτομερώς τι είχε συμβεί.

—Και δεν μιλάς τόσο ώρα!.. φώναξε ο Μπερνουάρ. «Ελα, κάλυψε γρήγορα τις σελίδες αυτές και άδειασε τα στοιχεία στις κάσες, για να μπορέσουμε να πιάσουμε δουλειά το απόγευμα!

Θα γελάσης μαζί μου, αναγνώστη, αν σου πω ότι, ενώ διάβαζα ένα-ένα τους στίχους των ποιημάτων μου, ενώ έβλεπα να γυαλίζουν οι στίχοι τα πρώτα μου φιλολογικά όνειρα, πολλές φορές τα μικρά μου δάκρυα έπεσαν στα μικροσκοπικά μετρίδια που κρατούσα στα χέρια μου;.. Μά, τί σ' ενδιαφέρουν αυτά, αναγνώστη μου; Τι μπορεί να σ' ενδιαφέρει ένα-ένα και μέχρι σήμερα ακόμα νοιώθω τα μάτια μου να γυαλίζουν, όταν θυμάμαι τη διάλυση των πρώτων ποιημάτων μου — άδιδόχορο αν η συλλογή εκείνη τυπώθηκε έπειτα από τότε, και σε πολυτελείς μάλιστα εκδόσεις!..

Το βράδυ της ημέρας εκείνης, ο Μπερνουάρ ήταν χαρούμενος και εδιδόχτος. Είχε πάρει μία προκαταβολή από το συγγραφέα του βιβλίου που τυπώναμε και δεν ήξερε πώς να εκδηλώσει τον ένθουσιασμό του για την ανέλπιτη τύχη που μένα έπεσε.

Σε μία στιγμή όμως, με είδε να στέκομαι σε μία γωνία, βαρύνοντας και μελαγχολικός. Κατάλαβε τι συνέβαινε στην ψυχή μου — και τότε κόπηκε άμέσως το κέφι. Με πληρώσε, με χάιδεψε στους ώμους και μου είπε με φωνή που έρεπε από συγκίνηση:

«Φώναξε Φρανσι!.. Καταλαβαίνω τι έχεις... Μην απελπίζεσαι όμως... Σου υπόσχομαι να σου τυπώσω εγώ τα ποιήματά σου, και σε καλό χαρτί... «Ελα, πάμε να πιούμε τώρα... «Έχουμε λεφτά...

Και μου έδειξε μία χούφτα ναπολεονία... «Εκείνη τη νύχτα, έπια σάν κτήνος. Καί, για να εκδηλώσω τον Μπερνουάρ για το κακό που μου έκανε, του άφησα ως το πρωί, το ένα πάνω στο άλλο, όλα τα τραγυλά της οίκτρώς και αδόξως διαλυθείσης συλλογής μου!..

ΦΡΑΝΣΙ ΚΑΡΚΟ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Οι άρχαιοι 'Ιουδαίοι θεωρούσαν το δαχτυλίδι ως σύμβολο εξουσίας. «Όταν ο 'Ιωσήφ έγινε σύμβουλος του Φαραώ, ο Αιγύπτιος βασιλεύς του πρόσφερε ως έμβλημα του αξιώματός του, το ίδιο του το δαχτυλίδι.

Στο δαχτυλίδι των Ιερέων, οι 'Ιουδαίοι απέδιδαν θαυματουργές ιδιότητες.

Το γαμήλιο δαχτυλίδι του 'Ιωσήφ και της Παρθένης Μαρίας, σάβεται, καθώς λένε, ακόμα εκκλησία της Πεντηκώστας κι' έχει θαυματουργήσει άπειρες φορές.

Περήφωμος επίσης είνε και το δαχτυλίδι του όνομαστού βασιλέως της Λυδίας Γύγη, το οποίο είχε τη μαγική ιδιότητα να κάνει άορατο εκείνον που το φορούσε.

Επίσης ο βασιλεύς της Λουβαρδίας Ρενέ είχε ένα δαχτυλίδι, που του έδειχνε το δρόμο στις διάφορες εκστρατείες του.

Στη Ρωσία, η νέος μαζεύονταν με ένα δαχτυλίδι, που τοποθετούσαν όλα μαζί στο πάτωμα και τα σκέπαζαν με ένα πατάκι. Έπειτα έπαιρναν έναν κόκορα και τον έβαζαν να βρει το πατάκι. Έντωμεταξύ αυτές παρακολουθούσαν να ιδούν το δαχτυλίδι θα εμφανιζόταν πρώτο, κάτω απ' το πατάκι που έβγαζε ο κόκορας. Και πίστευαν ότι εκείνη την οποία άνηκε το δαχτυλίδι αυτό, θα παντρευόταν μέσα στο χρόνο.

Τα κορίτσια της Σουηδίας βάζουν στη σειρά επάνω

ένα τραπέζι, ένα δαχτυλίδι, ένα νομίσμα και μία μαύρη κορδέλλα και τα σκεπάζουν με τρία θμια φλυτζάνια. Καλούν κατόπιν ένα παιδάκι και του λένε να σηκώσει ένα φέλι, από τα τρία φλυτζάνια. Αν σηκώσει εκείνο που κρύβει το δαχτυλίδι, σημαίνει ότι η νέα, στην οποία ανήκει, θα παντρευτεί μέσα στο χρόνο, αν εκείνο που κρύβει το νομίσμα, ότι θα πάρει πλούσιον άντρα, κι' αν εκείνο που σκεπάζει την κορδέλλα, ότι θα μείνει άγαμη... ράφι!..

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΤΑΥΡΟΣ

Είχε θγη νικητής σε τόσες ταυρομαχίες, ώστε κι' οι πιο άσπονδοι ταυρομάχοι άρχισαν να τον σέβονται και να τον φοβούνται.

Τόν άφησαν, λοιπόν, ελεύθερον να τριγυρίσει στα λειβάδια, κι' όταν του γουστάρει να κουτουλάει τα δέντρα, για να δυναμώσουν τα κέρατά του.

Κι' έτσι ο άγριος αυτός ταύρος στον ελεύθερον αγέρα έγινε πειά άθώος σαν ένα μικρό παιδί. Ξαφνιαζόταν και φυσουαίνονσε, με τα μάτια γουρλωμένα, όταν μία πεταλούδιτσα, πετώντας από ένα γαϊδουράγκαθο, πήγαινε να καθήσει στα ύγρα ρουθόνια του.

Όταν τον βλέπανε τώρα πειά οι ταυρομάχοι δεν τον κυτάζανε με μάτι έχθρικό ή με ζήλεια όπως άλλοτε, αλλά με μία στοργή που έμοιαζε με λατρεία. Ήταν πειά γι' αυτούς ο περήφωμος άνίκητος ταύρος — ένα πλάσμα ιερό. Μά ξάφνου ένα βράδυ ο ταύρος άρρώσθηκε.

Έπεσε κοντά στο φράχτη ενός ύποστατικού και άρχισε να βογγάει...

Πήγανε τότε πολλοί να τον δουν κι' όλοι λυπήθηκαν, για την άγνωστη άρρώστειά του, που κανέναν κτηνίατρο, κανέναν έμπειρικό από τα περίχωρα δεν μπορούσε να την καταλάβει, και να λυτρώσει απ' τους πόνους το λεβέντικο ζώο...

Μία μέρα όμως ο άρρωστος ταύρος φάνηκε πως πήγαινε καλύτερα. «Αν και τρομερά αδύνατος, άφησε να τον οδηγήσουν σ' ένα χλοισμένο χωράφι, όπου έπεσε έξαντλημένος, με τη γλώσσα κάτωσπρη, και στεγνή, με το ύποκόκκινο τρίχωμά του καταϊδρωμένο και λερωμένο.

Η αύρα γύρω του έκανε να κυματίζουν τα σπαρτά, σαν λίμνη σαραγνένια. Τα πουλάκια πετούσαν παγινιρίζοντας με ταιριξίες στα άνθισμένα κλαδιά.

Την ώρα αυτή σ' όλη τη φύση, ζωντανά και άψυχα, μιλούσαν μία δική τους τραγουδιστή γλώσσα.

Ατάραχος κι' ακίνητος σαν κακόσχημος γρανιτένιος όγκος ο ταύρος άρουγκραζόταν το μουρμουριστό έρωτο-τραγουδι της φύσεως. Τά έξυπνα μάτια του εβάζμαζαν την αναγέννηση των πραγμάτων και τη μεγαλοπρέπεια του κόσμου.

Δυο-τρεις φορές έσήκωσε άργα το κεφάλι του και με τα ύγρα τρεμάμενα ρουθόνια του όμωστικε τον άέρα.

Πέρα από το πυκνό δάσος των αιώνοβιων δρυών έρχόντουσαν μύριες φωνές, πολυθρόνα κελαιδιόματα.

Πλησίαζε το γλυκοχάραμα.

Πέρα στον όρίζοντα ή σιλουέτες των βουνών χρωματίστηκαν μαδιές.

Η κοιλιάς, τα δάση, τα ρυάκια, τα αμπέλια, τα χρυσά σπαρτά, όλες ή όμορφίες της γης, τινάχτηκαν θορύβους από τον ύπνο τους και γέλασαν, ένα γέλιο φωτεινό.

Απάνω στα φυλλώματα, τα δάκρυα της νύχτας έλαμπαν σαν μαργαριτάρια.

Η φάλαγγς κι' ή φτελιές κι' ή λευκές, στο πέραςμα του έλαφρου ανέμου έκαναν θορύβους, σινιάλα στον ήλιο, που πρόβαινε σιγά-σιγά πίσω απ' τα βουνά...

Ο ταύρος σηκώθηκε άπότομ' άπάνω.

Τέντωσε τη ράχη του και καμπύλωσε το σκληρό σθόρο του, όπως άλλοτε στις ταυρομαχίες.

Το στήθος του ελεύθερο, γέμισε από τον ηρώινό έρωτα. Το αίμα του κυκλοφορούσε με γρηγοράδα στις φλέβες του. Και το τρίχωμά του, που ήταν τόσο ξεθωριασμένο και λερό, έλαμπε τώρα με μία παράξενη ζωηρότητα, σαν να χε περάσει από ένα θαυματουργό λουτρό.

Κι' ο ξαναγεννημένος ταύρος, αφού μουγκάνισε και φρούμασε χαρούμενα δυο-τρεις φορές, άρμισε τρέχοντας μέσα στο λειβάδι, τραβώντας κατά τον ήλιο, που άνέβαινε ροδακόκκινος και άκτινοβόλος στον ούρανο. Χύμηξε έναντιον του άστρου της ημέρας, παίρνοντας το για κόκκινο πανί ταυρομαχίας έτοιμος να το κουτουλήσει...

«Όρμισε τρομερός, άκραντος... Έκαμε μικρούς πηδους κι' άσπασα σαριάστηκε κάτω νεκρός!

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τα λόγια μοιάζουν με πουλιά, που δεν μπορεί να τα πιάσει άμα σου φύγουν.

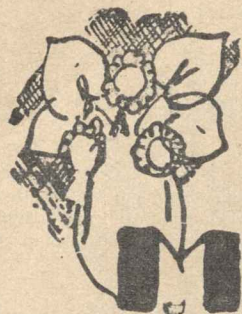
Ρωσική

Όποιος χάνει τα χρήματά του, χάνει πολύ, όποιος χάνει τους φίλους του, χάνει περισσότερο. Κι' εκείνος που χάνει το θάρρος του, χάνει τα πάντα.

Ισπανική

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΣΑΧΑΡΑΣ

ΟΛΙΣ ο Σαχαριανός 'Αφλάν πήγε με τους 'Αφ-
τζί, οι σύντροφοί του δεν άργησαν να κατα-
λάβουν την παράξενη αρώστικα του. Ένα βρά-
δυ, στα βοσκοτόπια του Ταρά, ύστερα από την
Μαρτιτική βροχή, μια συντροφιά από μεχα-
ρίστες (καμηλιέρηδες), καθόταν γύρω απ' τη φω-
τιά κι άκουγε τα παραμύθια του Μπέν 'Αμάρ
για τα δαιμονικά και τις κακές σκιές της ατέ-
λειωτης έρημου...

Έκείνη την ώρα τα νυχτοπούλια, που κρύβον-
ται επί τη μέρα στις σπηλιές των βράχων του
στοιχειωμένου βουνού, είχαν αρχίσει να κροῦσαν
πένθιμα και να χτυπάνε τις μαύρες τους φτεροῦ-
γες πάνω από την κόκκινη φωτιά κι' όλοι οι Σαχαριανοί, μ' έναν γεν-
φό φόβο στην καρδιά, σκέπάζαν το κεφάλι τους με το μπουρνούζι γιὰ
να μὴν ἀκούνε περὶ τη φωνή του Μπέν 'Αμάρ, του γιεντεῦ των φει-
διών της άμμου. Μία αλλόκοτη μαγεία τους βράβαινε, σάν ἀποανιχνισ-
τή ατμόσφαιρα. και τότε, πρώτος απ' όλους, ο 'Αφλάν θέλησε να χαλάσει
τὴ γητεία καὶ μ' ένα οὐλομασια τσακαλιὸν τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.
ἀποπῆε τὸν Μπέν 'Αμάρ απ' τὰ μαλλιά καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι. 'Ε-
πειτα, μ' ένα ἱστορικὸ γέλιο θύνασε, πήρε τὴν καμήλα του καὶ χάθηκε
μέσα στὸ πικρὸ σκοτάδι τῆς έρημου...

—'Αλλάχ! φώναξαν οἱ μεχαρίστες, ὅταν συνήλθαν απ' τὸν τρόμο
τους. 'Αλλάχ! 'Ο 'Αφλάν εἶνε δαιμονισμένος! Κάποιο κακὸ ἀνεῖρε
τῆς έρημου ἔχει σκλαβώσει τὴν ψυχὴ του! 'Αλλάχ! 'Ο 'Αφλάν εἶνε
χαμένος... 'Αρχισε κιόλας νὰ βιάη τὰ χέρια του στὸ αἷμα... Τὸ νοῦ
σας, σύντροφοι! Τὸ μαχαίρι ποὺ ἔκοψε τὸ λαμὸ τοῦ Μπέν 'Αμάρ μπο-
ρεῖ νὰ κόψῃ μὴν νύχτα καὶ τὸν δικὸ μας... Μὰ ἔννοια σας!... 'Ο 'Αλ-
λάχ εἶνε μεγάλος!...

Κι' οἱ Σαχαριανοὶ δάψανε στὸ
βοσκοτόπιο τοῦ Ταρά τὸν ἀτυ-
χο σύντροφό τους καὶ τὰ χαρά-
ματα ξεκίνησαν μετὰ τὴς καμήλες
τους, τραβώντας γιὰ τὴν ὁδο
τοῦ Τζανέ.

Ὁ 'Αφλάν ἀπὸ ἐκείνη τὴ νύ-
χτα ἔγινε τὸ στοιχεῖο τῆς ἀτέ-
λειστης Σαχάρας. Τὰ καραβάνια
ξεχώριζαν καθετὸς μακριὰ τὴ
μαύρη σιλουέττα του, τὴν ἔβλε-
παν νὰ χάνεται ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μέ-
σα στὴ θάλασσα τῆς άμμου καὶ
κάθε τόσο μάθαιναν κι' ἀπὸ ἕνα
καινούριο φωνιστὸ του. Ὁ 'Α-
φλάν ἦταν ἕνας καταραμένος,
ἕνας μαύρος δαίμονας, ποὺ δι-
ψάγε νὰ πῇ τὸ αἷμα τῶν Σα-
χαριανῶν. 'Αλλοίμονο σ' ἐκεῖ-
νον ποὺ θὰ τόχευαν νὰ μείνῃ πί-
σω ἀπὸ τὸ καραβάνι του καὶ ν'
ἀπαντήσῃ τὸν 'Αφλάν! Τὰ δο-
νια τῆς έρημου θὰ ἔσκιζαν τὸ
κορμὶ του κι' ὁ ἥλιος θὰ ἔξερα-
νε τὰ κόκαλά του. Τὸ ἀστρα-
φτερὸ μαχαίρι τοῦ 'Αφλάν σκόρπιζε τοιγύρω του τὸ θάνατο. 'Επειτα,
ὁ αέρας τῆς έρημου ἔθωνε τ' ἀνάρια τῆς καμήλας του καὶ δὲν ἔβλεπε
περὶ κανεὶς τὸ ἄσπρο μπουρνούζι τοῦ δαιμονισμένου νὰ κινιέται στὰ
κίτρινα βράχια τοῦ ὀρίζοντα...

Ὁ 'Αφλάν γύριζε ἀπὸ τὴ μὴ ὁδο στὴν ἄλλη καὶ κάθε τόσο ἀνέβαινε
καὶ κρυβόταν στὸν κόκκινος βράχους τοῦ στοιχειωμένου βουνού, κοντὰ
στὴν ὁδο τοῦ 'Εργ Τασσίλι.

Ἄν τήγανε τότε νὰ περάσουν τίποτε μεχαρίστες ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ, ἄ-
κουγαν τὰ οἰκίσματα τοῦ δαιμονισμένου, ποὺ τὰ σκορπούσε ὁ ἀνεμὸς
στὴν έρημο κι' ἀκούγαν ἀκόμα καὶ τὰ παράξενα μοιρολόγια του γιὰ κά-
ποια Σαχαριανὴ ὁμορφιά τῆς Οὐέλ 'Αφί.

Μὰ τί λοιπὸν; Ἦταν τάχα ἐρωτευμένος ὁ 'Αφλάν; Ποιὸς θὰ μπο-
ροῦσε ποτε νὰ μάθῃ τὸ κρυφὸ μυστικὸ τῆς αρώστικας; Κι' ὁπό-
σο, κάποιος τὸ ἔμαθε μὴν μέρα. Ὁ 'Αλλάχ εἶνε μεγάλος!... Ὁ 'Αμάρ
Μπέν Καμπίρ, γυρίζοντας μὴν νύχτα στὴν ὁδο τοῦ Τζανέ, βόηξε μισο-
θαίνον κάτω ἀπὸ τὴν ἄμμο κάποιον Σαχαριανὸ, δίπλα στὸ νησιτικὸ καὶ
διψασμένον μεχαίρι του. Ὁ 'Αμάρ Μπέν Καμπίρ, ὅταν ξεσκεπάζε τὸ
κρυφὸ τοῦ ἀντρὸν ταξιδιωτῆ, εἶδε μὲ φρίκη ὅτι εἶχε μπροστά του τὸν
'Αφλάν! Τὸ χεῖρ του ἦταν ξερὸ κι' ὁ πνεύρος γλῶσσιζε τὸ κορμὶ
του. Τὸ στοιχεῖο τῆς Σαχάρας πέβαινε μετὰ τὸν πῶ τραγικὸ θάνατο: ἀπὸ τὴν
ὁδο!...

Ὁ 'Αμάρ Μπέν Καμπίρ ἔβρεξε τὰ χεῖλιά του 'Αφλάν μετὰ τὸ νερὸ
τοῦ γαλονιστοῦ του, κι' ὅταν ὁ ἀρρωστος ἀνοῖξε τὰ μάτια του, τοῦ στί-
λωσε τὴν καρδιά μετὰ τὴ ραχὴ του. 'Εκείνος τότε, μόλις ἄρχισε νὰ κατα-
λαβαίνει, ἀσφύρισε τὰ νύχια του στὸ γυμνὸ μωρὸ τοῦ στήθους του καὶ
μ' ἕνα βρογγιτὸ ἀναγκάστηκε, σάν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἀνέβῃ. Τὰ μάτια του
ἀστράφταν απ' τὸν πόντο καὶ τὰ βλέμματά του κάρφωναν σάν φονιζέ-
σσιτες. Μὰ δὲν εἶχε δυνάμιν περὶ κι' ἔγειρε πάλι πρὸς τὰ πίσω, ἔξαντλη-

μένος. Ὁ 'Αμάρ Μπέν Καμπίρ τότε, θέλοντας νὰ μάθῃ τὸ σκοτεινὸ
στικτὸ τῆς ψυχῆς του, κάθισε κοντὰ του καὶ τὸν περιποιήθηκε σαγηνευ-
τὰς τὸν πατέρα ποὺ γλυτῶνε τὸ παιδί του ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου. Ὁ
'Αφλάν σιγῇ-σιγῇ ἠμέρεψε καὶ τέλος ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὴν ἔρη-
μὴ τοῦ σεδάσιμου γέροντος καὶ ἔσπασε σ' ἕνα πορὸ κλάμμα. 'Επει-
τὰ τὸν κτύπησε βαθεῖα στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε:

—'Αμάρ Μπέν Καμπίρ, εἶσα ὁ σοτήρας μου! Σ' ἔδωκα χροῖσμά
ζωή μου! Εἶνε δική σου... 'Αμάρ Μπέν Καμπίρ, δὲν θὰ παραμείνῃ
ἀκόμα κι' ὅταν θέλῃς νὰ μοῦ πάρῃς τὸ κεφάλι!...

—'Αλλάχ! στέναξε ὁ γέρον Σαχαριανὸς μετὰ τὰ κάταρα μαλλιά. 'Ε-
λάχ! Πόσο εἶνε δυστυχισμένα τὰ πλάσματά σου!... Μὰ ποὺ ποὺ ἐ-
λα εἶνε μονάχα ἕνα: 'Ο 'Αφλάν!

Τὸ στοιχεῖο τῆς Σαχάρας ἔκοιψε τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ κερῖν
κοντὰ δάκρυα, ποὺ κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

—'Αμάρ Μπέν Καμπίρ, φηδύσεις, εἶσα ὁ μόνος ἀνθρώπος ποὺ μὴν
τάλαβε. Εἶδε ὁ 'Αλλάχ νὰ σοῦ χαρίσῃ μέρες καὶ νὰ σ' ἔχῃ γύρω
αὐτὸς σκληρὸς βράχος τοῦ 'Εργ Τασσίλι. Ναι!... 'Αμάρ Μπέν Κα-
μπίρ, τίμα τὸ πῶ δυστυχισμένον πλάσμα τοῦ 'Αλλάχ! Φάνταζε καὶ
μαζὺ μου, ποὺ ἔσωσες τὴ ζωὴ, ἐμένα, ποὺ ἔπαυσα τὴ ζωὴ τῶν άλλων.
καὶ γι' αὐτὸ θὰ σοῦ φανερώσω τὸ κρυφὸ μυστικὸ μου. Μὰ εἶνε μακ-
ρὰ ἱστορία... Εἶνε ἡ κρυφὴ ἱστορία τῆς ἀγάπης μου... Θιμάται ἡ
γατρία τοῦ 'Αμντ-ἔλ-Μουλλά, ἀπὸ τὸ Οὐέλ 'Αφί!

—Τὴν πεντάμορφη 'Αισά; ἔκανε συστημένος ὁ 'Αμάρ Μπέν Καμπίρ.
—Ναι, αὐτήν, ποὺ ἦταν τὸ λουλούδι τῆς Σαχάρας! Θιμάται ὅσο
τί ὁπώγινε:

—Θιμάται, 'Αφλάν. 'Εφυγε μὴν νύχτα μ' ἕναν Ἰλλο σάντι καὶ
τροδῆξε κατὰ τὴν Τόνδα. Λένε τώρα πὸς πούλαε τὴν ἀγάπὴ τῆς
ἐγκαίνους, ἔκει πέρα, στὸ μεγάλο λιμάνι...

—Δὲν τὴν πουλάει περὶ τὴν ἀγάπὴ

τῆς! φηδύσεις ἀναστενάζοντας
'Αφλάν καὶ τρέχοντας τὰ πόδια
του ἀπὸ τὴ λίσσα. Ὅτε πῆ-
λά τῆς! Ὅτε κανεὶς ἐξαίρετο
τὴν σφιγγεῖ περὶ τὴν ἀγάπὴ
του! Κι' ἔφερε γιὰ τὴν
Μπέν Καμπίρ; Γιατὶ τὸν
τοῖσα μὴν νύχτα, ὅταν πῆγε
νὰ τὴν φέρῃ πίσω στὴν Σα-
ρα...

—Τὴν ἀγαπᾷς, 'Αφλάν;
τὸν ρώτησε μὲ σιμῶνα ὁ
ρας του.

—Ναι, αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ
μου. 'Αμάρ Μπέν Καμπίρ, ὁ
'Αισά ἦταν ἡ πρώτη γυναίκα
ποὺ μέθεσε τὴς ἀσθήσεως μου.
Θιμάται, σάν νὰ εἶνε τὸν
βράδυ ἐκεῖνο ποὺ ἀνέβη στὸ
πείρασμό τοῦ ἔρωτος, γιὰ νὰ
δείξῃ, ὅπως εἶνε ἡ ἀσθήση,
τι εἶχε περάσει περὶ τὴν
μου χρόνια, ὅτι εἶχε γινῇ
ἀνδρας κι' ὅτι μπορούσε νὰ πε-
τάω στὸ χεῖρ τοῦ πνεύματος,
τὸ θὰ μὴ ἔδινε, ὅπως εἶνε ἡ
θεία, ὁ Χριστὸν ἔλ Χριστὸν.

φύλαρχός μου... 'Εκείνη τὴ νύχτα ἡ 'Αισά, γιὰ νὰ μὴ σκλαβώσῃ
πὺς εἶνε ἡ συνήθεια, χόρεψε μπροστὰ μου μισόγυναικα καὶ κάθε τόσο
ἔλεγε τὰ χέρια τῆς, σάν διὰ φειδία, γύρω στὸ λαμὸ μου καὶ μὴν
τὰ χεῖλιά τῆς. Τὸ ἄρωμά τῆς με μεθοδὸς πότερο κι' ἀπὸ τὰ ροσῆ
τοῦ Οὐέλ 'Αφί, καὶ τὰ μάτια τῆς με σαγηνεύαν πότερο κι' ἀπὸ τὰ
για τῆς μητέρας τῆς... Χίλιες φορές ἔκανα νὰ τὴν σφίξω στὴν ἀγάπὴ
μου καὶ χίλιες φορές κρατήθηκα, γιὰ νὰ δείξῃ πὸς ἀντέτα στὴν
ρασιό... Τὰ ξημερώματα, μετὰ τὸ κρόξιμο τοῦ πετεινοῦ, ὁ Χριστὸν
Καμπίρ με γλύψε στὸ μέτωπο, μὴ ἔβαλε στὰ χέρια τὸ ταμῆμα τῆς
ναῖε σ' ὅλους τοὺς προσετούς, πὸς ἦταν ἱερέφανος γιὰ μένα... Ὁ ἥ-
λιος ἔπειτα με βόηξε στὴν έρημο νὰ τοιγυρίζω ἀπελπισμένος μὴ τὴν
μῆλα μου. Καὶ ὅταν νύχτωσε, ξαναγύρισα στὸ Οὐέλ 'Αφί. Ἡ 'Αισά μὴν
πρόσμεν' ἔξω ἀπὸ τὸ φράχτι τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Μὰ δὲν μ' ἄρρε νὰ
ἀγκυλιώσω καὶ νὰ φιλήσω τὸ στήθος τῆς, ποὺ ἐνδιέφερε σάν τὰ
τοῦ Οὐέλ 'Αφί. Ἡ 'Αισά ἤθελε νὰ παῇ μαζί μου καὶ νὰ με βασανί-
σῃ γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθῇ, ἔλεγε, ποὺ εἶχα φανῇ τόσο ἀδύνατος τὴ νύχτα
τῆς μεγάλῃς δοκιμασίας μου... Κι' ὅταν με τυράννησε διὰ μὴν
στεῖρα χάδια τῆς καὶ τὰ φιλήσῃ, ἔπαυε περὶ νὰ ἔρχεται τὴ νύχτα
τὸν Μπέν 'Αμάρ, τὸν φίλο τῆς μητέρας τῆς, ποὺ κάθε βράδυ τῆς
σεκε κι' ἀπὸ ἕνα καινούριο θαμνιστὸ τῆς ὁμορφίας τῆς. 'Επειτα, ὅ-
στερα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὁ ἴδιος ὁ Μπέν 'Αμάρ συνένοιήθη μετὰ τὴ
τέρα τῆς τὴ μάγισσα καὶ τὴν πούλησε στὸν Ἰλλο σάντι, ποὺ τὴν
μαζὺ του στὴν Τόνδα... Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς αρώστικας
'Αμάρ Μπέν Καμπίρ. Ὅταν πῆγα στὸ μεγάλο λιμάνι γιὰ νὰ τὴν
πῶ στὴ Σαχάρα, ἡ 'Αισά μὴν γέλασε κατὰκαρδίαν κι' ἀνέβη
ἀκολουθήσει. Κι' ἐγὼ τότε, τρελλὸς ἀπὸ τὸ πάθος μου, ἔβρακα τὸ χεῖρ
μου μετὰ τὸ αἷμα τῆς... 'Εκεῖ πέρα, πάνω στὴ νεκρὴ ἀγάπὴ μου

ΤΟΥ ΖΟΖΕΦ ΠΕΥΡΕ

14 Δεκεμβρίου 1933

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
ΛΟΙΜΟΜΟΝΟ!.. Δὲν ξέρω! Δὲν ξέρω
τί νὰ υποθέσω. Χάρου! ἀπάντησε
ταραγμένη ἡ Ρούθ. Τὸ γεγονός εἶνε
ὅτι δὲν εἶνε στὰ καλά του. Θὰ σοῦ
ἀναφέρω ἕνα περιστατικὸ, ποὺ θὰ
σοῦ προσεγγίσῃ κατὰπληξιν. Τὸ γεγο-
νὸς αὐτὸ εἶνε μὴ ἀναμνησθήτη ἀ-
ποδείξι τῆς τρέλλας του.

—Τί λέτε!...

—Βέβαια. 'Εδῶ καὶ δεκαπέντε
μέρες θέλησα νὰ ἐξακριβώσω
ποῖα ὥρα θὰ γυρνοῦσε ὁ ἄν-
δρας μου στὸ σπιτί καὶ γι' αὐ-
τὸ ἐξήγησα τὰ μεσάνυχτα καὶ
κρύφτηκα μέσα σ' ἕνα δωμά-
τιο μὴν ὄντας τὸν ἄνδρα. Ὅταν πέρασε διὰ
τῆς πόρτας, εἶδα τὸν ἄνδρα καὶ μόλις πρόφτασα νὰ κρυ-
γῶ, ἀνοῖξε ἡ πόρτα καὶ ἐπισκοποῦσε τὸ ἕνα δωμάτιο μετὰ
τὸ ἄλλο, κι' εἶδα νὰ προβάλλῃ στὸ ἀνοιγμά ἕνας ἀγνωστος μετὰ
τραυματικὸν παρουσιαστικόν. Θεέ μου!... Ὁ ἀγνωστος αὐτὸς ἦταν
ντυμένος σάν κλέφτης. Τὸ μυστικὸν τοῦ καὶ τὰ γένεια τοῦ ἦ-
σαν ἀπεριποίητα. Εἶχε τυλιγμένον τὸ λαμὸ του καὶ τὸ μὸν πρό-
σώπὸ του μ' ἕνα μάλλινο μαντήλι καὶ φορούσε ψηλὰς μπότες.
Μόλις εἶδεν τὴν πόρτα πέρασε ἀπὸ μπροστὰ μου καὶ σγεδὸν
μ' ἄγγιξε. Ποῦ πήγαινε; Δὲν ξέρω... Ἀπ' τὸν τρόπο μου, λίγο
ἔμενε νὰ μείνῃ ἀνίσθητη. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πὸς κρατήθηκα
καὶ δὲν ξεφώνισα. Ὅταν ἔφυγε ὁ μυστηριώδης ἀγνωστος, μ'
ἔπαυσε μὴν μεγάλη ταραχὴ καὶ πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ὅσοι να
πυδῶμαι. Εἶχα ὥστόσο ἀναγνωρίσει στὸ πρόσωπο τοῦ τρομεροῦ
ἐκεῖνου κακοποιοῦ τὰ μάρτια τοῦ συζύγου μου!... Ναι, φίλε μου,
ὁ ἄλλος ἐκεῖνος ξενόχτης ἦταν ὁ δόκτωρ Ροβέρτος Φίτζεραλντ!

—'Α! Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!... Θὰ γελάστη-
καί, ἀγάπη μου.

—Ὁχι, δὲν γελάστηκα!... Εἶμαι σίγουρη
γι' αὐτό!... Ἄκουσε τί θὰ σοῦ πῶ ἀκόμη καὶ
θὰ πεισθῇ, ὅτι δὲν ἔπεσα θύμα ὀφθαλμαπα-
της, ὅπως φαντάζεσαι...
—Πές μου!... Σ' ἀκούω.

—Μόλις συνήλθα απ' τὴν ταραχὴ μου, κα-
τέβηκα, ἐξήγησα τὸ θυμωρὸ καὶ τὸν ρώτησα
ἀν κρατοῦσε ὁ συζυγός μου τὸ κλειδί τῆς
κυρίας εἰσόδου κι' ἂν ἔμπαινε ἀπὸ αὐτὴ ἔτσι
φορτὰ μασκαρεμένος. Ὁ θυμωρὸς μου ἀπάν-
τησε ἀπὸ καιρὸ ὁ συζυγός μου τοῦ εἶχε ζητήσει τὸ κλειδί
τῆς μικρῆς πόρτας τοῦ κήπου, τὸ ὁποῖο δὲν τοῦ τὸ εἶχε ἀκόμα
ἐπιστρέψει. Ἀνέβηκα τότε ἀμέσως ἀπάνω καὶ μῆτρε μέσα στὸ
δωμάτιο τοῦ συζύγου μου. Δὲν παρατήρησα καμμιὰ ἀταξία
σ' αὐτό. Ὅλα ἦσαν κανονικώτατα θαλμένα. Εἶδα ὅμως
καθρεπτικὸν τοῦ τραπέζιου, ποὺ δὲν ὑπῆρχε πρὶν, καὶ κά-
τι ἀπ' τὸ τραπέζι ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ μάλλινο ἐκεῖνο μαντήλι.
μετὰ ὁποῖο ὁ συζυγός μου εἶχε μισοσκεπασμένον τὸ πρόσωπό
μου. Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ συζυγός
μου μπαίνονταν εἰς τὴν νύχτα πολλὰς φορές στὸ σπιτί κρυφά. Ὁ
Κάρου μου, δὲν ξέρω τί συμβαίνει, δὲν μπορὸ νὰ καταλάβῃ γιὰ
τοῦ λόγου γίνονται ὅλα αὐτὰ, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι φοβᾶ-
μαι... Διασάβηναι, ὅτι συμβαίνει κάτι κακὸ κι' ὅτι στὸ τέ-
λος θὰ εἶνε τρομερὸ... τρομερό!...

—'Εχεις δικη, Ρούθ!... Δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψῃ κανεὶς τί γί-
νεται μέσα στὸ σπιτί σου. Δὲν μπορεῖ ἐπίσης νὰ προβλέψῃ κα-
νεὶς τί θὰ συμβῇ ἐπὶ μέλλον. Ἐνας ἀνθρώπος ντυμένος σάν κα-
κοποιὸς, ποὺ 'τριγυρνᾷ τις νύχτες στοὺς δρόμους, δὲν τριγυρ-
νᾷ νὰ ἐκδικηθῇ κάθε Σαχαριανόν, ποὺ τὴν εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιά
του. Κι' ὅταν γύρισα στὴν έρημο, ἄρχισα πρῶτα τὰ φωνικά μου σκα-
νώντας τὸν Μπέν 'Αμάρ, τὸν γιεντεῦ των φειδιῶν, ποὺ εἶχε πούλησιν
στὴν ἔρημο σάντι τὴν ἀγάπὴ μου. 'Επειτα, κάθε φορά ποὺ ἀπαντοῖσα
μὴν ἕνα ἀπάντησιν τῆς 'Αισάς, ποὺ ἔπαυσα τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ χο-
ρεύω τὴν θύμην τῆς ἐκδικήσεώς μου... 'Αμάρ Μπέν Καμπίρ, εἶσα ὁ πῶ
πολλὸν ἀνθρώπων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. Ἡ πρώτη γυναίκα ποὺ ἀγάπησα,
ἦταν κι' ἡ τελευταία!...

Ὁ 'Αμάρ Μπέν Καμπίρ τότε στήριξε τὸ γεροντικόν του χεῖρ, ποὺ ἔ-
μενε, σάν ὅμο τοῦ δαιμονισμένου καὶ φηδύσεις:

—'Αφλάν, ζήτησε συγχώρεσι γιὰ τ' ἄγρια φωνικά σου... Ὁ 'Αλλάχ εἶνε
μεγάλος!...

Κι' ὅσοι οἱ διὸ Σαχαριανοὶ χωρίστηκαν κι' ὁ καθένας τράβηξε τὸ
ἴδιόν του. Μετὰ τὴν ἰδία νύχτα, ψηλά ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ στοιχειω-
μένου βουνού, ὁ ἀρρωστος 'Αφλάν ἔπεσε καὶ σκοτώθηκε στὴν ὁδο
τοῦ 'Εργ Τασσίλι...

ΕΝΑΣ ΕΝΤΙΜΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

Τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι, ἕνας
ἀνθρώπος μετὰ μακρὰ ρεντιγκότα, παλῆς μό-
δας, μετὰ βαρεῖα παπούτσια καὶ κρατώντας μὴν
ροζιάρικη μαγκούρα στὸ χεῖρ του, ποὺ ἄ-
σφαλῶς θάταν κληρονομία τοῦ πατιποῦ του, ὁ-
δηγούμενος ἀπὸ ἕνα ὑπέρητη, μπήκε μέσα
στὴν αἰθούσα τῆς ὑποδοχῆς τῶν ασθενῶν τοῦ
γιατροῦ Ροβέρτου Φίτζεραλντ.

Ὁ παρῆενος αὐτὸς τύπος, χαϊδεύοντας τὴν κοιλὴ καὶ ἑαυτὴ
γενειάδα του καὶ τὰ σταγερὰ μαλλιά του, προώρρεσε καὶ
στάθηκε μπροστὰ στὸν περίφημο χειρουργόν, ποὺ καθόταν σκυ-
φὸς μπροστὰ στὸ γραφεῖο του καὶ μελετοῦσε ἕνα βιβλίον.
Ὁ Ροβέρτος Φίτζεραλντ ἦταν τόσο ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴ με-
λέτη του, ὥστε ὅτε τὸ ἀνοιγμά τῆς πόρτας ἀκούσε, ὅτε τὴν
παρουσία τοῦ ἐπισκεπτοῦ ἀντελήφθη. Ἐξακολουθῶν νὰ μελε-
τᾷ, σάν νὰ ἦσαν μοναχὸς του.

Ὁ παρῆενος ἐπισκέπτης του, ἀφού τὸν παρήρησε προσε-
χτικὰ λίγες στιγμὲς, τοῦ εἶπε ξεροθιγώντας:

—Συγγνώμην, κύριε!...

Ὁ Ροβέρτος Φίτζεραλντ, ὅπως ἄκουσε νὰ τοῦ μιλοῦν ἀνα-
κρίχασε, σάν νὰ ἔμπηγε ἀπὸ ἕνα τραυματικὸν ὄνειρο καὶ σή-
κωσε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δῇ ποιὸς τοῦ μίλησε.

Τὰ μάτια τοῦ περιφίμου ἐπιστήμονος ἦσαν μεγάλα καὶ σκο-
τεινά. Τὸ μέτωπό του, τὸ ἐξογκωμένο, αὐλακανόταν ἀπὸ θα-
θεῖες ρυτίδες. Τὰ μακρὰ μαλλιά του πέφτανε ἀπάνω στοὺς ὤ-
μους του.

—'Αι... Κε ἄλλος ἀρρωστος! φώναξε κτυπώντας κατὰμα-
τὰ τὸν ἐπισκέπτη του. Νομίζω πὸς εἶχα τελειώσει περὶ Ἀπὸ τὴν
υποδοχὴν!...

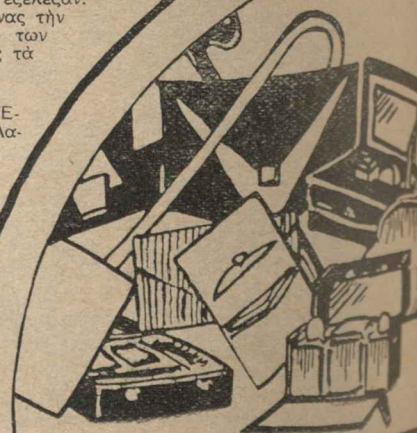
—Γιατρέ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ξανθογένης ἐπισκέπτης του, δὲν
ἦρβα γιὰ νὰ με ἐξετάσῃς. Δὲν εἶμαι ἀρρωστος.

—Τότε, κύριε, δὲν ὑπερῶ νὰ σὰς δεχθῶ. 'Εγὼ εἶμαι γι-
ατρός καὶ ἀσχολοῦμαι μόνον ἀρρωστων. Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσιν
νὰ χάνω τὸν καιρὸ μου μετὰ ἄλλες υποθέσεις! τοῦ ἀπάντησε μ'
ἕναν ἀπόστομο πῶς ὁ διαπρεπὴς χειρουργός.

Ὁ ἐπισκέπτης, ὅμως, χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπ' τὴ θέσι του καὶ
χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴν ταραχὴ, ἔαυπε:

—Γιατρέ μου, γιὰ νάρθω νὰ σὰς ἀσφαλίσω, θὰ πῇ πὸς
κάτι σπουδαῖο θὰ συμβαίνει. Θέλω κατὰ νὰ σὰς πῶ, ποὺ σὰς ἐν-
διαφέρει προσοπτικῶς ὅσα!... Εἶμαι ἕνας τίμιος ἀνθρώπος, γι-
ατὸν μου, καὶ δὲν μπορὸ νὰ ὀλέσω νὰ ἀπατοῦν ἕναν ἐξαιρετικόν
ἀνθρώπον σάν καὶ σὰς, ποὺ μετὰ νύχτα ἐργάζεται γιὰ τὸ καλὸ
τῆς ἀνθρωπότητος!...

('Ακολουθεῖ)

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

★ Ε ★ Ν ★ Δ ★

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΠΙΖΑΝΗΣ

& ΣΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

Ἀγγλικῶν Κασμηρίων
εἰς Πλουσιωτάτην Συλ-
λογήν, διὰ Παλτά καὶ
Χειμερινὰς Ἐνδυμασίας,
τῶν Καλυτέρων ΑΓΓΛΙ-
ΚΩΝ Ἐργοστασίων
Μετὰς Καλυτέρας Τιμὰς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗ
ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ
ΣΑΙΖΟΝ

79 ΑΙΟΛΟΥ 79

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 21-776